

Jedini sajt gde su gotovi seminarski, diplomski i maturski radovi **besplatni**.
Seminarski, diplomski i maturski radovi iz svih oblasti. Ovde mozete pronaci
seminarski iz svih oblasti, diplomski i maturski radovi u bazi su besplatni i slobodni za
download. Seminarski, diplomski i maturski radovi za razmenu i izrada novih radova.

WWW.SEMINARSKIRAD.ORG

WWW.SEMINARSKIRAD.INFO

WWW.MATURSKIRADOVI.NET

WWW.MATURSKI.NET

[MaturskiRadovi.Net na Facebook-u](#)

Jelena Todosijević

DA VAM VODA POĐE NA USTA

(NI NA SEVERU NI NA JUGU)

DA VAM VODA POĐE NA USTA *(NI NA SEVERU NI NA JUGU)*

Svaka sličnost sa stvarnim likovima je vrlo verovatna!

Uvod

Dragi prijatelji, želim da vam poklonim ovu knjigu, koja nije doživela da se i zvanično otštampa i dobije pravi format.

Nije bilo isplativo da je šampam, jer je bilo pitanje da li bi bila na nuli, a ovako sigurno jesam.

Cilj mi je bio da ovo što sam napisala čitaju široke narodne mase i da se zabave, a to i postižem ovom prilikom, jer ću samo ja poslati ovaj primerak na minimum 2.000 e-mail adresa, a svima vama, kojima se dopadne maj rad, predlažem da prosledite svojim prijateljima.

Ovo je **knjiga o fudbalu** i prolaznim stvarima u životu.

Može da bude priručnik za fudbalere, navijače, devojke i žene kojima klasično tračarenje nije opsesija.

I kao što nezadovoljni poljoprivredni proizvođači, ratari, stočari, prosečni seljaci, prosipaju mleko i bacaju maline po putevima, nezadovoljni cenom otkupa koju je država propisala, tako i ja prosipam svoje misli do vas, sa jedne strane kao revolt, a sa druge kao orgomno zadovoljstvo, da vas zabavim, oraspoložim.

Ovakvu knjigu nikada u životu niste pročitali, niti ćete je ikada pročitati!

Ja sam spojila nespojivo!

Uživajte!

09.jun 2006.god.

Možda vam ovaj datum neće ništa značiti u životu, ali većini muškaraca svakako hoće. Setite se svih onih reklama za povoljne kredite i ponovnu štednju u poznatoj banci sa Markom Kraljevićem koga igra naš poznati rok muzičar Rambo Amadeus-«...nekada davno broj igrača u fudbalu je bio neograničen, a danas...pa banka...pa krediti...pa fiksiran gol...pa zgodni fudbaleri...pa navijačice i manekenke...»!!!

Da, manekenke, modeli...i ona na svetskom prvenstvu u fudbalu u Nemačkoj, nosi pehar sa Peleom! A Franc Bekenbauer, koji se oseća kao malo dete kome su obećali i cirkus i sladoled, ostade bez počasnog govora. Zar da jedna žena izađe i ponese svojim malenim ručicama pehar za šampiona 2006.godine i to vredan oko 10 miliona eura. Sramota za jednog vrhunskog fudbalera.

Da, ona. Ona ista koja je pre 10 godina boravila u maloj, ekološkoj i tada zavisnoj Crnoj Gori. Promovisala je turizam na tom malom ali veoma interesantnom parčetu jadranske obale. Sada je Crna Gora zvanično, već 6 dana, nezavisna i slobodna, ekološka i spremna za Evropu i ostatak sveta, tj. svijeta.

Klaudija Šifer, između reklame u režiji poznatog novinara i svog verenika Dejvida Koperfilda. Kraj septembra i početak oktobra 1996.godine na Svetom Stefanu i sve kako ide po redu: banketi, hilihopteri, promocije, fotografisanja i ostalo. U vili 92, jer je 118 bila zauzeta (okupirali su je Rusi bez trunke baruta, ali sigurno sa dnevnom cifrom oko 2.000 maraka + doručak, ručak i večera la cart) i sa dosta zgodnih telohranitelja oko nje.

Kao u bajci o princezi na zrnju graška ili nekoj drugoj princezi sa ovih prostora, a bilo ih je i o njima se čulo do Rusije i malo dalje.

Međutim, ovo nije priča o tim princezama, ovo je priča o Danki i ona će biti glavni lik ove knjige a sve ostalo se dogodilo samo slučajno u to vreme na tom mestu i nikada se nešto slično neće ponoviti- nikada, ni u jednom od narednih života.

Biće vam potrebne papirne maramice dok budete čitali pojedine delove ove poduže priče, ali ne da obrišete suze, ni oči, veće usta, jer vam može poći voda iz istih, pa da se ne uplaši neko ko sedi pored vas, jer ćete biti u prilici da reagujete potpuno drugačije. Ovo je knjiga koja može znatno uticati na vaša dosadašnja razmišljanja i zato dobro razmislite pre nego što počnete da je čitate da li ste spremni da vaš mozak dovoljno opteretite mojim životom, tj, Dankinim dogodovštinama. Srećno i vidimo se na kraju.

10.jun 2006.god.

Šta? Niste kupili dovoljno piva za večerašnje tri utakmice. Pa to je smešno. Pored toliko prelepih reklama, banke, piva, pa malo venčanje i bidermajer, pa opet pivo, pa TV u frižideru i na kraju drvoseča i drvo u zagrljaju kada padne gol ili go ili obučen

muž a ljubavnik izlazi iz šifonjera i svi se grle, piju Coca Colu i gledaju fudbal koji spaja sve ljude ovog sveta i poručuje da prekinete ili da prekinemo sa rasizmom. Baš lepa poruka iz bivše nacističke Nemačke. I Nemci su naučili šta je red, jer da nisu možda bi se svetsko prvenstvo održavalo na Balkanu da im pokažemo šta je gostoljubivost i kako se vole balkanska braća kad je fudbal u pitanju. Da im pokažemo kako držimo svetski rekord u broju navijača na tribinama, čak i kada je ulaz besplatan. Osim ako ne računamo večiti derbi, kada se nešto i zaradi od prodaja ulaznica i reklame sponzora. SCG i dalje postoji a odvojili smo se jer je polovina Crnogoraca tako htjela a druga polovina se uplašila da će nas proterati iz Nemačke i uvesti nam sankcije kao za pesmu/pjesmu Evrovizije. Ali se složismo, jer ovde nije važno: «daj bože da se Srbi slože», jer su Crnogorci Crnogorci. Pitagorina teorema je ovde bila primenljiva, jer su katete bile podjednake, pod pravim uglom a hipotenuza je bio deka od Cipke Lipke. Nadam se da ste čuli za tu pesmu, a i ako niste imaćete prilike da je naučite do kraja ove priče.

Dobro! Sada se vi sigurno pitate zašto samo o fudbalu, a ženski roman, pa maramice, pa kao nema suza, pa ta voda iz usta nikako da procuri. Pa zar vi ne volite fudbal. Kao, vas uopšte ne interesuju tračevi o Viktoriji i Dejvidu Bekamu. Nikada se niste zapitali ni načuli koliko zarađuje jedan prosečan, a da ne pominjem vrhunskog, fudbalera. Niste ili možda jeste!? Nije ni bitno, ako niste, ne morate ni znati. Ja neću nabrajati te cifre. Samo da znate da Danki nije fudbal jedina, nije ni najvažnija, ali daleko od toga da je sporedna stvar na svetu. Da je sreće i ostale žene, devojke, gospođe i gospođice bi tako nekako razmišljale. Ja razumem da muškarci gledaju odbojkašice, rukometašice, atletičarke, ali da ih privlači igra fudbalera, to samo mogu da uporedim sa kompleksima. Oni su od malena maštali da šutiraju loptu pred ogromnim brojem navijača koji izgovaraju samo njihovo ime, pa se talasaju tribine sa podizanjem i spišatanjem njihovih tela, pa semenke i pivo...opet ja na pivo naletih, k'o da mi je neko platio. Žene i fudbal. Možda je tako trebala da se zove ova knjiga, ali nije. Nisam ja trener lokalnog fudbalskog kluba pa da znam šta se radi u svlačionicama i posle utakmice. Piju i oni pivo, ono što se najviše reklamira. Ne zato što su naivni, nego zato što znaju da prepoznaju kvalitet. Daleko od toga da su naivni, znaju oni šta su tračevi, žuta štampa, izmišljeni intervjui i ponude iz inostranstva o kojima maštaju celog života. A odakle ja to znam? Pa znam, eto, tako... videla sam, čula, načula, predvidela pomoću zvezda i astroloških kombinacija. Ne verujete mi? Pitajte....pitajte nekog kapitena... ako mi ne verujete da li više voli svoju devojku ili kapitensku traku, sa kim češće spava i koga više sanja...pitajte ih slobodno, ako mi ne verujete...

Ako ste se na početku pitali zašto ovaj roman nosi naziv : «Ni na severu, ni na jugu», pa to je samo zbog onih žena koje se još nisu odlučile da li da navijaju za Partizan ili za Red Star (šta je to?...pa zvezda koja malo lepše zvuči da ne odudara od Partizana, da ne pomisli neko dok čita da sam, ne daj Bože pristrasna). Ovo nije poziv ženama da ostave kutlače i igle za pletenje i da krenu na stadione. Ma ne, samo je signal upozorenja, apel da se malo okrenu i da se ne predaju pre prvog životnog poluvremena. Ovde su uračunate i sve one žene i devojke koje žive u centralnoj Srbiji ili bolje rečeno u Šumadiji, a koje nisu, dakle ni sa severa ni sa juga republike, pardon novonastale države. One ne znaju pravilno da naglašavaju reči. Ja na primer pričam sve nešto

izmešano i kada neko počne da pogađa prvo mi kaže da sam iz Bosne ili tako nekako iz Užica, ako nikada nije bio u tom gradu- na primer. Kragujevac, ma kakvi tamo se ne priča tako, tamo se mešaju jagodinski i niški akcenat, a Leskovčani su svima smešni. Zašto? Pa tako! Zbog Tike i Đoše a niko sem njih tako u stvari ne priča u životu, to je samo gluma i komedija. I mi centralne dođemo k'o neki DJ za srpski jezik. Ali da se vratim na fudbal. Šta je tu je, ko vam je kriv kad ste počeli da čitate takvu knjigu- nema vam spasa. Ispiranje vašeg mozga je ušlo u početnu fazu.

11.jun 2006.god.

Sada je tačno 13i38h još samo 82 minuta pa naši izlaze da se bore za građene Srbije i Crne Gore, orlovi plavi...da li i vama zvoni u ušima pesma koju pevaju naši poznati umetnici a naročito Karleuša u crvenom i Ksenija Pajčin u plavom k'o da slute na otcepljenje... ali smo zajedno ovaj put, prešli smo Nemce i pobedili ih u startu, ma ceo svet smo prešli? Pa to bi isto bilo kao kada bi se ujedinili Brazil i Argentina i imali kao jednu reprezentaciju kao celu naciju. Mogli bi naši ako pobede da puste spot Željka Joksimovića «Crnokosa», da vide malo kako su i oni grešili i da se istorija ponavlja kada mi zaželimo a ne samo 9.maja kada Rusi i Amerikaci zaustave kišu, rasteraju oblake, pa poremete klimu celoj Evropi. Pa da!

Šta? Ne rade prodavnice od 15 do 17h... pa nemam dovoljno ni semenki ni kikirikija, jeste da je nedelja, ali...a ne pogrešno sam čula na radiju, neko naselje na 125km ili 12,5km od centra neće imati vodu u to vreme, jer je upala mačka uma nije ni to...ne znam...lako ću i bez semenki i bez kikirikija, ali samo da ne nestane struja u sred prenosa, pa ja ne znam da li bi mi aparat za pritisak pokazao nešto u tom trenutku ili bi pištao ili bi ja otišla da obijem «Prizmu». Ona bar nije daleko od moje kuće. Sva sreća pa je u mom gradu fabrika za proizvodnju aparata za pritisak i penzionerima daju uz ček odloženo plaćenje na godinu dana. Ali to sada nije važno, ni moj pritisak, ni migrena, ni frontalni sinusi. Sada je još malo ostalo da se pomolimo, na TV-u se već mole i uzvodno i nizvodno i popreko i naokolo. Nema nikog ni na ulici. Nigde. Mada je to možda zbog kiše i temperature od 12 ili 15 stepeni u sred juna ili zato što su Svete Troice, ne znam. Više ćemo potrošiti struje nego u februaru, ali ni to nije važno samo da je ima. Trpećemo gladni samo da platimo struju i da je ima celog juna pa makar se i smrzavali samo da je u Nemačkoj toplo. O Bože, kako li je sada fudbalerima, našim a i Nederland...ovaj, mislim Holanđanima ili Argentini i Obli Slonovače ako oni uopšte mogu da razmišljaju na srpskom ili na Zulu jeziku Bušmana i ostalih plemena. Vama nije frka pred utakmicu, pa zar nema ni malo takmičarskog duha i oni su živa bića od krvi i mesa i njih je rodila majka u porodilištu ili na putu do bolnice. To na primer znam za jednog fudbalera da je jedva čekao da se rodi, pa je izašao na sred puta i rekao dajte mi loptu i vratite me kući, odmah me upišite u FK....., ja neću u bolnicu, jer sam zdrav i budući sam reprezentativac, a bolnica je za bolesne. Dobro...ne verujete mi.. e pa pitajte selektora Iliju Petkovića ako mi ne verujete, mada nisam sigurna da on zna za taj podatak, ali ću proveriti, pa vam javljam da ga ne tražite džabe, jer ima veliku frku zbog sina koji ga je zaštitio od napada zlih novinara i medija koji su mu zamerili kada ga taj isti otac pozva u reprezentaciju i obruka naciju koja mu dade poverenje, pa puče bruka i

tako dalje, a niko ne pomisli da je to samo štos, trač i fora da se malo skrene pažnja na nešto drugo da bi se naši momci rasteretili, da ne bi neko njih spopadao i opterećivao o pobjedi i tako plavušani pođuše put Nemačke rasterećeni i mi sada drhtimo zbog njih jer je tačno još 60 minuta ostalo do početka utakmice, ja više ne znam koja slova ubadam. Grešim, hvata me trema, ne mogu da pišem knjigu, jer i moje srce je tamo, tamo su moja tri srca, kao Radenska što ima, zamislite ta tri srca i mislite još ponešto ako hoćete, a ja odoh da gledam utakmicu, grickam semenke dok ih ima a onda prelazim na nokte i ostalo. Ja idem, isključujem se iz ovog prenosa, tj. izveštaja a vi sačekajte pa nastavljam da vam pričam dalje o utiscima, jer zapamtite: ovu će knjigu čitati i muškarci sa istim zadovoljstvom kao i žene i svi oni ostali gej i lezbejke i sva ona deca cveća, voća i povrća i buduće i bivše generacije, jer nije džabe jedan moj "nazovi" prijatelj rekao za mene: "Ti kada bi pisala knjige bile bi čitanije od Agate Kristi". Nije bio daleko od istine. Devet godina ja razmišljam o toj njegovoj rečenici, duboko mi se urezala u memoriju i Peđaaaaaaaa, svidelo se to tebi ili ne da li si se šalio ili si bio smrtno ozbiljan, moj Merkur, bez obzira koliko ugrožen, dolazi do izražaja i ja evo pišem punom parom i postadoh, kakav-takav pisac. I da znaš jedina mi je želja da me ne zabrane i da sve bude u redu sa izdavačkom kućom a da li će se čitati moje knjige?...Nego šta će i to ne da će se čitati, nego će se i pozajmljivati i kopirati i prepričavati, a možda će biti i snimljen neki film po njima, ali će sve one takođe i skupljati prašinu na raznim policama biblioteka ili u sobama mladih tinejdžerki, udatih, neudatih i razvedenih žena, koje ja pozdravljam, jer fudbal je fudbal, fudbaleri su fudbaleri, zbog njih su u mojoj glavi propeleri i neke svetle tačke k'o njihove kopačke, fudbaleri, baš po mojoj meri, svi na mojoj strani, mene ima ko da brani...aaaaaaaaa

17i32h

Nije mnogo bolelo! Ustvari nije bolelo uopšte. Jesmo izgubili, ali bez veze, ma skroz bez veze. Oni su nam kao dali jedan gol, ali baš bez veze. Nego da se ne naljute sve one domaćice koje su u za vreme utakmice kuvale ručak ili peglale nedeljni veš. Nisam na njih mislila dok je igra trajala. Mislila sam na igrače i njihove eventualne zamene. A ručak sam preskočila. Poješću nešto kasnije. Možda sam čak i smršala, jer sam preskočila i semenke i nokte dok su naši igrali. A kada smo već kod ručka i jela da li ste počeli sa zadnjim vozom dijeta ili vam je neki Leskovački voz na pameti. Jedite dok je hladno ali kada dođu temperature za majce, dekoltee i šorc možda vam neće biti do hrane. Šta je na meniju danas kod vas? Supica, glavno jelo sa sezonskom salatom i na kraju sezonsko voće. Ja bih na meniju najradije sebi servirala jednog našeg fudbalera, pa šta košta nek' košta. Oni su naši i kad gube. Mnogo su slatki i nekako raznovrsni- ko vitaminska ishrana. Ali vi možda ne bi ste da mešamo fudbalere sa hranom. Ma, вреди pokušati.

Hajde da uzmemo na primer Ronaldinja. Čokoladan je i ima izbačene zube, kao kada iz čokolade srtče lešnici ili bademi a vi se prvo zaletite i gricnete njih. Drugi, recimo Zinedin Zidan. Nije loš, malo proćelav i potseća na dimljenog lososa, koga su dimili samo na jednom mestu pa očelaveo na temenu. Ali, losos je losos, još malo vina i Džejmi Oliver bi bio zadovoljan ovom idejom. Dalje, Bekam bez Viktorije, kao pekinška patka. Malo frizura na gore, malo na ćelavo, malo sa perjem, malo bez perja. I obrijan i čupav sa repićima i krestom, ma pojela bi ga većina žena bez hleba i olizala

prste posle bez pardona. Što se naših tiče, tu nema poređenja ni sa najsladim slatkišima i tortama. Ma kakvi Italijani, oni su izašli iz mode zajedno sa Totom Kotunjem 1990.god. Nisu oni baš loši, ali im više leže uloge u skrivenim kamerama «Skezi a parte» nego da se sa našima porede po slatkoći.

Hajde da se sada malo vratimo u nazad. Ne mnogo godina. Jedno desetak. Samo jednu deceniju u nazad i da sa Dankom prošetemo Crnom gorom, primorjem i zatvorimo oči trudeći se da čujemo neke stihove davno slišane pesme...»bez tebe su noći duge Danka, ja provodim dane bez prestanka i šapućem: Danka, Danka volim te»...

14.jun 1996.god.

Vrelo je pre podne i vrata omladinske zadruga su poluotvorena, unutra je zagušljivo, jer je klima pojam. Uobičajeno lice i službenice i ostalih zaposlenih ili bolje rečeno nezaposlenih koji čekaju na neki posao. Svi psi su vezani u gradu tako da ne preti opasnost da uleti jedan od njih i ujede glevnu šeficu za nogu. Zašto? Zato što ona ima takav horoskop i velike predispozicije da se prvi pas zasladi njenom krvlju. I pošto su sve smetnje otklonjene, ona polagano podiže pogled ali neverovatno brzinom kaže: "Da, da polazak je večeras, a počinjete sa radom sutra, odmah, čim stignete, oko 500km odavde, ma snaćićete se, samo pitajte gde je Sveti Stefan i zamolite šofera da vam stane. Ma ne brinite. Vidi se sa magistrale, to je veliko ostrvo, mada niste učili o njemu mnogo iz geografije, jer smo u to vreme bili SFRJ, pa Krk, pa Pelješac, da pa i Sveti Stefan je poluostrvo od kad su pobili ili proterali ribare, ma hoćete ili nećete ili da šaljem druge....."

Ma, ko neće, prodatooooooooo.....

Veče polako dolazi, hladovina je tu i krećemo, malo autobusom, pa čekamo voz, pa vozom, pa opet autobusom i eto, tu smo, pravo u kancelariju generalnog direktora i ostrva i poluostrva i cele plaže i još četiri naredne plaže i još nekoliko hotela- za svaku plažu po jedan. Prelepo. Palme i more, ribari i posao za nas. Pranje sudova, pa to je super, na svaka dva metra su gomile grane kao na sajamskim štandovima. Već nam ide voda na usta, a ispred nas more, ...a pod nama kamenice... (znam «Crvena jabuka», nisu moji stihovi, ali kao da sam ih ja napisala).

Kuhinja na Svetom Stefanu. Kao da smo stigli u Njujork. Lepota, raskoš, vire ribe iz šerpi i miriše kuvana blitva. Moraska hrana, nema tu mnogo kalorija, jedeš k'o provaljen. Danka je sa svoje dve drugarice došla k'o poručena. Nije to raj na zemlji, to je zemlja u kojoj su čuda moguća, a kada budete saslušali celu priču i vi možete poverovati u crnogorske bajke i saznati da je Montenegro dream itekako ostvarljiv. Uživajte!

Počinjemo? Stvarno? Odmah? A ne- sutra, dok se malo adaptiramo na klimu, smestimo, nešto pojedemo. U redu. Ujutru u 7h smo tu.

I zaista počinjemo. Tri devojke su stigle iz «doline gladi» (kao drugačije zovu naš rodi grad) i spremne su da pojedu sve što dohvate i usput operu 100 do 150 tona prljavih sudova za prosečnu platu i po, dobar smeštaj i malo više hrane od ostalih- spremačica, sobarica, čistačica, vešerajki i pomoćnih radnika- nosača, tegljača, jer na ostrvu nema liftova samo kamen do kamena i stepenice.

Lep početak koji nagoveštava i lep kraj, bez suza, samo voda na....mada ne mora da znači da će se svako ko ovo čita osećati podjednako i reagovati po mojoj pretpostavci. Pranje sudova počinje. Lep i koristan hobi ili zanimanje- sezonsko. Nije teško, jedna skuplja i baca otpad i ređa u mašinu, druga pere ručno što ne može mašina, a treća prikuplja sve što je oprano i iz mašine i iz sudopere od druge i briše i ređa i tako se menjamo u krug svaki dan. Baš zanimljivo. Nikada ranije nisam radila sličan posao, niti ću ga raditi. Svakako ću kod kuće raditi isti takav posao i to na sva tri radna mesta odjednom i svakodnevno i do četiri puta na dan, ali mi to niko neće plaćati. Nikada se bolje neću osećati i nikada neću tako uživati u slobodi i nikada neću biti toliko srećna. Nikada, jer ću uvek znati i za druge strane života i nikada više Danka neće imati 21 godinu i uživati u filmu «21» («Twentyone» sa Petsy Kensit u glavnoj ulozi). Mislim na poslednju scenu, kada piški, obriše se, pusti vodu...i odlazi svojim putem, nezavisna i samo svoja.

Petsy, tj. Danka ima svoju ulogu u ovoj godini, ne za Oskara, ali za ceo život, pa i naredna dva- tri života. Želje i stvarnost i nepomišljene želje koje se ostvaruju, ali i tuđe želje koje nije sanjala Danka, već neko drugi a njoj su se ostvarile ili bolje rečeno dogodile. Mislite na pranje sudova. Pa da! Sve holivudske zvezde su prvo prale sudove, pa radile još neke teške poslove i zarađivale bedno, a zatim su postali pozniti glumci, sportisti i dizači tegova. Prvo pereš šerpe, zatim se ogledaš o njigovo dno, onda pevaš u kutlaču, pre mikrofona i na kraju udariš gong u ovale za serviranje ordevera. To je toništa lakše. Zapaze vas prvo šefovi kuhinja, pa šefovi restorana, pa glavni šef za sve i na kraju glavnu ulogu odigra šef recepcije ili njegov zamenik. Čovek dobrog zapažanja, jednostavno vas «oda», pravom bosu i vi ste zvezda. Prosto, samo da se opustite i odlepite i da imate dovoljno hrabrosti da ostavite poruku na «Porsheu», na kojoj piše: «Miki, želi te jedna plavuša» šifra: Maestral i samo poljubac preko toga, boja ruža sa vaših usana je jako skladna sa tamno teget bojom njegovih najnovijih kola. Niko iz garaže, ni sa parkinga nije primetio sve to, ali pošto se u maloj torbici (zvanoj «pederuša») nije našao ni jedan papirić za poruku, pa smo zamolili recepcionara da nam da papir sa znakom Svetog Stefana na vrhu (blokčić koji se prvi zatekao na stolu u ponoć i na kome se ocrtavala predhodno napisana poruka, nekog broja telefona ili vreme buđenja za nekog gosta hotela) tako smo provaljeni u roku od 22 sata. I to je kraj jedne, a početak druge priče, od koje počinje zaplet i neka druga razmišljanja i nadanja i verovanja u sve u šta može da se veruje na ovom svetu i ovozemaljskom životu.

12.jun 2006.god.

Opet fudbal. Nego šta drugo kada je prvenstvo na kugli zemaljskoj. To se prati, to svi znaju i da nije reklama sa pićima i štednjom. I žene to znaju, njihovi muževi kupuju posebne televizore i zatvaraju se u svoje sobe, izolovani i od njih i od sitne dece. Komšije postaju najbolji prijatelji a ni partijske razlike ne postoje u to vreme. Ma svi smo SCG poslednji put, a posle toga ćemo biti samostalni i nezavisni. Koga je briga za to u Evropi, osim goniča ratnih zločinaca. Oni jedva čekaju da se Srbija zove samo Srbija pa da samo Beograd bude na meti, mislim u prenesenom značenju, ne kao 1999.godine.

Ne sećate se tačno šta je bilo tada. Ja se sećam 24.marta, doručka, poštara koga sam poželala da ubijem i vodokotlića. Taman sam spremila pohovan kačkavalj, onako vruć, postavila sebi da pojedem, pa šta bude do večeras. Kako Nato odluči. Poštar je pokucao vrlo smelo i ispružio mi je razglednicu sa nekakvim čamcima na obali, pet plavih i jednim plavo žutim sa narandžastom reckastom ceradom i delićem drveta a sve to bez Sunca, tmurno, nebo kao pred kišu. Iznad slike na prednjoj strani pisalo je (i još uvek piše, evo je stoji pored tastature dok kucam) El Salvador, a u donjem uglu: Ma Teresa Diaz-Colocho (verovatno naziv ove plaže ili mesta za hvatanje ribe, pošto više liči na ovo drugo). Sa druge strane su dve šarene markice, od četiri i jednog centa, Correos de el Salvador, Fantasia Navidena i dve dečije slike na njima sa motivima Hrišćanstva, crkvama i decom, anđelima sa krilima koji idu da se pomole za sve dobre ljude ovog sveta. Tu je moja adresa, grad, zemlja koja odavno ne postoji i kontinent koji je još uvek pod istim nazivom i veliki je trn u oku Amerikancima. Na delu za poruke stoji : "Puno te pozdravlja i rado te se seća. Mikica! p.s. šteta što nisi sa mnom." Da, da! A poštar ode. Nije sačekao da ga ubijem, mada sam poželala. Možda će ga Nato pogoditi u agresiji koja nam ne gine, ali nije to to, ja hoću da iskalim svoj bes, jer nemam na kome. Zato što sam dobila razglednicu iz El Salvadora na dan početka bombardovanja, ali i zato što mi se pohovani kačkavalj u međuvremenu potpuno ohladio. A kačkavalj nije ništa kada se ohladi. Nije mi pošlo za rukom da se najedem pred rat i da ne razmišljam šta me čeka naredne noći. A čekalo nas je sve i svašta narednih 77 dana. Ja sam tada, da li namerno ili slučajno, ali se više i ne sećam, na neki način proklela El savador, psovala sam i svašta pozelela toj malenoj ostvskoj zemlji, jedva vidljivoj na mapi sveta. I da li znate šta se dogodilo za manje od godinu dana, na proleće 2000.godine? Tu zemlju su stigle moje kletve. Malo su duže putovale. Pogodio ju je zemljotres. Jak, mislim da su neki ljudi i stradali. Sada im se izvinjavam, nisam baš tako mislila ni želela. Bila sam uzbuđena i u velikom strahu na dan početka bombardovanja. Mi tada nismo znali da su bombarderi tako precizni. Osim ako ih naši ne ugroze i ometaju protivgradnim raketama.

Bilo je oko 20h uveče. Nato avioni su krenli iz baze i to smo svi mi dobro znali. Čak su nas zvali i rođaci iz inostranstva da nam kažu da gledaju direktan prenos- kao na svetskom prvenstvu u fudbalu ili nečem drugom. Ja sam bila na svom radnom mestu- u fitness klubu i sa vatrogascima. Da takav je klub. Jedni dižu tegove na spratu, a dole se kvase i prave barice u slobodno vreme, a kad gori idu u akciju. Bila sam dole, u toaletu i u trenutku kada sam povukla vodu, vodokotlić je počeo čudno da zuji. Prepala sam se. Mislila sam da će me optužiti da sam ga pokvarila, a kasno je i u ženkom WC-u je samo jedna kabina i tek sutra može neko da ga popravi. Ma ne. Zujalo je jako, sa vrha tornja Vatrogasnog doma. To je bila sirena, prava za napad iz vazduha. Svi su bili uplašeni i pobjegli su u trenerkama sa odećom ispod miške. To je bio početak novog rata, pogibija, gubitka ljudi, mladića, dece, žena i svih onih ljudi koji su bili željni života za korak ispred prosečnih. Tako je počelo a trajalo je do 09.juna 1999.godine, a da niko nije slutio da će dočekati da za tačno sedam godina, baš tog dana, prati otvaranje svetskog prvenstva u fudbalu uz pivo i reklame za povoljne kredite u bankama. Puno je ljudi poginulo, mnogo smo se plašili posle svake sirene. Danju smo gledali avione na nebu kada su bili nisko, pre nego što su gađali ciljeve, a noću su se razvijale ljubavi po

slkoništima. Naročito kod osoba koje su u natalnom horoskopu, rođenjem imali Veneru u škorpiji, jer su bili u prednosti u odnosu na ostale. Njima je rat idealno stanje i prava situacija da nađu partnera. Ja sam doživela tri bombardovanja na radnom mestu, ali se nikada nisam bolje osećala. Trenirala sam redovno, jer nije bilo puno posla, ni novih članova, jela sam zdravu hranu i ustajala oko 6h ujutru. Za doručak kafu, mleko i keks, za ručak pohovane šampinjone, pohovane sojine šnicle i zelenu salatu, a za večeru pešačenje ili vožnja bicikla u predvečerje, po pustim ulicama, jer je bila velika nestašica benzina. U to vreme sam mnogo dobro izgledala, nisam imala viška kilograma, a frizura mi nikada nije bila bolja. Svakog dana sam ili peglala kosu ili stavljavla papilotne, šminkala se, stavljala mašnice, šnalice, raznobojne gumice i tračice. Savršeno. Kada se moja majka seća mojih frizura uvek pomene da sam najviše pažnje sebi posvećivala za vreme Nato agresije, pa sa nostalgijom kaže: «E, što ne bace opet po koju bombu ili tomahavk, pa da te opet vidim doteranu» ili «Kako si samo dobro i doterano izgledala za vreme bombardovanja, bili su to lepi dani za tvoje telo i kosu». Ja imam takav horoskop, da mi posao i forma idu najbolje u najtežim uslovima. Ovog puta će biti drugačije, jer sada je sve sterilno i ništa mi ne smeta, nemam većih poteškoća, a pošto vi čitate moju priču, to znači da sam se navikla na mir, tišinu i harmoniju i trebaće mi sve više i više tišine sa godinama, da bi mogla da stvaram da se sećam i da pričam i pišem i izmišljam. Da vas lažem ili da budem 100% iskrena prema vama a vi da me slušate dok vam ide voda na usta.

Gde su sada fudbaleri. Ako ste vi zaboravili na njih, ja nisam. Oni su mi stalno u mislima a i kada nisu, oni su mi pred očima jer ispred sebe, iza računara na kome sve ovo beležim su dva velika hamera na kojima su zalepljene male sličice naših najvećih fudbalskih asova. Šampioni koji se bore za dobre rezultate i koji su rođeni da nas zabavljaju i kada to hoće i kada neće. Stoje njihove slike na našim zidovima ili u albumima sa sličicama. Ja ih skupljam. Mislim na sličice. Ne znam na šta ste vi pomislili- na kolekciju fudbalera, ma kakvi to ni Danki ne bi palo na pamet, a znate li koliko je samo sposobnija od mene i mnogih drugih uspavanih lepotica.

Nisu lepotice samo lepotice spolja, našminkane manekenke, bez celulita i viška kilograma. A sećate se Klaudije Šifer sa početka priče. Ona je bila sa Peleom na otvaranju svetskog prvenstva u Nemačkoj. Ona je moja najznačajnija manekenka. Najviše mi se sviđa Eva Hercigova- i kako izgleda a i kako se zove. Međutim, Klaudija je glavna. Ona je devica u horoskopu i bitno je uticala na glavne prekretnice u mom životu. Da nije bilo nje, frke oko ponovnog otvaranja tek zatvorenog hotela «Miločer» (zbog završetka sezone), u njenu čast, banketa na kome se hrana služila u zlatnim ovalima, ja nikada ne bih otkrila tajnu crnogorskih noći, zagonetke za koju ni Njegoš nije znao, jer mnogi tvrde da on nije pravi Crnogorac, pošto nije nosio Versači garderobu. Dan kada je ovaj poznati modni kreator preminuo u ovoj, tada zavisnoj državi, bio je dan žalosti. A Klaudija? Lepa je kao i onda. Krhka, prirodna plavuša ili bar tako deluje. Zašto je meni bitna? Zato što se zbog nje poremetio plan i raspored rada pojedinih konobara pa je Casino ostao bez šankera i posluge, koja je pohitala da služi Klaudiju i mnogobrojne zvanice, a grupa okorelih kockara iz Izraela je stigla na ostrvo, puna para i sa simbolima dolara u očima \$. 01.10.1996.godine su ostavili oko 10.000 maraka za tri, četiri sata kockanja. Sitnica za njih, a za nas veliki bakšiš i otvorena vrata

za naredna tri dana, dok su na ostrvu da ih ponovo dočekamo i uzmemo još po neku marku. I stvarno je bilo tako i sledeće dve večeri su ostavili dobre pare, ja sam u međuvremenu dala otkaz u kuhinji i sišla tri stepenika ispod, a zapravo sam se popela na vrh. Za sve one koji ovo čitaju a nikada nisu bili na Svetom Stefanu, tri stepenika o kojima pričam su zapravo silazne stepenice kojima se ulazi u Casino a kuhinja je bočno od njih, mislim na njen sporedni ulaz, gde se dostavlja hrana na veliko, neprerađena, izlazi na puš-pauzu ili baca đubre kasno uveće. Nikada lakši skok i unapređenje preko noći. Dobila sam i zadatak da radim na poker aparatima i voćkicama, jer sam odmah ukapirala kako se očitava stanje, sabiraju i oduzimaju poeni i pretvaraju u marke. I ključeve sam dobila, kao u zatvoru, veliki svežanj. A uniforma je bila prelepa. Takve su uniforme u većini primorskih Casina širom sveta i duž mnogobrojnih obala u Italiji, Francuskoj, na Azurnoj obali, Nici, Monte Carlu. Imali smo bele košulje koje su po ivici rukava i kragne imale zlatan vez. I pojasevi su bili zlatni, dok su prsluci bili crveni sa zlatno izvezenim slovima SS (Sveti Stefan). To je možda Izraelcima ličilo na nacističke «esesovce», pa su zato ostavili tolike pare za kratko vreme. Baš smo izgledali svetski, i konobari i krupijei, a i zarade su počele da liče na svetske. Ali sve što je lepo brzo prođe. Tako smo se lepo zabavljali do 17. okrobra, a onda je zabava prestala i ja sam otišla u Budvu da nastavim šankersku karijeru u italijanskom pizza- restoranu «Park». Tamo nisam imala puno sreće, ni nekih para, ali mi je u sećanju ostala vlaga u sobi, u Starom gradu, gde smo te pozne jeseni spavale nas četiri, po dve u svakoj sobi a u trećoj pizza majstor, koji je mene posebno gotivio, jer se nikada nisam svađala sa njim. Možda i zato što sam bila jedina Srpkinja, a on Kotoranin, pa sam se i kasnije uverila da mi ti meštani baš prijaju, sa svim svojim manama i vrlinama, a Kotor mi je i dalje najlepši grad na Balkanu, naročito u jesen, kada pada kiša, a ja sa društvom sedim u nekom od kafića Starog grada. Pizza majstor je meni uvek nudio nešto dobro za ručak, u inat ostalima, a jednom prilikom mi je obećao batac sa slike instant supe iz kesice rekavši mi: «Za tebe Danka ću okinut ovo parče i servirat ga u tanjir sa supom, a ostali će je jest bez mesa». On je nama kuvao i zabavljao nas. Na svu sreću smo se hranili i kapučinom i kuvali najbolji makiato na celom primorju, jer je gazda hteo da se služi baš kao u Italiji. Jedna naša poznata pevačica, koja je pevala i u Casinu na Svetom Stefanu i u pizzeriji «Park» je izjavila da joj niko, nikada nije skuvao bolju kafu od mene. Nisam mogla da verujem tada, ali zato sada dok pijem kafu u nekom lokalu, kapiram da su sve skromnije i bedne u odnosu na naše. Mogu i da se pohvalim i da sam kuvala po nekoliko puta nedeljno kapučino našem, sada već bivšem predsedniku, naše poslednje zajednice, koja postoji još samo na ovom svetskom prvenstvu u fudbalu u Nemačkoj... znam.....znam... jasno mi je...ne volite fudbal...ne zanima vas...a ja koristim svaku priliku koja me asocira na loptu i sve što je okruglo i na kugle sa sladoledom i sličice i sladoled sa Kežmanom i Žigićem sa zubima kao Ronaldinjo i Ronaldo. Baš sam bezobrazna- red hrana, red fudbaleri, a vama nikako da pođe ta voda na usta.

Evo, danas više neću o fudbalu. Nisu na programu baš neke utakmice: Austalija:Japan, SAD:Češka i Italija:Gana. Dobro, gledaću sve tri, a naročito treću, mada su danas poremetili redosled. Italijani su trebali da igraju prvi, ali pošto prva utakmica ide od 15h, tada svi rade ili se vraćaju sa posla u istočnim evropskim zemljama, pa su smuvali žabari, pardon azzuri nešto da ih svi gledaju dok se uživljavaju

nad Ganom. Ne znam ni gde je tačno ta zemlja. Pronađite je sami, mene nešto mrzi da ustajem i tražim po atlasu jer sam se taman raspisala i prsti su mi se razmrđali posle kiše.

Idemo sada na jednu pesmicu koju možete pevati ili recitovati i deci i odraslima (najbolje kada je mešano društvo, jer je efekat maksimalan- svi pucaju od smeha). Ne znam ko je autor, a ona glasi:

Bila tri kitajca: Jakci, Jakci-Drakci i Jakci-Drakci-Droni.

I bile tri kitajke: Cipka, Cipka-Lipka i Cipka-Lipka-Limpoponi.

I oni su imali decu: Jakci-Cipka-Fu, Jakci-Drakci-Cipka-Lipka-Fući Fu i Jakci-Drakci-Droni-Cipka-Lipka-Limpoponi-Fući-Fući-Fu.

Šta? Ne sviđa vam se? Samo je vi zapišite i ispričaje u malo većem, po mogućstvu malo pripitom društvu sa sitnom decom i videćete efekat.

Hoćete jedan mafijaški vic. Niste ga čuli i nije poučan, a to je najvažnije nije ni bezobrazan, a šta je njegova poenta? E pa neću vam otkriti, jer znam da ne volite i ne pratite fudbal, pa ko vam je kriv? Da pratite možda bi ste i ukapirali, ali da se ipak vratimo na temu- kao što rekoh na početku: ovo je, zapamtite, mafijaški vic, a glasi:

(ja sam ga izmislila...i to zapamtite...)

Sede ispred televizora majka i sin i gledaju jedan od tri filma «Kum». Znaće veće tematiku, Sicilija, porodica Korleone, raskoš, sjaj, mafija, šta da se priča. I pita sin majku: «Mama, je li stvarno sve tako kod mafije». «Jeste sine sve je tako strašno i opasno i moćno u isto vreme». «Mama, mama», opet će sin posle neke interesantne scene, «a da li su oni srećni kao mi?». «Pa sine, valjda su srećni, mada ne izgledaju u svakoj sceni baš srećno, nešto su namršteni, ali lepo im je u kući, imaju dosta para, voze se skupim automobilima, ma dobro im je», zabrinuto će majka. «Jao mama, kako bih ja voleo da odem tamo na Siciliju!», tužno izgovori mališa. A mama ga još tužnije pogleda i samo reče uz uzdah: «I mama bi sine...malo do Mesine!».

To je vic. Znam, sada se vi pitate od kud Mesina kada je Palermo glavni grad Sicilije i u filmu?... Pa hajde vi rimujte Palermo...Rimuje se sa dermo, što u prevodu sa latinskog znači koža, ali šta sa tim, odrana koža i mafija, pa može, ali neki drugi put i kad vi budete pisali viceve, vi tako rimujte, ja pišem i pesme i viceve u isto vreme i vi to prihvatićite ili nemojte, sve jedno mi je, ali nastavite sa čitanjem, jer je tako bolje za vaše zdravlje i hormone.

Idemo dalje. Gde smo stali? Da, sećam se, kod mafije. Moja drugarica Mima je te 1996.godine, kada smo prale sudove na Svetom Stefanu, mnogo volela pištolje i mafiju. Ma pištolje je prosto abažavala (nije štamparska greška, baš ih je toliko volela, da obožavanje nije bila adekvatna reč). Volela je sve što je ličilo na pištolj, čak i ako bi bio na dečijem crtežu, ljubila bi ga. A kada bi je neko ili bilo ko pitao: «Kako si, Mima?», ona bi svima odgovarala bez razmišljanja: «Nikad bolje!». Ja nikada nikom nisam tako odgovorila, mada sam se uvek trudila i sada se trudim, ali ne vredi, ja uvek kukam i žalim se kada me neko upita najjednostavnije pitanje. Pištolji su bili, a mislim da su još uvek, njen san. Ona je bila ta koja je umela da sanja. Ja ni do današnjeg dana nisam naučila da sanjam. Ja sada ne samo da ne znam da sanjam, ja nemam ni jednu želju u životu. Osim da budem zdrava i u formi, ako se to ubraja u želje. Mima je znala šta hoće i šta neće. Ja ni sada nisam baš najsigurnija šta neću. Ona je znala da uživa, da

živi, da koristi svaku sekundu, da je pamti i prepričava po 150 puta. Pamtila je sve sitnice, pa da nam priča, datume, događaje, tačno vreme događanja, kiše, registarske tablice, vetrove, požare, oluje, susrete i raskide. To je bio njen hobi. Sakupljala je podatke kao da radi u obaveštajnoj službi. Međutim, ja poznajem dosta osoba koje vole da tračare i vode abrove, ogovaraju i ispiraju usta. Ali Mima nije ta. Ni blizu. Ona barata pravim podacima. Ona zna druge strane skandala, koje nikada nisi ni novinari provalili. U njenoj glavi su informacije o poznatim ličnostima da mogu tri dobre knjige da se napišu. Čudi me da se nije pre mene setila da sve to objavi. Dobro, nikada nije kasno. Mima zna ono što niko ne zna. Ona ne tračari da bi ubila vreme ili ogovarala neke obične ljude. Ona raspolaže bazom na zavidnom nivou. I zato je svi vole ili je mrze samo oni koji je ne kapiraju, oni koji misle da se pravi i folira. Ne! Ona je zapravo prava i prirodna, najiskrenija osoba koju sam srela u životu. Samo nije imala sreće i nije bila u pravo vreme na pravom mestu sa pravim ljudima. Možda je to i zato što ima previše slobode u ponašanju prema svima, a prema nekima treba biti i oštar i suzdržan. To je njena jedina mana. Što nema kočnice. Sve ostalo je idealno kod Mime. Ona je boem i voli pištolje. Gde? I na slikama.

Kada imate 20 do 25 godina i kada ste na moru, celo leto zbog sezonskog rada, onda vam ništa nije teško. Izadete na magistralu, podignete palac i kao stoperka obidete pola primorja za dan. Kada je prst u pitanju, ja sam se jednom prilikom poparila vreloom vodom po palcu nad sudoperom. Možda sam bila pospana ili samo neoprezna i ceo palac mi je vrlo brzo pocrveneo a za par dana je i počeo da se ljušti. U početku sam oblašnjavla da je to od vrele vode, a kada mi je dosadilo da ponavljam, bilo mi je zabavno da govorim da mi je to od stopiranja. Kada neće dugo da stanu, ja držim prast i on izgori na Suncu. To se može kada imate 21 godinu. Mada bi i sada nekome to rekla, samo ne znam da li bi mi poverovao. Kada predete tridesetu i sedamdeset kilograma težine, tada vam retko ko veruje. Svi lažu i izmišljaju, pa nemoguće je da ja pričam istinu. Ja pišem pesme. Ni to mi ne veruju. Misle da sam negde čula. Moja majka, kada je prvi put čula neke moje pesme, koje sam pevala mešano sa nekim poznatim hitovima narodne muzike, prekrstila se i pitala me: «Pa, ko to peva?». «Pa, ja!», bila sam iskrena. A kada je ponovila pitanje, misleći na izvođača, pravog pevača ili pevačicu, opet sam joj potpuno isto odgovorila. Bila sam skroz iskrena, tada sam te pesme samo ja pevla. Kasnije će ih otpevati neko. Možde baš neko ili neka od vas dok ovo budete čitali. Hoćete da čujete jednu morsku, svetostefansku, mafijašku:

«U Casino kada pođem ja...prati mene pet, šest kockara...okružna mafija rakla: tri meseca, tri meseca pranja sudova...» Zabranjeno pušenje....popodne...

ili nešto veselo:

«Svuda oko mene kuvari, žene, po kujni senke pripijene, pružaju sudove idu ka mene od silne toplote opijeni, a ja...baš na Svetom Stefanu....

...Nude mi piće i cigarete, od vlažnog poda noge mi lete, srce mi kuca brže od metka kad u blizini ugledam Cvetka ili Cvijetka... zanovetka...» Svijetlana....

ili nešto o fudbalu:

«To, to je ta ljubav fatalna, zbog fudbalera nisam ni ja normalan, to, to je ta kombinacija, to je moja reprezentacija....»...neće Ceca da se ljuti...znam ja da i ona mnogo voli fudbal, pa hajdete i vi...nemojte da ste na kraj srca....

«Nebo je plavo, plavo je more, od Srbije, sve do Crne Gore....» a ko bi rekao da se rastajemo mi, veruj nije nam lako....šta sad mogu ja tu kad pola želi tako...

Eto vidite da je zabavno. Malo kuhinja, malo fudbaleri, hrana i obrišete se ako vam... mislim, ako treba...

Često se ljudi zapitaju gde je vrh uživanja i lepote. Kada se može osetiti život i reći bez mnogo razmišljanja: «To je to!». Ja znam. A vi?

Na primer zamislite dve devojke litalice po crnogorskom primorju kako se vraćaju pred zoru iz neke posete, na primer iz poste treće smene recepcionera nekog hotela, tu blizu Svetog Stefana. I tako one idu kroz miločersku šumu, još je mrak, ali kao da počinje da sviće. I one stižu na Kraljičinu plažu. Pripušilo im se i one pale cigarete, uzimaju dve ležaljke i podižu noge na betonku ogradicu da se malo odmire i ispuše po jednu. Pogled na pustu i praznu Kraljičinu plažu, nikad lepši. Da zapevaju? Može. «...Još ne sviće ružna zora...ili evo je sviće ružna zora na Kraljičinoj plaži, gledamo u nebo, pušimo i uživamo u životu i čekamo da skroz svane, da krenemo ka ostrvu, da se ispravamo do popodne, a pre toga pozdravimo radnu snagu prve smene, koja misli da smo ranoranioci, vredne devojke...». I stvarno su posle puš-pauze pohitala prema ostrvu da na početnom delu mosta isprate prvu smenu. Ljudi idu pospano, gledaju, čude se da li je moguće i šta je pre moguće: da su poranile ili da nisu ni išle posle rada (druga smena se završava oko ponoći) da spavaju. To su bile Danka i Mima. Prave i jedinstvene, a na žalost neponovljive. Svakako vrlo moguće i realne. Ne izmišljam, a ne pada mi na pamete da vam se kunem.

Neću vam se ni zakleti kada vam budem ispričala sledeću priču koja se dešava takođe na Kraljičinoj plaži ali noću, posle rada. Kada sam posle druge smene pošla put Cetinja, a Miki je rekao «Sada je tu Miki, sada je tu Porsche». Da li je to bilo sve što sam želela? Ne. Sutra sam znala odgovor, da sam htela nešto drugo ili nisam ni stigla da poželim ili je Mima to želela, a meni se dogodilo. Sve jedno, u Podgorici je sutradan bilo vrelih 40 stepeni u hladu, a u Porscheu je bilo oko 45,5 ili malo manje, samo znam da je bilo mnogo toplo, dok porsche nije ubrzao i dok hlađenje (ili se i tada to zvala klima) nije proradilo. Ne razumem se ni u automobile ni tipove kola, ne tipove, ko tipove, frajere, ako ste pomislili. Sutradan je sve bilo vrelo, kao da je čarolija prestala i ventilator u sobi broj...ne mogu da se setim...dva ili dvanaest.. u poslednje vreme mešam brojeve, ne pamtim brojeve hotelskih soba, možda sam trebala da beležim, ali nije važno... Miki je bio fin. Momak. Da, malo stariji, ali još uvek momak. Sada više nije. Oženio se i dobio sina mesec dana pre nego što je Zdravko Čolić dobio ćerku. Kakav podatak. Baš sam lepo zapamtila, a on je od Zdravka mlađi samo oko šest godina i stotinu četrnaest dana. Nisam računala, nego od prilike. Pa dobro, ako mi ne verujete, to je samo zbog profesionalne deformacije, jer je astologija moj hobi i posao. Hoćete moj e-mail da kontaktiramo, da vam uradim tumačenje natalne karte. Može, pronađite ga na kraju knjige, nađite tri i imate četvrtu, tj. za sebe gratis. Posao je posao. Cena. Prava sitnica, ako prodate još tri primerka ove knjige svojim poznanicima, a možete je naručiti... i to piše na kraju knjige, uradiću vam natalnu katu sa 50% popusta za vašu drugu polovinu, mislim za supruga ili za dete ili dečka ili majku, prijateljicu ili neprijateljicu... ako želite da saznate da li vas ogovara iza leđa ili ako ugrožava vaš život. Stvarno! Ne šalim se. Ja sam raspoložena za saradnju svake vrste. A ako vi radite

neki posao, na primer mrežni marketing ili prodajete nešto, onda mogu ja vas da reklamiram i tako profitiramo zajedno. Ma samo se javite i ako ja ne mogu, znam ko može i ko hoće, ko još nije izgubio nadu, ko želi da radi, zaradi po neki dinar i da se još plus ludo zabavi.

A šta nama rade naši fudbaleri? Gde su oni sada, di su ručkali, pavali i pikili. Da li su umorni i da li ih čika trener Petko dira ili grdi ili bodri. Male maze, bebe u dresovima reprezentacije odmaraju do Argentinice da zaplešu tango u petak 16.juna, pa ako pobeđe idemo svi zajedno sutra, mislim bez njih, da proslavimo na Cecinom koncertu i da se veselimo pobeđi a i ako izgube, veselićemo se. Mi smo veseli i niko nam ništa ne može. Pre utakmice i pre koncerta i pre Exita evo ja vam dajem predlog za hit leta:

Moj klub dečaka, ma k'o šećerleme,
ko je od koga lepši, tu nema dileme...
Preslatki su sasvim, sve čekaju u redu,
da do njih dođu i dobro se provedu...
Devojke, devojčice, sve na ovu stranu,
danas ja častim, jer imam šećeranu;
svaki od dečaka, sladak ko bombona,
najbolji su znajte i u Ligi šampiona....

Pa mislim opet na fudbal, nije ovog puta u pitanju preneseno značenje. A imam i drugi predlog, ako više vilite mafiju, kocku, Siciliju, Korleone varijantu:

Partija karata, ti podeli ovoga puta ja igram na ništa ili sve;
ne varam ,ne karadem, ne nagađam, ja ulažem ljubav, a ti pokreni je!
Ti biraš poker ili anjc, ti kažeš bridž ili black džek,
ja igram budi mi krupije, u ljubavi jačaš da ne budeš mek.
Ja se kockam i tražim sreću u odajama ljubavnog Casina
a ti zavrti svoje rulete i pogledaj me kroz čašu penušavog vina;
ja svoj život, kao jedan žeton stavljam na crveno polje ljubavi,
a ti pazi da kuglica ne padne na crno, tako bi smo sve opet upropastili.

A-ha! Nije nego! Ja uvek imam dve varijante, ponekog keca iz rukava znam da izvadim u pravom trenutku. A vi sada kažite da vam se ni jedna od ove dve pesme ni malo ne dopada, pa ću ja bez problema preći na Džona Kenedija. Imam i o njemu pesmu. Ko je Džon? Pa i on je bio pevač ili glumac. Nisam sigurna, ali znam da je bio rođen u znaku blizanaca a u kineskom horoskopu je bio zmija, radila sam mu natalnu kartu, to se sećam i sećam se da je bio u šemi sa Merilin Monro, koja je bila sigurno glumica i ona je bila rođena u znaku blizanaca a u kineskom je bila tigar. Oboje su nešto naje....ovaj, mislim nastadali...da Džon Kenedi je rođen u znaku blizanaca i nemojte da mislite da ova pesma ima veze sa fudbalom, to da vam ni slučajno nije palo na pamet, jer ću vas tužiti, ako nešto neko pokuša da preokrene u ovoj pesmi. Uostalom, pesma se zove «Taksista», pa je poslušajte:

Halo taksista, adresa poznata, tako vas molim za
posledni krug do «Monce», moja režija;
okrećem ovaj broj, jer ste mi jedina, šansa za spas, izdaje me možda glas,
al kad dođete znaću šta, a taksista pita :» Kuda da vozim ja?»
Vozite ulicom « Džona Kenedija», pa levo skrenite da još jednom pogledam,
to mesto gde smo se sreli mi, to mesto gde smo odlučili,
da svaki dan nam započne uz cedeno voće na tacni ljubavi;
samo vozite, sve plaćam ja,
ne pitam koliko košta, nek' ostanem praznih džepova,
al' još jednom prođite ulicom «Džona Kenedija»
jer tamo još uvek živi moja ljubav a tuđa iluzija.
Halo taksista, nije šala nikakva i juče sam vas zvala ja;
to mesto je meni pred očima, na uglu mojih raskršća,
a iza ugla mi stojimo i ništa se ne menja;
dođite, znate što i ne pitajte: «Da'l je već gotovo?».
Vozite ulicom «Džona Kenedija»

Nije loše ispalo, mada ja stvarno poštujem sve taksiste i nikada se ne ljutim na njih kada ne uključe taksimetar dok mene voze. Samo njima dopuštam da podvaljuju, a na svim ostalim mestima strogo tražim fiskalne račune, kući sve proverim i saberem. Ustvari, nije baš strogo i uvek, malo preterujem, to kontolišem samo kad me boli glava i kada sam pod dejstvom PMS-a. To je opravdano, malo sam više napeta pa odmah mislim da mi podvaljuju za dva ili dvesta dinara.

13.jun 2006.god.

Baš lep dan. Sunčan i sjajan. Šta danas imamo u planu? Nešto novo i posebno ili sve po starom? Nije dosadno ako se isplanira popodne. I bez grickanja noktiju i ostalih zanimacija, slanih i kaloričnih.

Da se vratimo i danas u prošlost ili da preskočimo sadašnjost, letovanje i da isplaniramo doček Nove godine na nekom novom mestu. Negde daleko od kuće i sa nekom novom osobom koju ste na primer upoznali preko SMS-a. Na kojoj TV stanici od kad je ukinut Treći kana? Imate mnogo mogućnosti, možete da zaradite na nekom kvizu ili da nađete srodnu dušu koja želi sa vama da razmenjuje vruće poruke preko mobilnog telefona. Dočekajte prvi dan Nove godine sa potpunim neznancem koji će vas voleti samo jedno veče, a onda će otići svojoj kući, tražiti i dalje neke nove devojke za dopisivanje i tako redom. Poželeće stotine devojaka iz svoje okoline, pa će se proširiti na celu zemlju dok sve ne upozna, a onda će poželeći da uđemo u Evropsku Uniju jer će izvor naivnih devojčica presušiti. Niste probali da se dopisujete sa razvedenim, oženjenim čija žena misli da njen muž ima samo jedan broj mobilnog telefona, sa usamljenim vaterpolistom koji jedva da zna da pliva i nikada nije bio na moru, sa o.k. momkom od sedamnaest godina koji traži iskusnu tetu da ga nauči da....živi. Stvarno niste probali ili ste baš tada bili bez kredita pa su vam promakla ovakva zadovoljstva?

Dajte vi svoj broj pa ćete videti koliko ste poželjni. Napišite bilo šta: da ste zgodni, savršenih dimenzija, sa dugom kosom, bujnim grudima, sa plavim očima ili sočivima. Šta god da napišete, bićete poželjni. Potražite pravog i javiće vam se razni, a vi slobodno birajte. Slažite da hoćete da se udate i da ste tužni i sami i eto njih.

Ja sam na primer jednom poslala poruku da želim da mi se jave fudbaleri. Zaboravila sam da su na pripremama i javio mi se jedan koji se pokazao tako dobro da više nikada nisam dala sličan proglas ni poželjala bilo kog fudbalera. To je bila čista sreća. On je u stvari oduvek želeo da bude fudbaler, ali nije uspeo. Više mu leži da bude glumac u ljubavnim filmovima i ostalim sa sličnom tematikom. Mislim na one ljubavne gde ljubav ne igra glavnu ulogu, ali se vole kao da su muž i žena ili ljubavnici bez kamera. Mogao bi da igra Kazanovu i Don Žuana u isto vreme a da umesto kostima nosi dres omiljenog fudbalskog kluba. Šteta što još nije snimio ni jedan film a takav je talenat. Da sam ja reditelj on bi igrao u svim mojim filmovima, čak i u horor varijantama.

Nego kada smo već kod fudbala, večeras igraju Brazil i Hrvatska. Pa naravno da ću navijati za Hrvatsku. Kad ću ja da idem na karneval u Rio? Mada sam ove godine imala ponudu i propustila sam priliku i sada mi kao utehu nude Indiju. Ma kakvi, meni je Beograd inostranstvo najdalje, kao nekim Australija. Ja kada idem u Beograd na dan i po ponesem više stvari nego kada se neko seli za Kanadu. A Novi Sad? Putovanje u Vojvodinu mogu slobodno da uporedim sa izletom na Mesec. Ne volim da putujem. Naročito ne autobusom. A ko bi rekao? Kao mala sam baš maštala da lutam i da sam stalno na točkovima. Kondukteri u autobusima su mi bili idoli. Kako sam im zavidela. Moja omiljena igra je bila da uzmem stare kofere, torbe, kese, tašnice, da ih napunim stvarima, igračkama i naravno hranom. Onda se rasklanjaju stolice, sedam ispod stola, ubacujem prtljag, zatvaram se stolicama i krećem. Provedem celo pre podne ispod stola, tamo čitam, gledam TV, čak sam tražila od ukućana da mi doručak i ručak donesu ispod mog stola. Zamišljala sam da imam ličnu posluhu. Sad je sve komplikovano. Sad bi mi odgovarala samo posluha. Kada pustim korene teško menjam mišljenje. Putovaću u sledećem životu, u ovom odmaram, jer sam i u predhodnom mnogo putovala i to naročito brodom.

Bila sam muško, ratnik, borac za ljuska prava i slobodu. I sada sam, samo što ne nosim oružje. Bila sam rođena na teritoriji današnje Švajcarske i Austrije, ne sećam se tačno u kom gradu, ali se sećam da sam imala dosta para i da su me svi poštovali. Imala sam suprugu koju sam sreća u ovom životu i to je jedan naš poznati fudbaler. Nikada nećete saznati koji, ni on ne zna, ali je i on mene nesvesno prepoznao. Za toliko sam primetila. Moja supruga, tj. naš poznati fudbaler (u daljem tekstu NPF), je dosta patila i ja sam je dosta mučila. Živela je bedno a ja sam se provodila, uživala i rasipala. Sada je obrnuto. Ona, tj. NPF ima...ma, šta nema? Ako bih vam rekala šta ima i šta vozi onda bi ste pogodili ko je. Zato neka samo ostane konstatacija da ima....ma, šta nema? Ne izmišljam. Stvarno.

U prošlom životu sam ubijala ljude i sada ih prepoznajem. Upoznala sam jednu Crnogorku koja je imala običaj da me cedi ko limun. Tražila je od mene da joj ugađam a ja sam se samo smejala i puštala je da me maltretira. I sada bi mi bilo smešno i zabavno, a u stvari je tužno. Ali ja znam zašto je to tako i uvek bih joj rekala:

«Andrijana, mora da sam te ubila u prošlom životu ili sam te seckala na komade kada mi to sve radiš?». Ona bi uvek ćutala, jer verovatno da nije imala moć prepoznavanja kao ja. A da je imala, da se setila šta sam joj radila, verovatno bi i ona mene sada seckala i ne bi samo izvoljevala.

Kad smo već kod Crna Gore, da li ćete na more ili na Adu? Ako ćete na Adu, pojedite čokoladu ili popite liminadu i to tri do devet puta jeftiju nego u nezavisnoj Montenegro državi. Hoćete i hit leta gratis? Evo stiže sa Banovog brda i govori o idealnom momku, koji ne postoji i ne igra fudbal ni srcem, ni glavom i ovog leta neće biti ni u crvenom ni u plavom, ali ga sanjajte i potražite SMS-om:

Moj dečko je sa Banovog brda, on više vredi od celog tvog krda,
da samo znaš šta ume da radi kad leti kupamo se dole na Adi.
Moj Đole ti je ko kućni ljubimac, ja njega vozam a on mene ljubi,
a kada zvezde zadnji znak daju, on se tad trudi, i trudi, i trudi...
On zna da šiša, kuva i pleše, uz njega se svi problemi lako reše,
on meni priča po celu noć bajke i nikad ne ide u lov ni na hajke!
Moj Đole ti je ko kutija pralina, on nema mana već samo vrlina,
a kad mi Mesec namigne na kvarno, ja kažem: «Đole, volim te stvarno!»
On meni često stopala gladi dok brčkamo se u đakuzi kadi,
danju me nekad i ostavi samu al svake noći mi pocepa pidžamu.
Moj Đole ti je ko sa reklame, ko glavni glumac Šekspirove drame,
a kada kaže da samo mene ima, plače cela «silikonska dolina».

Ko ovo peva? Ko god poželi. Ja kad pišem mislim na široke mase, tako da se nemojte iznenaditi ako ovo bude hit.

10.jun 1997.god.

Pržno. Ne to nije ni u Hrvatskoj, ni u Sloveniji. To je u Crnoj gori. Potražite ga sami. I tu je hotel «Maestral». I u njemu Casino i pored teniski teren na kome ne može da se igra fudbal, na žalost. Ko voli tenisere, eto tu može da ih nađe i profesionalce i one koji izgledaju tako. Mima je abažavala (sa 5 a- nema o) tenis. Danka nije nikada. Ali da se vratimo na Casino.

Zvao se «Randevu». Tako je trebao da se zove, mada je na vratima pisalo tako dok se pripremao za otvaranje. Od kud znam? Pa to je tada bio najskuplji i najlepši Casino u našoj zemlji a ja sam imala tu čast da radim kao šankerica. I radila sam sedam dana ili deset. Spremila sam mali šank, malu mašinu za pranje čaša, mali kafemat i mali mlin za kafu. Sve minijaturnu, samo je magacin iza bio king-size kao za celo primorje. Pakovala sam đus od dva litra- Happy day. Toliko ga je bilo da je prekrio gotovo celi zid. Skoro do plafona. Nikada ni pre ni posle toga nisam videla više đusa u životu. Viski, liker Ramazoti, piće na tone, votke sa severnog pola, omiljena pića španskih kraljeva i italijanskih grofova, poznatih priceza i prinčeva, Campari, konjak, štok i sve naj, naj, naj. Oko 21h smo ušli te večeri a oko 22h izašli misleći da je lažna uzbuna. Da, bila je veoma lažna. Izgoreo je ceo prostor za pola sata kao da je od kartona.

Unezvereni i osmuđeni (tj, dimljeni) krupijeji su pokušavali da spasu rulete i poneku kožnu fotelju, ali je požar bio veoma surov. I meni su izgorele patnalone u staffu i omiljeni unikatni kaiš sa zlatnim srcem. Dobro da smo svi ostali živi i da nam nije falila dlaka sa glave, osim muškim krupijeima kojima je malo kosica bila razbarušena. Bili su tu i neki Izraelci, buržuji, kojima je požar dopreo i do apartmana i malo su se nagutali dima i istrčali sa peškirimama oko glave, kao šejci.

Nije se mnogo pričalo, ali je bilo u vestima i novinama. Ja sam iz novina saznala da se sijalica u muškom WC-u "pokvarila", prouzrokovala požar i nikada ništa više nisam čula o tom požaru. Dobili smo otštetu za pretrpljeni strah od po 100\$. Bio je to lep Casino, ali sam ja, na svu sreću imala «svoj» na Svetom Stefanu, od prošle godine i cela naredna sezona je bila u mom znaku.

Crveni tepih se idealno slagao sa mojim novim bordo lakovanim cipelama i nova uniforma u ličnoj kraeciji: crna kratka suknja i bela košulja sa znakom austrijske avio kompanije na džepu, kao stjuardesa, bez motiva lokalne nošnje.

Svi koji su nesrećno poginuli ili su ubijeni te godine, čekaju me na nebu, zajedno sa Casinom i šankom u njemu. Ja imam obezbeđeno radno mesto na "onom" svetu! Čak ih vidim kako sede, za tim istim šankom, piju Remi Marten u zapaljenim čašama i grickaju zrna kafe.

Ništa nije izgorelo, samo je prešlo iz jednog agregatnog stanja u drugo. Svi su oni živi i živeće zauvek, njih niko neće zaboraviti.

Ove priče ostaju večne i tajnovite u isto vreme. Vatrogasci iz Budve su se zbunili i zaboravili da napune cisterne, a možda im niko nije na vreme objasnio gde je tačno Pržno. Možda su i oni pomislili da je to neko mesto u Sloveniji ili Hrvatskoj.

opet 13.jun 2006.god.

Hajdemo na travnate terene da se družimo sa fudbalerima. Nadam se da ste se do sada navikli i da ste već nabavili neki polovan dres. Ja nemem dres ali zato imam nekoliko albuma sa sličicama i gomilu isečaka iz novina. I znam skoro sve rođendane fudbalera. Dres ne volim da nosim zato što je sintetički, pa ću sačekati da počnu da ih šiju od pamučnog materijla. Zdraviji je za kožu i kada se malo više znojite. Dok to ne odluče ja ću pevati sa tribina...»srce nek ostane dole na travi, samo napred, orlovi plavi...». Danas je utorak, a naši igraju tek u petak. Ko će da izdrži. Mnogo volim našu reprezentaciju. I ako je sastavljena od dva naroda i pet, šest nacija, nekako su mi k'o jedan. Možda je to zato što su svi stvarno naši i to su svi beli. Mi nemamo čokoladne kao skoro sve ostale. Naši nemaju para da odu u prašumu i dovedu male majmunčiće od deset godina, kao Holanđani pa da ih uče kako se šutira lopta. Naši su svi naši. Rasli na Balkanu i maštali o Evropi. Oni su odrastali u svojoj porodici u kojoj je uvek otac vodio glavnu reč a majka bila samo majka. Naši su pošteno odrastali i pošteno igraju. I oženiće samo pošteno, neiskusno i vernu ženu. Drugi fudbaleri se ne žene tako. Drugi gledaju samo pare, a naši se spajaju i razmnožavaju iz ljubavi. To su naši. Pravi domaćini koji znaju šta je red, rad i disciplina.

Žene na žalost malo igraju fudbal. Ja sam pre za varijantu fitnessa i aerobika. Ali kada bi zaigrala fudbal, pa to bi bilo žestoko. Igrla bih napadačicu. Napadala bih bez pardona. Kao u onoj pesmi:

«Ti fudbal igraš bez pardona,
ti si kapiten šampiona,
ti slavu stičeš svaki čas,
ti radiš to zbog nas...» ...i tako daje da ne dužim....

Trudila bih se da dam bar po jedan gol na svakoj utakmici, kako znam i umem i pokazala bih im zube, kao onaj fudbaler iz pesme:

«Kažu da umeš fudbal da igraš baš,
na terenu zube da pokažeš znaš,
igračima loptu da daš,
a protivnike sve redon izdriblaš...»....i ovde ne bih dalje, da vas ne zamaram...

Napadala bih redom, sa svih strana i šutirala svom snagom, pa da u novinama stoje naslovi :» Kada Danka šutne, ne bi se digo ni Luis Figo!»

Ili u nekom drugom sporskom listu: «Igraj Danka, igray bez prestanka».

«Danka uz tebe smo svi-volimo te mi». Može sve što se rimuje i ne rimuje. Sve se slaže što je pohvalno. Mogu novinari da pišu i ako niste fudbalerka. Napisan je jedan članak o meni i o fudbali, baš skladan. Zvao se «Ništa bez fudbala», moja slika i pola strane teksta. Niko mi nije verovao dok nisu u novinama napisali. Ne bih sad da vam prepričavam šta je pisalo o meni 09.maja... jedne godine, ne znam tačno koje, ali znam da su Rusi tog dana rasterali oblake i pokvarili klimu polovini Evrope.

Zato ih je Bog kaznio pa se nisu plasirali za prvenstvo sveta u fudbalu ove godine. Mi jesmo i zato navijajte kad nam je Bog dao da još malo uživamo u zajednici koja se još samo malo zove SCG.

03. do 05.jula 2004.god.

Da li volite da gledate filmove? Domaće ili strane? Ja volim domaće i filmove i reditelje. Nekako su naši, naši. Jednostavno, volim domaće. Ali ako baš moram da gledam neki strani film, onda ću to uraditi na poseban način. Otići ću na Banovo brdo, u julu mesecu, kada je veće toplo, ne pada kiša i aktuelne su projekcije u bašti bioskopa «Roda». Društvo mi na primer može paviti neki naš reditelj koji ume da vas iznenadi i skroji vam režiju za Oskara. Nije poenta u filmu i reditelju. Glavna atrakcija, za nas iz centralne Srbije, mislim na nas koje smo rođene ni na sevu, ni na jugu, su avioni. Gledate ih tako nisko, još niže nego što su bili oni iz 1999.godine, a nisu bili naši. Oni sleću i poleću i preleću a vi gledate film. Sećam se o čemu se radilo u filmu i kako se zvao. Glavna fora je bila baka koja je bila kriminalac. Prodavala je drugi deo «dupleksa» mladim bračnim parovima, koji su bili žrtve. Kao neka vrsta horora na čijem kraju nema žrtava, ali zato baka deli pare sa agencijom jer terotiše par dok im ne utera strah u kosti. A avioni lete gore, vi pijete piće, jedete sterilne i skupe kokice. Mislim duplo skuplje nego u centralnoj Srbiji. Ali su zato najslađe i ako su presoljene

ili skroz neslane, zavisi od količine soli koju prodavci imaju na zalihama. To je bioskop i doživljaj, a ne ledene dvorane i bioskopske sale u sred zime.

Sećam se inflacije, sankcija i svega ostalog sa početka devedesetih. Slušate radio i čekate kada će da dele karte za bioskop ili pozorište ili bilo šta drugo, samo da je džabe. Tako sam je dobila kare za film «Prohujalo sa vihorom» i otišla sa drugaricom da gledamo. Napolju je bilo oko minus dvadesetipet a u sali minus osamnaest. U međuvremenu je i nestala struja, pa su zvali i molili elektrodistribuciju da ih poštede, jer je to, ipak, bioskop, jedna kulturna ustanova. Posle pola sata su uključili, plus tri i po sata filma, sve u svemu četiri sata, ledenog doživljaja, zbog koga veoma reko idem u tu salu, pa čak i leti. Jednom sam se i u julu smrznula. Išla sam sa drugom drugaricom da gledam «Meksikanca», sa Džulijom Roberts i Bred Pitom. Mislim da su se i oni pokajali što su snimili tako glup film, osim ako im honorar nije zamazao oči.

A naši reditelji režiraju lepe filmove. Najvažnije je što prepoznajem sve glumce i što ne mora da se čita. Fore su samo naše, balkanske a tematika je istorijska kako god da okrenete. Socijala je neizbežna, tajkuni su pravi. Imamo i mi mafiju i interesantnu političku scenu, tako da je dovoljno da samo malo oslušnete polemisanja, replike u Skupštini i to je to. Režirate i sami. Bez kopije, originalno i savršeno. Ja više volim fudbal i pisanje pesama, ali ako je reditelj dobar i talentovan, zašto da ne pišem o njemu.

Kako doći do reditelja? Lupite tri broja, cimnite ih i 33% je verovatnoća da to bude baš telefon nekog reditelja. Probajte, isplati se. Nemojte pomisliti da će vas odmah pozvati da glumite u nekom filmu, ali će zato sve glumice poželeti da vas progutaju kada vas vide zajedno na diplomskoj predstavi u Ateljeu 212. Možda će vas i izvesti da odglumite sa njima, jer se to savršeno uklapa ako je tematika ruska avangarda. I onda postajete glumica, a prvi put ste kročili u tako veliki teatar. Nekome je potrebno i po pet godina da se upiše na glumačku akademiju, a tek koliko im je potrebno rada i neprespavanih noći da završe fakultet dramskih umetnosti, a vi tek tako- lupite tri broja i kao na lutriji, pravo na daske koje život znače. Nekome je život majka, a nekome maćeha. Meni je na primer i majka i maćeha- po potrebi, ja sam u prednosti, jer mogu da biram. Skačem visoko, ali znam da se dočekam na noge, jer mi je takav horoskop- vaga, a u kineskom mačka, a u podznaku blizanac, pa vi sad vidite kada ćete da radete, decu. Ne morate da verujete da je bitno izračunati astrološki kada je povoljan period za začće. Pa tako se rađaju uspešni i neuspešni. Tako imamo, glumce i glumce amatere. Rode se istog dana, ali u različito vreme, na različitim koordinatama dve potpuno različite bebe. Jedna će biti slikar, a druga će praviti mrlje i rušiti ugled svoje porodice. Nisu to samo geni, tu je i uticaj planeta, zbog ravnoteže među zvezdama.... stih koji nije moj, a kako ja pišem....nekako ovako:

«Mirisna polja što me okružuju daju mi snagu da poletim
i nemir u mojoj duši traži da ostanem među ta polja rajskoga cveća...
Okrenem se, iza sebe vidim kako jato crnih gavrana sleće među cvetno more
i nošeni vetrom, kao oblaci sivi, prekriše polje kamilice...
Osetih strah; čežnja se budi; kidani cvetovi padaju po zemlji;
nadam se da ih to ne boli, da su jači od bola koju im zadaju

kljunovi raščupanih gavrana!

Molim te vetre, daj mi snagu da pobedim jato crnih gavrana;
da ih oteram na dugo mesto; ja ne dam svoja polja kamilice;
ona mi čuvaju tajnu, ona jedina znaju da me saslušaju
i da protumače svaku reč što iz moje glave iziđe; ona me prate u stopu,
kažu mi šta je prava istina i kada je vreme da odlučim i pobedim strah;
moja me polja vode u carstvo dobrote, samo kroz njih postoji staza večnosti;
između njih sam sakrila sreću, na njima sam pokisla i trčala bosa,
na njima sam zavolela dugu i poželeva da zauvek budem njihova.
Ja ne dam svoja polja kamilice, ona mi čuvaju tajnu koju niko ne sme da zna;
želim da mi uvek budu cvetna, da ih zalivam suzama sreće
i da večno, večno živim na njima.».....februar 1994.godine.

(napomena: ova pema je recitovana na maturskoj predstavi: «Dali ste čuli naše pesme?» zajedno sa pesmama Crnjanskog, Ljermontova, Herberta i mnogih drugih velikih, najvećih naših i stranih pesnika....ona bi slobodno mogla da uđe u lektiru ili barem u čitanke...ako nemate ništa protiv?)...i još nešto: da li znate ko je recitovao?...ko je uspeo da je prikaže u najboljem svetlu i pored najveće treme u životu?....da...da....sam autor....

Da li više volite prozu? Ili možda tipujete negde u kladionici? Ili se šminkate jednom rukom a drugom pridržavate knjigu jer ne možete da je fiksirate između kolena? Znam ja šta bi žene najviše volele (ako ste na primer ženski čitalac). Volele bi da im muškarci čitaju, da ugase bez razmišljanja televizor, da umesto utakmice gledaju u njih dok lakiraju nokte, pričaju im tračeve, postavljaju pitanja i poneko potpitanje! A ako ste muškarac? Onda bi ste se najradije sakrili dok čitate da niko ne primeti, jer je ovo ženska knjiga o fudbalu, a ako niste fudbaler, onda ne znam kako ćete se opravdati. Možda ste košarkaš, zanesenjak NBA ligom ili lokalnom klubom ili ste došli iz Crne gore u Beograd da igrate u nekom timi ili...ne znam...mislite da ste pogrešili što niste još malo jeli ili trenirali, što niste porasli kao Jao Ming ilievo i za vas jedna pesma. Znam da ne možete da prežalite što na evropskom prvenstvu u SCG, ta ista SCG nije bila ništa posebno i što je u Areni zablistao tek Zdravko Čolić ili je pre njega bio Bočeli ili neko treći? Zaboravila sam, ali evo jedne stare pesme, koja je nastala slučajno 1995.godine i nije posvećena ni Zvezdinim a ni Partizanovim košarkašima! Zove se «Plavo- beli svet»:

«Hej, ti dečko visoki do neba, u plavom dresu što koševu puniš,
navijam za tebe jer ti to treba i vrištim dok se za faulove buniš.
I sijaju mi oči kad gledaš u tribine, ne treba mi mnogo da navijam za tebe,
ja znam da si svestan svoje visine i zato ne mogu da obuzdam sebe.
Koševu kad daješ, okreće se hala, uspešna kontra podiže me s' nogu,
i ako sam samo prolazna «mala» navijam za tebe, jer hoću i mogu.
I kad te trener iz igre izvuče i dok te «davi» na klupi za rezervne igrače,
znam da tebe tada razne stvari muče, stvarnost malo pruža a želje su jače.
Hej, ti dečko što podršku želiš, kakav je vazduh na dva metra visine?
Šta kažeš na predlog da samnom поделиš

jedan običan dan u plavo- belom svetu tišine?»

Izvinite fudbaleri, ali mladost je mladost i košarka je jedno vreme bila popularnija od fudbala, pa sam i ja tako mlada pala pod uticaj medija, kao i sada dok traje svetsko prv.....a nebo je plavo i plavo je more....

Imali ste naporan dan? Ne? Niste umorni, još bi ste da se smežete ili da plaćete dok vam ne pođe voda na usta, tj. dok se suze skroz ne spuste preko obraza do usana. Hajde da nastavimo sutra. Da pogledam i ja poneku utakmicu. Imam i ja dušu. A i gladna sam. Jede mi se pohovana riba sa pizzom. Šalim se! Jede mi se neko jelo sa fudbalerom. Mislim u njegovom društvu. Da ja pijem subotički Pelinkovac a on pivo sa reklame dok nam kuvar ne spremi nešto sočno i ukusno, jer kuhinja treba da se zagreje jer smo jedini gosti u restoranu na vrhu planine, daleko od svih. A onda idemo na spavanje, jer svi fudbaleri idu rano u krevet pošto je tako zdravije za njihov ogra...nizam. Laku noć...lepo spavajte.... sanjajte fudbalere ili samo propelere ili tenisere, kao Mima...a ja ću vam ujutru ispričati šta sam sanjala....

14.jun 2006.god.

«...miris benzina, mandarina, pismo na brisaču...»

Ova pesma se pojavila krajem 1997.godine i nosi naziv «Jako, jako slabo srce zavodiš» i otpevao ju je Zdravko Čolić. Ne znam kome je posvećena, ali su Mima i Danka leta 1996.godine imale zanimljiv hobi. Ostavljale su primorskim momcima cveće i poruke na brisačima. Krajsler, Porshe ili poneki džip bili su često okićeni kao da su upravo pristigli iz neke svatovske kolone. Romantične i zaljubljene, nadale su se da će se među oštrim i opasnim momcima naći neka srodna duša za njih dve. Kada je Danka posle godinu i po dana čula pesmu o brisačima i porukama, bila je ubeđena da je tekstopisac čuo za njih dve i tako napisao pesmu. Ni danas nije sigurna kome su ovi stihovi posvećeni. Teško da su postojale još dve osobe te godine koje su mogle inspirisati tekstopisca. A i da jesu, to nije bilo to. Njih dve su bile originalne i jedinstvene 100%. Pitajte sve koje znate od Petrovca do Budve za Mimu i Danku. Sve će vam reci o njima, jer se takve stvari ne zaboravljaju.

A sad malo fudbala. Brazil...na...na...na...na...samba...i lijepa naša domovino....za primer...Braća Hrvati kao da su južno-amerikanci...Malo su slabije konstitucije, kosti ih bole, padaju i kada treba i kada ne treba, ali dobro je bilo sinoć. To je sve što mogu da vam kažem i da vam odmah predložim pesmu za danas. Hoćete nešto veselo ili tužno? Hoćete nešto morsko...krivo je more....Evo morsko:

(morsko, crnogorsko.....)

Pomiriši moju kožu i reci šta ti taj miris kaže,
a kada se setiš pronađi me na obali Kraljičine plaže...

Lizni so sa moga ramena i oseti stras prognanu,
šta god poželiš ovog leta, ja radiću ti na Svetom Stefanu...

Prati putokaz za ljubav gde nas čeka ista rima,
Buljarice čekaju nas i leti i kada dođe zima...

Zaroni duboko i dve školjke mi donesi;
izračunaj koliko teži moja ljubav, pa mi ti svoju prenesi...

Ova gore pesma je za devojke, devojčice i žene, a za muškarce, dečake i momke sledi:

(...ja na moru sretoh Isidoru....)
Soba s pogledom na maslinjake, budi u nama strasti jake;
so na koži i miris mora, avgust, leto i Isidora.
Isidora, ti znaš šta mora, a šta mi u stvari želimo,
na desnoj strani obale mora, samo još noćas ljubav delimo...
Pesak, plaža, mokar bikini, htedosmo samo da budemo fini;
na slici ruke ja držim njene, a Isidora mora da krene.
Isidora kada skupiš sitnice, dobiješ sliku kao mozaik,
ja ću je čuvati i bez krivice, priznati svima da bio sam laik...

Birajte kuda ćete na letovanje, ili kuda za doček Nove godine. Ili gde ćete provesti 01.maj sledeće godine ili neki praznik rada ili nerada. Nemam ni jednu pesmu o praznicima. Meni je svaki dan Nova godina. Ja sama biram svoje praznike i slavlja. Ne volim da slavim kada svi slave, kada drugi rade ja odmaram i obrnuto. Ja sam kontra osoba. Sama protiv ostatka sveta. Nisam sebična mada tako izgledam drugima. Šta bi ste voleli da vam sada ispričam? Nešto sočno i slatko da vam po.....

Recept za dobro jutro, dobar dan i laku noć. Pomešajte oko sto grama mekinja sa pola čaše mlake vode i to pojedite bez razmišljanja. Na prazan stomak, nego šta. Posle toga pojedite sve što poželite i što vam se nađe u frižideru. Tako mesec dana svaki dan. Onda mi javite kakvi su efekti na moj dobro poznati e-mail, pa da mogu u narednoj knjizi da preporučim ostalima, šta dalje da rade. Ako ste avanturista i ako ste spremni na izazove, ja imam puno ideja. Samo tražim raspoložene da ih realizuju. Ako bi ste hteli da smršate, onda je najbolje da jedete samo voće pre podne a popodne normalna dva obroka, ali da u jednom danu ne mešate ugljene hidrate i proteine (belančevine). To nije ni eksperiment, ni moj recept, veće je to provereno najbolja dijeta, strvarno. Naravno voće nikako ne mešati. Samo jednu vrstu na svaka dva sata do dvanaest sati (znači možete i tri vrste u jednom danu, ali nikako zajedno). Još jednom- ovo je ozbiljno.

Ali, ako ne želite sa smršate, onda sledi jedan recept za danas!

Da li imate jagode u blizini? Ne, sada je kod vas januar? Lubenicu? Trešnje? Možda limun i krompir, kupus i banane? To imate! E pa žao mi je ne znam ni jedan recept sa tim sastojcima. Probajte nešto sami. Ili svratite do prvog restorana i zamolite ih da vas puste u kuhinju. Kažite im da vam tetka radi tu. I onda se raspitajte. Snađite se, pa ne mogu sve ja da radim za vas. Osamostalite se i ubirajte sami plodove svoga rada. Tako je najslade. Ja se tako zaslađujem i to mi je omiljena poslastica. Meni tako najčešće ide voda na usta. Probajte, radite, sladite se i oslabićete. Nema bolje dijete od rada. Zavrnite rukave i odmah ste pola kilograma (ili oko 476 grama) lakši. Izmerite se ako mi ne verujete.

Šta najviše volite da oblačite? Suknje i dekolte u kombinaciji sa visokim štiklama. Ili providne uske pantalone sa tangama ispod. Ja ne nosim tange. Zato sto ih nemam. Zašto? Zato što su sve moje najbolje tange pocepale neke bitange. To sam opisala i u pesmi koja se zove «Napoleon»:

Žena bezboj je imao Napoleon a nikada nije bio kameleon;
hajde prebroj bar od svojih polovinu, hajde pogledaj sad u oči istinu!
Nećeš moći ni za tri, četiri noći, jer svake noći u san ću ti ja doći;
ja sam prva u knjizi evidencije, mogle bih da prođem i bez protekcije!
Od kad je veka i sveta drugima sam bila peta;
sve moje najbolje tange, pocepale su slične bitange;
od kad je Sunce izašlo nešto te je loše snašlo;
posle tvoje igre grube, ipak si na meni slomio zube!

Ako vam ova pesma nije jasna pročitajte je još nekoliko puta, zapamtite je i pevušite dok se tuširate ili dok ljuštite krompir. U suprotnom, ako ne uspete da je svarite, javite mi se pa ću vam razjasniti. Neće mi biti teško. Možemo i da popijemo kaficu, nešto gricnemo, razmenimo mišljenja i iskustva, pa da objavim i neki vaš događaj u naredniom izdanju.

Za sve one zrele žene koje su se odlučile za mlađe muškarce, pa se razočarale i sada sebi ponavljaju izreku «Ko sa decom spava- budi se upišan!», posvećena je sledeća pesma: (....Nezreo..)

Iskustvo život donosi, sa godinama dobijaš znanje,
ono što je tebi falilo bilo je domaće vaspitanje.
U školi si propustio te časove etike, morala,
pa kod mene loše prođe ti, ja sam ti lošu ocenu dala.
Bio si aljkav dečko ti i suvišan jednoj zreloj ženi,
a sada pronadi neku novu, da ti od danas «Pamperes» promeni.
Znam da si bio nezreo, nezgrapan, šta da se radi,
ali kad sa mnom pričaš, ruke iz džepova izvadi.

Bonton je bonton. Naučite dragi dečaci kako se prilazi ženama. Nije sve u lepoti i spoljašnjem šarmu. Kultura je važna i poštovanje, a ostalo se sve da popraviti kod plastičnog hirurga. Možda ne baš sve, ali većinom može. Kod žena znam da može, a kod muškaraca ću proveriti, pa vam javljam u sledećoj knjizi.

Kako prepoznati pravog? Nikako. Ozbiljno. Svaki je na kraju pogrešan. Šta onda? Ništa osuđeni smo svi ili na samoću ili na patnju. Ili trpiš ili si sam. Treće je samo opijenost i trenutna zanesenost. Kao kod začaranosti ili kod pijanstva. Kada se otreznete i osvestite opet ste na jednoj od dve varijante.

Kakva su vaša iskustva? Evo ovakava...Sada ću ispričati nekoliko priča iz vaših života, događaja koji se meni nikako nisu mogli dogoditi, a vama jesu...

Priča broj 1: (...na primer devojka se zove Rastka...)

Rastka je bila zaljubljena u oženjenog, a da to nije znala. Imali su isplaniran život i sve po redu kako treba. Nikada nije posumnjala, jer je odrasla u jednoj normalnoj porodici. Ona nikada nije pomislila da neko može da se igra sa takvim stvarima. Verovala je da sve što njen dragi kaže da je tako i nikako drugačije. Većina žena i devojaka stvarno poveruje u sve što im muškarci kažu. A ustvari oni 97,58% lažu. Govore istinu samo kada pričaju da su pokisli, da ih je zaustavila policija, da su gladni i žedni. Sve ostalo je izmišljanje i igranje. Oni se sa ženama igraju kao mače sa muškatlom. To je za njih kao «dobar dan» i «laku noć». Slagati ženu, pa to ne da za njih nije greh, to je najveća slast.

Rastka nije znala za ovo sa muškatlom. Nije mogla ni da sanja, a polivala ih je svakodnevno. Ispred nosa joj je raslo cveće, a ona ni pet para. I eto, bila je slepa kod očiju. Ma mogli su i do matičara da dođu a da ne ukapira zašto nije došao na sopstveno venčanje. I sada vas zanima kako je na kraju otkrila. Pa nije nikada otkrila. On je otišao, kao u inostranstvo, pa su se sad malo udaljili i ona ga još uvek čeka i nada mu se. Samo da malo napuni džepove eurima, eto njega da je ženi. A on? On živi sedamdesetak kilometra od nje. Vozio je auto sa registrskim oznakama njenog grada, pa nikada nije posumnjala da je iz drugog mesta. Imao je stan nekog svog druga, a pričao je da je njegov i da će oni tu zajedno živeti. I ona tako i dalje misli.

Mi koji pozanremo i njega i nju ne želimo da im kvarimo romansu. Nikad se ne zna, možda se Mr. Laki-lažov i razvede i odvede Rastku pred oltar. Pa posle mi da budemo prokleti i da rušimo tuđu sreću. Neka ih, mladi su, pa neka se zabavljaju i neka sami kroje svoju sudbinu. Ako im je takav horoskop, nek im je sa srećo, da žive dvesta godina u ljubavi i zabludi...mislim...kako ko...

Priča broj 2: (...na primer u glavnoj ulozi je Dorica...)

Ovo je živa istina. Dorica je bila jedna od tri devojke jednog biznismena iliti poslovnog gospodina, koji se zvao...nije sada ni važno kako...Sve tri su znale jedna za drugu, tj. treću, ali su znale i da postoje i četvrte, pete, sedamnaeste i tako ne znam ni ja do kog broja tačno. Ni jednoj nije smetalo. Čudi me da nije promenio veru i oženio sve tri. Ni tada ni jendnoj ne bi smetalo. Imale su ga na smenu. Tri devojke, tri smene. Puno radno vreme, bez pauze za topli obrok i bez godišnjih odmora. Kao u Japanu ili u Švajcarskoj. U stvari ne kao u Švajcarskoj, tamo imaju pauze i to dve (jednu od 15 minuta od pola devet do devet, a drugu za ručak od dvanaest do jedan) a imaju i odmor od tri nedelje. Znači čist Japanac. Gospodin, kao iz Tokija. Na ostalim poljima nije bio u tom stilu. Više je ličio na Srbina iz Šumadije. A njih tri, naročito Dorica su otkidale na njegove fore, izgled i moćan posao. Šta su zamišljale ne znam, ali je Dorica iznenada došla do boda prednosti. Zatrudnela je. Bingo! Njenim brigama i problemima je došao kraj. Upecala ga je i to je to. Međutim, njene brige su tek započele. I njene dve suparnice su takođe ostale u drugom stanju i to u isto vreme.

Šta je bilo na kraju. Prva suparnica je pobacila u četvrtom mesecu. Otišla je u neki drugi grad i sada živi sa suprugom sa kojim očekuje novu bebu. Druga je folirala da je trudna i nije joj prošla fora Drage Mašin. Ona živi u ovom istom gradu i uživa u životu, diše punim plućima. Dorica. Šta mislite, šta je bilo sa njom? Ona je rodila bebu i to živu i zdravu. Nije se udala za dotičnog gospodina. Nije hteo da prizna dete.

Ubeđivala ga je i molila, ne zbog para, već samo zbog deteta, ali nije vredelo. Nije hteo ni da čuje. Na kraju je Dorica odlučila da ga tuži i tako na silu dođe do njega. Počelo je suđenje, sve po redu. Procedura oko utvrđivanja očinstva je sprovedena i analize su bile u rukama sudije. Oboje su čekali da saznaju rezultate i da krenu svojim kućama, da napokon okončaju tu farsu i da započnu novi život. I sudija je saopštila: otac deteta je neko drugi. Mr. mnogoženac nije! On uopšte ne može da ima decu. Pa ko je onda otac! Prosto: Dorica i njene dve suparnice su pored svojih smena radile i dodatne poslove...ili se to nije zvao posao, nego hobi, rekreacija, kozmetički tretmam ili ubijanje vremena...iz dosade...

Priča broj 3: (....na primer Smirna u akciji...)

Smirna je našla čoveka svog života. Oni su se zabavljali još od prvog razreda gimnazije. Čekala ga je iz vojske. Oboje su završili fakultete- ona medicinski, on mašinski. Zaposlili su se i dobili dvoje dece. Žive srećno i zadovoljno i oboje su verni u braku. Nemaju većih finansijskih problema, idu na more svake godine i zdravlje ih služi odlično. Sad se vi pitate, šta je tu interesantno. Pa naravno da oni ne žive burnim životom, već normalnim, porodičnim. Sve im je išlo od ruke i to je valjda ono pravo, ono o čemu mašta svaki normalan čovek i normalana žena. To je ono čemu trebamo svi da težimo i da gradimo takve odnose. Nisam u pravu. Pa dobro možda me Smirna i njen suprug razuvere, možda postanu u međuvremenu neverni i skloni porocima. Možda oni već sad varaju jedno drugo, ali savršeno, da niko ne sazna. Ja bih volela da sam na njihovom mestu. A vi?

15.jun 2006.god.

Lep dan. U julu će sigurno pasti sneg. To nisam ja predvidela već Bebi Dol u jednoj svojoj pesmi...»u julu pada sneg i s' tobom hladno je»..Temperatura je sve niža i niža. Gde su mi rukavice i šal? Ili samo rukavice, one golmanske. Hoću da branim, tj. da se odbranim od zime, a kalendarsko leto samo što nije stiglo.

I u Nemačkoj je danas nešto hladnije. Ali njima je super. Naši igraju sutra protiv Argentine. Uplašili su se «gaučosi», jer im je Maradona pričao o Koštunici i Kusturici. Oni kada čuju naša imena prepadnu se živi. A tek prezimena. Krstajić izgovaraju kao «krastavčić», a Žigić i Duljaj su zagonetke, samo takve. I biće im na terenu, verujte mi, znam ja njih. Ustvari Žigića ne znam lično, a čini mi se da ni Krstajića nisam imala prilike do sada da upoznam. Ali ih zato pratim.

Koliko se vas do sada zaiteresevalo fudba? Procentualno, morate da priznate, malo više od kad ste počeli da čitate ovu poučnu knjigu.

Da li više volite da gledate serije? Da? Španske, Meksičke ili Brazilske? Ako ih više volite od naših, onda ću posumnjati da ste i vi jedan od naših navijača koji je ubeđen da će Brazil biti prvak sveta u fudbalu. Ma kakvi Brazilci, oni neka reklamiraju paste za zube a naši neka budu prvi na vašoj listi. Zna da se u našoj zemlji (mada još nisam sigurna kako je zovemo), forsira reklama «Kupujte domaće proizvode»!

Ja kupujem i trošim samo domaće. Ja nikada ne bih kupila strani proizvod, jer naši su naši. Ako bih htela da reklamiram, kako da idem u inostranstvo kad mi treba

viza. Nikada mi je zbog toga ne bi dali. Zato ja kupim domaći proizvod, pa kad mi ne odgovara odem na vrata kod vlasnika naše firme i reklamiram. To možete i vi ako imate na primer njegov telefon. Ili telefon na poslu pa sekretaricu ubedite da ste sa televizije i poverovaće vam. Zakažete i odradite intervju za pamćenje, tako dobar da vam svakog meseca šalju paket proizvoda po izboru. Eto uštede za kućni budžet i kontakta sa uspešnim gospodinom koji u svom telefonu ima vaš broj, a memorisao ga je kao «kulturna kučka». Koja je firma u pitanju? Pa ne bih da je reklamiram. Ima ona dobru reklamu...samo ne mogu da se setim na kojoj televiziji...moguće da je baš na nekoj od onih kojima su oduzeli frekvencije jer su se prostirali široko od predviđenog i planiranog...mada nisam sigurna da je baš na nekoj od njih...ili sam čula za njih na radiju, ili sam imala njihov kalednar pa sam ga negde zaturila jer je bio mali za zid a veliki za džep...

Šta sve može da stane u jedan džep? Meni ništa, ja uvek nosim velike torbe ili kese. Kao ciganka....mislim kao grobarka...kad su zadušnice ili neki vašar. To mi je navika. Moj omiljeni lik iz crtanog filma je bi Sport Bili. Samo zbog torbe, ako se sećate, a ko se ne sećate i ne pamтите Tita (koji nema veze sa Sport Bilijem), onda pitajte nekog starijeg.

Ja vas planski navodim da dok čitate ovu knjigu uključite i ostale, da eventualno organizujete i klub čitalaca mojih knjiga, pa da se moje misli prepričavaju i važnije fraze obavezno podvlače. Volela bih da napišem scenario za neki film. Ne horor, već humoristički. Da se svi smeju i da mi veruju. Ako znate nekog reditelja koga ste upoznali...tako što ste lupili tri broja i jedan je bio njegov...ili ste ga polili vodom ili bacili na njega kesu sa đubertom, sve jedno, samo ga pošaljite kod mene i ja ću, ako prihvati moj scenario, vama preko veze obezbediti ulogu statiste. Recimo, da budete tri ili četiri sekunde u kadru sa omiljenim glumcem. Da glumite prosjaka, koga glavni glumac šutne ili pljune...pa to je originalno...kako drugačije da vas drugi zapaze ako scena nije upečatljiva...

Ako mene pitate za omiljenog glumca...ja ga više nemam. Preminuo je nedavno. Izdalo ga je srce i on me sada čeka u Crnoj gori za onim šankom, ako se sećate. Pije i čeka mene da stignem kad me pozove onaj glavni odozgo. Neću vam reći kako se zvao jer možete da me preduhitrite ako umrete pre mene. Ja ću možda živeti oko sto godina. Videću, zavisi od uslova, ali kako je počelo, tačno imam utisak da ću sa družiti sa kornjačama sa Galapagosa. Tako mi je više njih predvidelo.

Da li imate kućnog ljubimca? Psa ili mačku? Zmije su najbolje. Jedu jednom u šest meseci i to dva tri pavoca pa ste mirni i vi i one. Alergični ste na životinje. Ja nisam. Samo sam malo alergična na sokove ili na čajeve i na nešto sitno, vaške ili bube. Možda ste alergični na ljude. Na pojedine ili na neke likove iz «Drugog dnevnika» ako ga gledate. Ja ne gledam jer se u to vreme završava drugo poluvreme druge utakmice. Fudbal je spas. Kažem ja vama pa vi mi ne verujte. Lek za dušu i srce. Oporavlja nervni sistem, naročito ako pijete pivo sa reklame u toku utakmice. Ono je puno B-vitamina a znamo svi da je to jedini vitamin koji može da regeneriše nervne ćelije. Za regeneraciju svih ostalih koristite E-vitamin, kaga možete (osim u apoteci) naći i u semenkama i kikirikiju. Idealno dobro. Ne utičem ja na vas, samo predlažem. Dok ne izađe Bekam na teren, a evo željno ga očekujemo. I ja i ostatak žena na ovoj planeti, čak i Japanke i

Kineskinje. U mom gradu danas u Kineskim buticima rade samo Kinezi do su im žene dobile slobodan dan, pošto igraju Englezi sa Bekamom.

Izašli su, a ja i sve Japanke i Kineskinje ovoga sveta gledamo fudbal. Crnci su u crvenom a belci u belom. Crnci su Trinidad i Tobago. Jeste to je jedna država koja se sastoji od dva plemena (tj. dva ostrva), i postojaće sve dok jednog dana Tobago, koji je manji ne poželi nezavisnost i ne raspiše izbore o samostalnosti i ne pobedi jer će glasati malo više od pola. Tako je uglavnom na izborima za koje sam ja čula. Eto, oni igraju a ja pišem knjigu i pratim još dva, tri kviza u isto vreme dok ne počne četvrti, onda pravim pauzu. Do tada će biti gotove i pačalinke (nepravilno je reći palačinke). Malo hrane uz fudbal sa čokoladnim prelivom i orasima od prošle godine o kojima smo razmišljali cele zime.

Ja ne volim slatkiše, ali može jednom mesečno. Pizzu bih mogla dva puta za sat vremena, ali se suzdržavam. Ne isplati mi se zbog garderobe. Hoćete vi nešto da gricnete. Slobodno izaberite i uživajte. Onda malo zalijete vitaminima po potrebi ili samo vodom.

Sada se približava kraj prvog poluvremena i ja moram da pređem na TV i skrenem pogled. Ne mogu da čekam. Kasnije ću vam ispričati kakva je Bekamova frizura. I pačalinke će mi se ohladiti pa mi neće curiti fil od čokolade, a to ne volim. Ne mogu da čekam, jer dok čekam otići će mi Bekam...a naši tek sutra u ovo vreme izlaze na travu...i kako ja noćas da zaspim bez....ma odoh...pauza za....

...»Ne bi te čeko, ni drugi neko...a ja kad čekam...dobar je i Bekam...»

Volim da rimijem šve što može da se rimuje. I što ne može, ja ga rimujem na silu.

Na primer imate puno fudbalera čija prezimena ne mogu da se rimuju. Recimo: Drogba Didijer. Drogba, babaroga ili rugoba ili pa šta, nije neki Drogba, naši bolji i naši su fer, Didijer, Didijer, koji si ti smer...u fudbalu...koja ti je rola...naši će vam dati...do bola...

Naši se bolje rimuju. I kada ne igraju kod nas, opet se rimuju bolje...

Na primer da čujete nešto svetsko, a naše:

«...Da li ti je bolje ovde leti il' one zime kad bio si u Selti...»

«...Varaj, varaj al' kad ti dođem u Galatasaraj...»

«...Dođi na crevca u okolinu Požarevca...» odakle mi je ovaj stih?...mislim da je zalutao...i da nema veze sa fudbalom...evo ga još jedan:

«...Biću fina, samo mi ti dođi iz Vršina...»... neka greška...verovatno...

Ja tako hvatam beleške, pa sve pomešam...

«...U Donjecku...urdri recku...»...hajde vi pronađite bolju rimu...kao na primer...da li lepše zvuči:

«...Ti u Donjecku...sečeš na super secku...» ili « Da li te pecka na sred Donjecka...»....rimuje se....ali je bez veze...prvu varijantu samo zapamtite...

«...Hajde Runi- gruni...»

Zamislite da se od ovoga napravi pesma ili još bolje snimi CD. Ja bih otpevala i još poneka pevačica ako poželi, mada ne mora, mogu i sama da se snađem sa tolikim fudbalerima.

Hej! Da li znate šta ima novo? Trinida i Tobago (koji još uvek žive u zajednici) su izgubili od Engleza koji su samostalni u Velikoj Britaniji. Mi sutra pobeđujemo.

Pačalinke su bile odlične, a vi mirno spavajte jer sutra je petak, a petkom se ne radi. Ustvari radi se «...na pripremi odmora za vikend...»...to je iz jedne pesme, ali pazite kako naglašavete...beogratski se ne uklapa...

Hajde da navijamo još malo! Baš sam se zagrejala, jeste da večeras od 21h igraju neki autsajderi ali naši su spremni i nikada se bolje nisu osećali ni slagali. Neke novine pišu da su se dva naša reprezentativca potukla. Ma lažu. Oni se kunu da nisu i da su jutros na doručku sedeli za istim stolom. Malo su se samo šutirali ispod spola, ali to je bili pred zagrevanje za prvi lagani trening. Trener najavio lagani a oni su bili puni energije, pa su zamišljali da se dobacuju ispod stola.

Nije da su fudbaleri idealni i da se ne svađaju. Svađaju se, hvala Bogu, kao i svi Srbi i Montenegro dečaci. A poneki se i ne vole, ogovaraju jedni druge. To je zato što ih je mnogo u timu plus rezerva. Zamislite koliko je to energičnih mladih ljudi koji treba da budu bolji od ostalih na terenu da bi ih pozvale neke čike, tamo iz Evrope i kupili ih za milion ili nekoliko miliona nečega (evra, valjda).

Nije lako biti najbolji. Lako je Bekamu. Upoznao je Viktoriju, pa je ona bila iz poznate porodice, pa su se zavoleli i rodila mu je tri sina. I neki naši imaju po tri deteta, a neki će imati još malo i ceo fudbalski tim. Ja bih volela da mi sin bude fudbaler. Što da se muči dete kao ja ili otac mu. Mada još nisam našla oca za njega, a možda se trenutno tata i ne muči. Možda još uči...da živi...ili kako da mi priđe...i pita da li bi volela da mi sin bude fudbaler...

Ako želite da dete igra fudbal, onda gledajte da mu je bar deda fudbaler...ili neki stric...ujak...ili eventualno komšija...ima i toga....

Jednom ću vam ispričati o malom koji je isti komšija, a drugi put i o malom koji liči na tatinog šefa i neki treći put o mališi koji je isti stric...Pa dobro to je normalno...mada muška deca obično liče na ujaka i mamime rođake, ali ponekad se desi da liče i na strica.

Ne znam na koga liči Bekam, ali znam da naši svi liče na očeve i majke koje su u devetom mesecu išle na stadone, jer ih je kao mrzelo da ostanu same kod kuće. I tako su se rodili naši fudbaleri. Njih u porodilištu nisu ukrali a ni poklonili nekoj drugoj porodici. Oni su svoji i znaju gde im je domovina. Zato otpevajmo nešto za njihovu dušu....da im ne malerišemo...

«...Ja se ne ložim na tenisere, meni rade obe hemisfere;
ne, ja ne volim ni filmske role, da kažu da samo mene vole...
Zbog mene ne štucaju advokati, ne zamišljam da me takav prati;
ne volim da mislim na plivače, jer kad mislim, odmah mi se plače...
Fudbaleri...u mojoj glavi su propeleri i neke svetle tačke, ko vaše kopačke;
fudbaleri, baš po mojoj meri, svi na mojoj strani, mene ima ko da brani...»

Ovu pesmu ste već negde čuli? Pa to je hit naše nacije i reprezentacije. Obično je pevuše ili samo zvižde naši fudbaleri dok se voze autobusom ili lete avionom.

Mada kada lete avoinom više vole onaj narodnjak koji je posvećen stjuardesima:

«...Uvek kada putujem avionom, samo gledam u stjuardese,

ne znam kako li je pilotima, da li ih njihov miris nekada zanse?!
Pilote, brate kako voziš taj avion, da li ti pritisak ponekad skoči,
ja ti, brate, dok putujem, sa tih stvorenja ne pomeram oči...
Lete, lete avioni svuda kruže po nebeskom svodu...
ja se vežem kad mi ona kaže, al' kad prođe ja sam već na podu...
Avioni lete, lete, brate...piloti ih voze baš bez mane...
ne znam kako li je njima...stjuardeso...srce...će da stane...!»...

Pevaju oni i druge poznate pesme. Vole oni muziku i pevačice i glumice...mada nisam sigurna za njih...ali muziku vole...Šta još vole?..Vole da pobeđuju, kao i svi drugi fudbaleri i da posle proslave...negde na splavu ili privatno...kako se dogovore...a lako se dogovore kada su proslave u pitanju...

Sutra je 16.jun i sutra ćemo slaviti. Pobedu. Ne verujete. Ja ću slaviti i ako ne pobeđimo. Ja ću sutra slaviti čim izađu na teren. Volim naše i našu himnu. Potseća me na more u Gra(d)cu. U Hrvatskoj, ne u Austriji. U Austriji je Grac. I tamo je jedan klub koji se zove Šturm. Oko kluba je gusta šuma i lopta može da se izgubi u nekom žbunu. Posle je fudbaleri traže i ko je pronađe, taj je pobednik. Tamo je prosečan fudbaler ima 46,29 godina. Nije to dom staraca, to je takav klub. Tamo nema naših. Niko od naših tamo nije igrao. Proverite ako mi ne verujete, a ja ću vam ispričati priču iz Graca na moru, Jadranskom u Hrvatskoj. Mi smo tamo letovali organizovano. Vodili su nas kada smo bili u osnovnoj školi. Bilo je predivno. Meni je u sećanju ostao pomfrit koji smo jeli na plaži. Prodavali su ga u jednom crveno- žutom kiosku i nisu mogli da isprže, koliko smo mi mogli da pojedemo. Bili smo još mali, pa nismo znali da se zaljubimo, trošili smo pare na sladoled i taj pomfrit sa majonezom, jer kečap još nije stigao iz Italije. Najsladi pomfrit koji sam jela u životu. I sada mi ide voda na usta kada se setim. Nije mi samo to ostalo u sećanju. Sećam se i himne. Pevali smo je svako jutro pre doručka i svako večere pre večere. Pre ručka nismo, jer smo bili umorni od plivanja. Bila je dobra hrana, imali smo i užinu ili dve užine...ali pustimo sad hranu...da se vratim ja na himnu...

Dve godine za redom, 1987. i 1988.god., smo letovali i došao je red na treću- 1989.god. Ja nisam te, treće godine, mogla da izdržim a da ne pitam svoju razrednu da ja podižem zastavu dok drugi pevaju. I počela sam sa pitanjima i predlozima pre nego što je voz pošao sa stanice. Celu noć nisam menjala temu i dosađivala sam joj da mene upiše kada naša grupa bude dežurna...da obavezno ja podižem...i ona je rekal da neće zaboraviti...i da prestanem da je davim...i tako...da sam dosadna...i ja sam je ubedila ili sam tako verovala....

Zamislite da je došao taj dan. Ali šta se dogodilo? Simpatični Laza je bio njen ljubimac i samo jednom joj je predložio da je on kao muškarac bolji da diže a ja, eventualno da spuštam zastavu...kao ona je teška...a ja sam slabašna...pa će on ujutru da je digne, a ja isto tako da je spustim....

I stvarno je bilo tako. Ali joj je preselo. Zašto? Eto zato! Obratite pažnju do kakve je greške došlo u proračunu oko dizanja i spuštanja!

Zastava se diže ujutru rano, oko 7 sati. Iznad Gra(d)ca je planina Biokovo i jutro su veoma hladna u bilo koje doba godine. Oblačimo rolke, džempere, jakne i najdeblje

pantalone koje smo poneli, dok pevamo himnu. Svi smo pospani, gladni i jedva otvaramo usta «...mi stojimo postojano...»...a u stvari se klimamo, samo tako...I Laza diže zastavu, sav srećan, a ja nesrećna...

Dođe večer, koje sam jedva dočekala. Zastava se spušta u 19 časova i još je toplo. Mi smo se vratili sa plaže, vreli, osunčani i zagrejani. Ja sam obukla svoj omiljeni teksas šorts, kakav je imala tada jako popularna i seksi pevačica a koja se zvala Sabrina (Boys, boys, boys). Došla sam na mesto pored zastave, srećana u stilu- «daj šta daš», spuštam ili dižem, samo da je malo provozam po kanapu. I moja nastavnica je stala pored mene i polako pošla da da znak za himnu...ali...posle njenog tri, četiri...niko nije počeo da peva....svi su gledali u moje preplanule noge i skalndirali moje ime. Tribina se talasala kao na svetskom prvenstvu u fudbalu...Danka...Danka...himne nigde...počeli su da reaguju ostali nastavnici...da se čude (nisu se krstili, jer to tih godina nije bilo u modi)... ma jedva sam je spustila i jedva se nekako balada o našim Slovenima završila.

Naravno, ja sam bila kriva što mladićima posle plivanja proradi krv, a da sam ujutru dizala zastavu niko me ne bi ni primetio. Ne mogu da vam kažem da li sam tog trenutka bila srećna ili zbunjena, ali zato sam sada presrećna zbog tog momenta sa letovanja i verujte da svako ko meni ne da da dignem, nego mi uvali spuštanje prođe slično kao moja razredna. Ima Boga i ako tada nije bio u modi. Ja se uvek setim mog spuštanja zastave, uvek kada se čuje naša himna... i sutra ću se setite dok naši budu igrali protiv Argentine.

A za hrvatski Gradac i svaki drugi grad ili mesto koje se tako zove, evo jedne prave morske pesme, koja je nastala daleko od moru, a posvećena je mornaru koji je to zaslužio, iako me ne voli i misli da ja njega ne volim...on nema nikakve veze sa fudbalom...verujte mi...mada ne želim da vam se zakunem... jer to tada nije bilo u modi...

«...Htedoh sa tobom da plovim, večnim morem gde brodovi brode...

ali neka, baš mi je drago, što sam te ja uveo u te vode...

Drugi mornari ti lomili srce, ni od čeg nisi prezala;

sada ploviš iz luke u luku, a u mojoj duši si čvor zavezala...

Da te rajskim voćem hranim, da te od talasa branim,

da piješ vodu s' mog dlana, a ti mi pobeže iz plana...

na severu da te tražim, ko zna s' kim bih te video,

na plantaži zrelih godina, da kleknem, još bih se stideo...

Htedo sa tobom da da se potsetim kako bure i oluje umeju da gode...

ali neka, baš mi je drago, što sam te ja uveo u te vode...

Drugi mornari ti skinuli osmeh, maestral sada će da krene,

svakom si bila vetar u leđa, samo si sidro spustila za mene...

Da te rajskim voćem hranim....

.....(dok nam ne pođe voda na usta...)

16.jun 2006.god.

Napokon i taj dan. Danas igramo protiv Argentine. Videćemo kome će tri šestice doneti sreću. Ja nisam sujeverna kada je fudbal u pitanju. Možda sam malo sujeverna zbog tranzita planeta, ali to je prirodno, kad stalno pratim gde su i šta rade (mislim na planete). Nisam ja astro fizičar, ali sam godinu dana studirala fiziku. Omiljeni smer mi je bi «atomska fizika». To je ustvari šifra, nije smer. A šifre se nikome ne otkrivaju. Ni kada pišete knjigu o fudbalu.

Kada smo već pomenuli fudbal, da iskoristim priliku da se zahvalim svim fudbalerima u Nemačkoj, što se trude i pokušavaju da nas zabave svojom igrom, ali ne uspevaju. Kako su samo jednolične utakmice. Do 86. minuta se skoro ništa ne dešava. Osim kod Španaca koji su imali bolji horoskop od Ukrajinaca. Većinu golova dočekamo tek u produžecima. To do sada nije bilo. Naši će večeras da počnu od prvog minuta. Sa igrom...i sa ...pa sa golovima. Tako sam pročitala u novinama i tako su rekli juče na televiziji. Ja im verujem i ako su slagali. Znam ja koliko bi voleli da pobede, pa da još malo ostanu u Nemačkoj, u kojoj je vreme odlično jer su Nemci rasterali oblake i poslali ih ovde. Da li ste raspoloženi danas ili čekate da vam je prezentujem još neki hit iz moje kolekcije. Šta volite? Klasiku, narodnjake, rock...bluz...veselo, tužno ili super-smešno i grešno? Za dobro jutro danas, kada naši igraju...u vreme ručka...i na kraju radnog vremena prve smene radničke klase...koja planira da pobegne s posla...a druga smena danas ne radi uopšte...morate da čujete nešto veselo...nešto što diže i mrtve iz groba...i ako možda nisu grobari...ni mrtvi...nešto samo za plave u belim dresovima... za naše najbolje fudbalere...od srca....od mene..za njih i za vas...

«...Fudbal je mnogo, mnogo važniji na ovoj planeti, od svih stvari, a to mi niko ne veruje, za to pravilo niko ne mari...

Brzo okupim sve drugarice bez piva i trunke alkohola

i sva nam je pažnja tog trenutka na terenu, između dva gola...

Meni se mnogo sviđa sedmica, drugoj je najlepša plava trojka,

samo neka se navija, ma dobra je i dvadesetdvojka...

Odmah se složimo bez glasanja, mnogo su dobra oba golmana..

u početku bolji centarfori, a do kraja dobra i odbrana...

Loptu ni jedna ne primećuje, samo navijamo za igrače..

i sve dok utakmica traje, nama se navija, vrišti i skače...»

Napred plavi mi smo uz vas i mnogo vas volimo...

Sada malo o ženskim temama. Da li se farbate? Koju farbu koristite? Onu sa reklame u kojoj kažu da je samo njihova farba dobra i da ne šteti kosi jer u njoj ima više zaštite nego farbe? I ja sam nju koristila a sad koristim jednu našu koja se proizvodi na jugu Srbije i njen znak se pojavljuje u jednom spotu naše poznate pevačice, koja je tada bila plavuša a sada je crnka. Ne znam da li je promenila i proizvođača farbe, ali izgleda mršavije a glas joj je još dublji. Ne bih da joj pominjem ime jer joj se možda ne bi svidelo da bude u mojoj knjizi. Ona sama piše pesme i sama komponuje, a ne znam tačno ko joj režira spotove...ko god da je mogla bi da me upozna sa njim...ja volim

režisere, skoro k'o fudbalere...skoro...to znači da su režiseri za nijansu u drugom planu u odnosu na fudbalere...na koje se ja uvek rado vraćam...

Ovo nije i neki priručnik za fudbal, ali bi mogao da posluži kao predgovor za priručnik ili za albume sa sličicama...

Nastavljamo sa ženskim pričama. Koga ćemo danas ogovarati i ko će danas štucati? Mima...Danka...bogati i siromašni...zgodni i oni loši u krevetu...e baš ću o lošim u krevetu...oni su baš bitni i meni i vama...

Znači...o dobrima pričamo. Šta vi volite da vidite na muškarcu? Ja ne volim da vidim ništa. Jer ako nešto vidim na njemu, znači da je zauzet...trenutno...onda sačekam da se lepo oslobodi i počnem sa pričom...Kakvom pričom? Evo ovakvom...

(na primer: vama se sviđa neki muškarac i vi želite da mu pridete...i kažete mu...):

«...Kada me gledaš iz profila, delujem ti kao dobra vila...

ali to je maska samo, mi se još dobro ne znamo...

U zgradi, lift mi ne radi, ne smem sama do petoga sprata,
kreni molim te, mračno je i otprati me do vrata...

Mi smo ovde baš sigurni od magije i zlih sila,
skinuću sve svoje maske ne moraš me gledati više iz profila...

Sama sam u ovom stanu, ispod kreveta krijem lisice i bič,
da ispijemo konjak, dva, brzo ćeš zaboraviti šta je to kič...

Bez stida i srama, sama ovih dana, vrata moga stana, uvek za tebe otljučana;
a tragova nema na ogledalima, ni na zidovima, ni na prozorima...!»

A ako bi neko meni poželio da pride...onda bi morao da bude originala i smisli pesmu poput ove:

«...Ja nisam štimer klavira, što honorarno radi u spavaćoj sobi...

ja sam vitez, heroj ovoh doba, meni ljubav ne može da bude hobi...

Ja nisam meteorolog što gradonosne oblake briše,

ja sam romantik, glumac i pisac koji novele samo za tebe piše...

Ne, ja nisam ni košarkaš, što koševe puni da okreće se hala,

ja sam rođen da budem sa tobom i da ti pevam pesmu «Devojko mala...»...

Ti krstariš mojim mislima dok ja bdim u trećoj smeni,

kao poslednji muškarac ove planete koji je veran samo jednoj ženi...

Svaki tvoj pogled me skameni, ja sam tvoj telohtanitelj,

između dva tvoja treptaja, budi mi, molim te, večni spasitelj...»

Tako bih ja pala. A možda i ne bih. A vi?

O čemu želite da vam pričam? O ljubavi? Kako mi se samo sad prispavlao...nije zbog ljubavi...nego sam umorna. Partim fudbal, pa sprema ručak, pa čistim, perem sudove (dobro to mi nije teško, znam tehniku i imam dobro iskustvo sa Svetog Stefana...), onda pišem vama ovu knjigu, pa se...pa vama pišem, nego kome? Pa ne pišem sebi, ja to sve znam. Niste valjda pomislili da sve ovo prepisujem...

Hajde da se zabavimo nekom igrom! Šta vi igrate kada ste pospani? Pustite radio, pa šta ima? Birate hitove ili muzičke želje i čestitke! Ja ne slušam radio, samo pevam na glas svoje pesme. Ustvari slušam samo kada putujem autobusom. Uvek sedim na zadnjem sedištu, zapravo na zadnjih pet. Toliko mi je potrebno za stvari, vodu, ukrštene reči, vokmen i moju malu guzu...Radio stanice se mešaju iz krivine u krivinu i tako dok se ja namestim i dok ubodem prvu stanicu...već smo stigli u Bujanj potok...to je onaj potok iz kviza, ako gledate asocijacije...Ne pratite...ja pratim..da, da i to pratim...I učestvovala sam četiri puta u dva kviza...Nisam baš bila nešto uspešna- 1:3 za mene u poredama i porazima...Ali ja znam da gubim i baš se ne sekiram za to. Mada ne volim kada gube naši fudbaleri. To me boli kao da sam ja poražena. Osećam se da sam i ja kriva, da nisam dovoljno radila sa njima...Ja sam nekada trenirala fudbalere...ne znam da li sam vam o tome već pričala...ako nisam, onda ću sledeći put...ne mogu danas, pred utakmicu, to je nehumano...

Sada ćemo nešto žensko. Možemo o hrani. Da li volite da mešate slatko i slano? Ili ljuto i kiselo...to ide...paprika..krastavac...mislim krastavac sa paprikom... paprika u pavlaci ili siru (red sir, red paprika, leskovačka)...ako stavljate turšiju, onda ću vam ja dati jedan odličan recept, nećete moći da pojedete dve tegle za celu zimu...Zapišite:

*Sitno iseckajte: šargarepu, krastavce, karfiol, zatim dodajte: pečenu soju, pečeni kikiriki, kukuruz «šećerac» i sve to pomešajte, sipajte u teglu i prelijte sirćetom. Onda mi javite da li vas boli somak posle jela.

Ako je sve u redu, dajte recept (ili još bolje, celu knjigu) još nekome ko vam je drag i loše se snalazi u kuhinji.

Šta još da vam predložim...ako hoćete da se ugojite a da to budu čisti mišići. Uz svaki trenig popite prirodni milk šejk:

1 l mleka (obranog, sa malim procentom masnoće)

200 g jagoda ili dve banane (a može i sve zajedno)

2 velike kašike meda ili žutog šećera

50 g mlevenog PLAZMA keksa

i sve to pomešajte mikserom i podelite na dva ili tri obroka. Prijatno!

Eto, mislim ja i na žene. Mada ovo mogu slobodno da piju i fudbaleri i ostali sportisti...pa kako da ne mislim na fudbalere...ja mislim o njim i kada gledam košarku i karate...oni su uvek tu i brinem se za njih 24 sata dnevno a pinekad i produžim, pa sam posle pospana, kao na primer, danas.

Nećete se ljutiti ako ja malo odem da odremam. Sada je podne, a ja ću zaspati na pola utakmice, koja inače, kad smo već kod utakmice, počinje u tri. O...jadna ja...pada mi glava...

Ništa nije bolelo ni ovog puta. Sada je šest sati popodne im i smo od Argentine primili šest golova. Zapravo, primili smo sedam, ali nije im se dalo jer se ne rimuje sa današnjim datumom. Eto dokaza da su Argentinci đavolji, a mi nebeski narod. Nama Bog ne pomaže u ovakvim situaciji, a naročito ne Kežmanu, koji je najveći vernik. Dade mu Italijan crveni i ako nije trebao...

Da li sam ja tužna? Pa naravno da nisam. Naši su naši i kada gube. Upravo sam pojela jedan sladoled jer je i kod nas napokon toplo. Ustvari, vruće je, mnogo, više nego što bih volela. Nemam kuću sa bazenom da se rashladim po potrebi. A naši će bar da uživaju. Neće biti napeti. Dalje sigurno ne idu. A i gde bi dalje. Bili su u Nemačkoj i malo se zabavili. Ko se kladio, uglavnom je loše prošao. Ja se ne kladim. Odavno sam prestala. Uvek gubim. Bolje da nešto pojedem za te pare. Nije u hrani, nego u verovatnoći. Ja se kladim srcem, igram onako kako bih volela da bude. Ne razmišljam glavom, a pitam se o čemu sada moji, tj. naši fudbaleri razmišljaju. Verovatno kako će da potroše pare ili kako će da se odmore, negde daleko od Evrope, a da nije Amerika, naročito da nije južna.

«...Daleko je Amerika i Sunce što sja, šta mi vredi brdo para kada gubim sa šest-nula...»

Znam zašto su izgubili. Igrali su u zatvorenoj dvorani. To nema nigde. Ko je to izmislio. U redu je kada pada kiša, ali kada ne pada, onda je glupo. Naši su navikli da se mole i da gledaju u nebo. A ovako su gledali u krov. Pa ko ne bi izgubio. Bog uopšte nije uspeo da nas pogleda. Ovo je čista podvala za naše. Ali ja ih volim i kada gube. Ja ih volim kao da sam im majka. I oni to znaju da cene. Evo, videćete, na sledećoj utakmici protiv Slončića (Obale slonovače), bićemo mnogo bolji. Igraćemo sa punom ekipom i pobedićemo ih. Bićemo rasterećeni i željni igre, a ne pobede koju svi i ne očekuju od nas...tj. njih...ili smo mi svi mi...

Hajde da se malo oraspoložimo. Hoćete da čujete jednu pesmu...jednu koja nema nikakve veze sa fudbalom...i ako je svetsko prvenstvo u Nemačkoj u toku i sada se «nanulice» bore protiv «slončića». Ja navijam za «slončiće»....

«...Mocart kugle na mome stolu, dve, tri kapi u mrlji do čaše,
lampa još svetli u uglu sobe, na stolu ostale samo prazne čaše...
Ni tebe nema k'o uvek si zbriso, ja nema izbor, a zna se ko bira,
samo mokre stope po tepihu, trag to tvog peškira od frotira...
U mojoj glavi su mehurići, da mi pobegneš opet ću ti prići,
u glavi zvoni spisak imena, davna kletva meni prišivena...
U srcu su stare šupljine, kaži ko o tome sada brine,
brinem ja ali ne za sebe, već koja antilopa tebe grebe....»

Baš prava pesma da vas oraspoloži. I mene...Volim vesele pesme i u tužnim trenucima. Volim da uživam u životu....takav mi je horoskop....Volim da sedim na obali mora i da gledam u talase i zgodne plivače. Uživam da se sunčam i da plivam jer je to zdravo. A najviše volim da jedem uveče u nekoj konobi, pored obale mora ili u Starom gradu u Budvi ili u Kotoru. Da jedem nešto morsko, ribu ili plodove mora (bez belog luka), uz italijansku muziku i vino. Bez obzira što je danas sudija bio Italijan, volim njihovu kuhinju. Praktična je i brzo se sprema, a i nema mnogo prljavih sudova, od kojih se ja ne plašim, ali ipak je bioje kada ih je manje. Manje se troši voda, tečnost za sudove i struja.

A kad smo već kod struje, nestala mi je struja u kući u sred utakmice. Da, danas. I to baš kada su Argentici postigli drugi, počasni gol i naši počeli da tonu. A ja nisam uz

njih da se molim. Ali je ipak došla, pa sam videla ostala četiri. Nisam uzbuđena, ali sam gledna i jede mi se nešto slatko...Može i slano, ali da nije mnogo, jer so zadržava vodu i potseća me na more i talase.

Nećemo više o hrani. Sada možemo da pričamo o horoskopu. Naši fudbaleri su rođeni..... Nećemo ni o fudbalerima.... može... upošte o astrologiji... super skraćen... najkraći kuras astrologije koji postoji....i to znam....i znam da radim posao voditeljke na televiziji...i to sam radila....vodila sam emisiju o pčelartvu i o ostalim sitnim životinjama i biljkama iz morskih dubina...od kud more u Šumadiji...pa Panonsko....preselilo se ...kad pada kiša... onda imamo more i reke i potoke...ma hajde ne mogu više o tome...skrenula sam sa teme...astrologija...slušajte...

Imamo devet planeta i Mesec i Sunce, to je jedanaest (kao u fudbalu) ali Zemlju ne računamo ovog puta (to znači kao kada tim igra bez golmana ili jedan igrač dobije crveni karton, kao na primer Kežman danas...tako nekako...na primer).

Dalje, imamo dvanaest znakova, da ih ne nabrajam, to svi znaju i dvanaest kuća koje nisu identične i ne pripada jednoj kući jedan znak, već su haotične, kao i naše sudbine. Svaki znak ima svog vladaoca i oni su podeljeni u četiri grupe po elementima. I tako dalje. To je osnovno što je potrebno da znate. Dalje će vam objasniti astrolog. Možete i mene da izaberete. Najbolja je preporuka kada neko sam sebe preporuči. Onda ne može da obruka ostale, veće samo sebe, a ako to ne želi onda mora da odradi posao na najbolji mogući način. Probajte i videćete da će vam se ispaltiti.

Ja verujem u sebe. Dosta sam toga postigla u životu i sklopila sam mnoga prijateljstva. Mene ljudi vole...Pitajte ih, ako mi ne verujete... Mene vole i žene i devojke...i njih sam usrećila...uz moju pomoć mnoge su smršale i poboljšale svoju formu...I deca me vole...volim da im imitiram pevačice i još po nekoga koga požele...Neću više o sebi...upoznajte se sa mnom i nećete zažaliti. Pričaću vam besplatne viceve preko telefona i upoznaću vas sa...ne moraju da budu fudbaleri...može da bude neki slobodni umetnik, po vašem izboru...ili neko sasvim običan a dobar u svemu...i u kuhinji i u sobi između kuhinje i kupatila...

Dogovoreno...samo mi se javite dva, tri dana unapred i rezervisano...

17.jun 2006.god.

Da li volite da vam dele komplimente? Da vam kažu da ste lepi, zgodni, simpatični, seksi ili jednostavno da ste vredni. Meni su u životu podelili na milione komplimenata, ali neki su bili veoma originalni.

Za neke komplimente ne znam da li su hteli da me obraduju, uteše, nasmeše ili neprimetno uvrede, ali su zato bili veoma duhoviti i zanimljivi.

Na primer evo jednog «Pa ti si kao TT-ac». U nastavku «Grdna si, ali pucaš!». To bi trebalo da znači da ja imam odličnu funkciju a da spolja ne izgledam baš najbolje. To je blago rečeno. A šta je tvorac ove izreke hteo da kaže, mislim da će ostati tajna. Hteo je da me uporedi sa nečim originalnim a ne tako skupim. Ili je hteo da se osetim moćno ali beznačajno. Ne znam. Ako saznate javite mi...

Sledeći kompliment je na primer...»Pa ti si neka kulturna kučka..» ili mačka, ali se ovo kučka njemu lepše rimovalo u tom trenutku kada je izgovorio. Nije on hteo da

me uvredi, samo je hteo da mi podigne cenu ili da me navede da se zaljubim u njega, pošto smatra da je neodoljiv. Ima Pluton u 1.kući natalnog kruga pa je navikao da osvaja i da padaju na njegove zelene oči, pa misli da ću se i ja soplesti. Nisam od onih koje lako padaju, ali pamtim interesantne prideve i poređenja, pa ih beležim, prepričavam i rado ih se sećam...

Bilo ih je još. I nadimaka. I poređenja sa poznatim ličnostima. Volim kad me porede sa uspešnim ljudima i sa osobama koje se meni dopadaju. I vi naravno to isto volite i to je normalno u normalnom svetu i kod nas je to normalno...ponekad.

Šta ćemo danas obrađivati? Fudbal, pesme, sve po starom ili želite nešto novo. Samo što sam se probudila. Polako, dug je dan pred nama. I to sunčan i beo. Nije za plažu jer nema plaže u blizini, ali ako kod vas pada kiša ili sneg ovog momenta, onda je bolje što ste se odlučili da čitate. Mogu vam postaviti i neka pitanja, ako ste raspoloženi za neki laki test ili neki naučni, kao pripremu za kviz ili neko slično takmičenje. Ili da vas ne zamaram, da vam pevam i recitujem nešto kulturno...ili vatreno...o kucama i pištoljima...

Moje pesme su, uglavnom, posvećene nekome i veoma su konkretne. Možete ih i vi posvetiti nekome, ako su se i vama dogodile slične situacije...

Evo jedne o cirkusu...haotična pesma...o haotičnim muškarcima, koji ne zanju šta hoće u životu, a takvih je na svakom koraku...sudarate se sa njima...

«Nekad si bio pravi džentlmen, kupovao cveće, čokolade,
sad si spao na štosove, otrcane viceve i parade...
Nekad si me ljubio, po vratu, po licu, po ramenima,
sad iza ugla čekaš plen i flertuješ sa tuđim ženam...
Nekad si izgarao, goreo od strasti k' programiran,
sad ludo odzvanjaš i škripiš, pa nisi stabilan...
Idi budi akrobata, klovn, zabavljač i ostalo,
meni nemoj da prodaješ scenario za veče propalo;
idi budi mađioničar, nekoj drugoj iz šešira izvadi zeca,
meni nemoj, molim te, već me puno koštaš, a nismo deca...»

Tako je i u životu. Imate sa jedne strane klovneve a sa druge publiku. A kada smo već kod cirkusa, ispričaću vam kako sam ja jednom prilikom bila glavna faca na jednoj predstavi. Otišla sam sa svojom jačom i ružnijom polovinom da gledam predstavu. I znate da žongleri i voditelji u cirkusu obožavaju da kontaktiraju sa publikom. Bila je fora, odnosno pitanje, da sve žene i devojke koje su bile verne svojim muževima ili momcima, u protekloj godini, ustanu sa svojih sedišta. Da li verujete da se ni jedna nije pomakla sa svoga mesta? Verovatno ih je bilo sramota, jer su u malom mestu, gde se skoro svi poznaju. Ja sam jedina ustala i svi su gledali u mene. I onda aplauz koji meni prija na svakom mestu. Samo za mene. Onda sam ja sela a pitanje koje je usledilo ili bolje rečeno poruka: «Svi muškarci koji su u protekloj godini bili...» onda je moj partner počeo «..ja ne ustajem, ni za živu glavu...nikako...»...nastavlja voditelj programa «..verni svojoj suprugama i devojkaama..neka ...ostanu da sede na svojim sedištima...»...I tako moj partner osta da sedi na svom sedišu. Svi su gledali u nas posle predstave i

gurkali se, milslili u sebi i šaputali «..Evo ovih vernih..», a u stvari ne zna se ko je koga više varao te godine. Mi smo samo bili spremni za igru. Još jednom smo pobedili na reprizi za doček Nove, proklete 1999.godine. Bili smo najbolji plesni par. Dobili smo po dezodorans i pohvalnicu. Mada sam, opet, je vadila prosek, ali nema veze, to je timaska pobeda i ne bih uspela sama. Mada sam uglavnom sama nizala uspehe, bez problema.

Nisam oduvek bila naprednija od svoje druge polovine, ali svi oni moraju da priznaju da sam bila originalna. Mislim da sam im pružala nešto više u odnosu na ostale. Neka i oni meni posvete neku knjigu ili pesmu, neću se ljutiti.

A sada je došao red i na fudbal. Mislite da neću pisati o njima zato što su juče izgubili i to šokantnim rezultatom. Taman posla. Ja njih obožavam i kada gube. Oni su predivni i nikada mi ne bi palo napamet da navijam za strane fudbalere. Iskreno rečeno, ja nisam baš ubeđena da će Brazil biti prvak sveta. Neka to bude Ekvador ili Španija. Ili neko treći..ili Englezi sa Bekamom, kome će još malo skočiti cena pa će moći da kupi još neki BMW X5 da se slaže sa Viktorijinim cipelama. A kada smo već kod automobila, ja se ne razumen u iste, ali evo jedne pesme koja je posvećena macho tipovima a tako se i zove pesma «Macho» ili «Machor» (možda baš onaj koji je prošle godine bio maskota na svetskom prvenstvu u košatci kod nas u BG-u)....

«Ti pušiš tompus i piješ viski, džipove menjaš na mesec, dva;
u svom plakaru, gde držiš album, na stotoj strani ti falim ja...
Mene bi hteo u kratkom šortcu, sa resama, u dekolteu,
da ti se vrtim, dok ti se smeješ, sa ortacima u separeu...
Kad prođeš gradom, da ti svi kradom zavide na pejzažu,
da vrte glavom, dok ti sa plavom, ideš na relaks masažu;
sa novom ženom, novim parfemom, bude tvoj ceo svet;
uz malo straha, svi ostanu bez daha, kad ti uđeš u svoj BMW X5...!»

Baš zvuči moćno ova pesma. Možda zbog auta, a možda i zbog ove ženske osobe koja se ne da tako lako. Nije ona za neke krševe sa otpada. Ona traži adekvatnog muškarca sa adekvatnim, pristojnim autom i da uz to ima pristojnu dubinu džepa ili džipa...ne džepa...a kada smo već pomenuli otpad...i džipovi mogu da se nađu na njemu...na kada dotraju...nego, slučajno, da se zateknu...onako u prolazu...da predahnu i da nastave dalje...i da idu svojim putem i da ne gledaju okolo...to je tačno 100%...nemate razloga da mi ne verujete, ja ništa ne izmišljam...

Već sam vam pričala o nekim ljubavnim slučajevima mojih poznanica. Hoćete da čujete još neke. Pa naravno, svi mi najviše uživmo u ogovaranjima. Krenimo odmah sa pričom...

Da je nazovemo «I srećnica i grešnica».

Bila je to crnka od dvadest i devet godina u punoj snazi. Mora da je imala Uran u 1.kući, ali neka, to sada ne bude bitno. To je samo pretpostavka. Bila je srećno zaljubljena i htela je da se uda. Da ima muža, decu, rodbinu i ostalo. Napravila je plan i polako počela da ga realizuje. On se nije bunio. Verovao joj je. Zašto bi bilo drugačije

kada on nikada nije posumnjao u njenu vernost. Tražili su pravo romantično mesto za venčanje i pričali svakog dana kako bi bilo idealno da to izvedu. Koje boje bi trebala da bude njegova kravata ili njene cipele. Kakvim autom će se voziti i ko će im biti kum?

E to je bilo pravo pitanje. Koga izabrati za kuma. Kum nije dugme. Nekoliko njegovih najboljih drugova je došlo u obzir. Ona se molila da ne bude onaj koga je poznavala pre svog budućeg muža. To je samo zato što on nije znao za njihovo poznanstvo. Zapravo to nije bilo samo obično poznanstvo, jednom su se oni baš dobro upoznali, posle jedne žurke, na kojoj su svi bili veoma pijani i posle koje je on otpratio, umesto do njene, do njegove kuće.

Niko to nije znao. To je bila lepa uspomena iz prošlosti za nju i njega. Ta epizoda je bila završena. Ili su bar tako mislili. Rado su se oboje potsećali na kvarno, pred drugima, ali niko nije ni pomišljao da je tu bilo nečega.

Oni su mislili da sve završeno, ali odluka njenog supruga je bila šokantna za nju kada joj je saopštio da želi baš njega za kuma jer je on najpošteniji. On je uzor svima i tako bi bilo najbolje, a i primetio je da budući kum nekako više poštuje njegovu buduću suprugu od ostalih. On nikada ne pravi provokativne šale na njihov račun, ozbiljan je i tako dalje, sve kao pravi kum za primer.

Tako je sve počelo. Saopštio mu je to i on je to vrlo rado prihvatio, jer kumstvo se ne odbija. Pripreme za venčanje su išle normalnim tokom. Sve kako treba, bez velike žurbe i opterećenja, jer su mladenci na vreme počeli sa organizacijom. Restoran je bio po izboru mlade i rezervisali su sobu da mogu da se presvuku i da odlože poklone. Muzika je bila ekstra, pevačica atraktivna i sve po meri da oduševi zvanice. Udaja je za nju predstavljala pravu stvar o kojoj je maštala još kao mala. Sve joj je bilo predivno, osim što se brinula za kuma. Grizla ju je savest. Nije mogla da prestane da razmišlja. Nije ni pomišljala da kaže mužu, ali nemir je konstantno bio u njoj. Razmišljala je da ode da se ispovedi kod sveštenika ili da pita nekog, da se posavetuje, poveri, ali nije vredelo. Imali su i suviše malo vremena, jer se dan svadbe približavao.

I tako se ona ipak malo stišala, a za svoje čudno ponašanje stalno je imala izgovor da je uzbuđena i nervozna zbog svadbe. Pa ne udaje se svaki dan. To se samo jednom u životu događa. Bar tako svi misle kada se venčavaju po prvi put. Svaki naredni prate drugačije misli.

Došao je i taj dan. Napokon. Bili su preslatki i on i ona. I ostali svatovi. I kum je bio kao maneken. Bio je i pristojan. Ceremonija je bila uobičajena, sa kolonom svatova i puno cveća. Bidermajer je uhvatila njena sestra od tetke, koja se uprao razvela i već je imala novog partnera. Snalažljiva neka familija. I prodorna, a bili su poznati po tome jer je jedan njihov predak bio jedini lekar u selu i lečio je ljude još iz četiri okolna sela. Tradicionalno su bili vezani za svoje korene i mnogi ljudi su ih poštovali. Ali nekako su se ovi noviji brakovi uglavnom razvodili i brzo prekidali jer su mlade generacije počele da prete trendove i da osećaju ukus slobode na poseban način. Ona, mislim današnja nova mlada, nije razmišljala o eventualnom razvodu. Ona je našla čoveka svog života i to je bilo to. Za sve vremena. Dok ih smrt ne rastavi.

Počelo je veselje. Muzika je bila tako dobra da su svi bili na nogama. Kao na utakmici poslednjih pet minuta. Na primer tako nekako. Veselo, bučno, malo suza radosnica i ostalo. Devojke, udavače, nabacuju se mladim i slobodnim momcima,

igraju, namiguju, ma kao na pravoj svadbi u Šumadiji. Narodnjaci, devize na čelu harmonikaša, pesme poznatih zvezda i tako redom. Malo dvojčice, malo trojčice. Šarene haljinice i mokre košulje od znoja, kao na treningu ili utakmici. Svi se lome i kidaju, igraju kolo i sambu, rumbu...ma sve što se svira je ok.

Mlada je vesela. Samo je probode nešto kada joj priđe kum i kaže «Hajde kumo, veseli se!». Vesela je ona. Zar se to ne primećuje. Ima dobru frizuru i šminku. Zar to nije dovoljna maska koja pokazuje koliko je vesela. Malo je samo umorna i žuljaju je cipele, ali kada bude muzika pravila pauzu zamoliće svog «taze» supruga da je otprati do sobe na spratu. Samo na petnaest minuta da se malo odmori i da preobuje cipele. Da malo odmori glavu i udahne svežeg vazduha. Nije njoj dosadno, ali samo malo da skrene poglede radoznalih rođaka, koji je gledaju kao da hoće da je ureknu. I stala je muzika. Prave kratku pauzu, da nešto pojedu i popiju, pa nastavljaju do ponoći. Brzo je pohitala ka suprugu da ga zamoli da je otprati do sobe. Samo na kratko i odmah se vraćaju u salu. Ali onda je on izgovorio tu strašnu rečenicu :

«Ne mogu ja. Neka te otprati kum.»

Da ova druga je bila ta šokantna po nju. Kum? Pa kako kum? On joj je muž. Nije kum adekvatan u ovom trenutku. Onda je počela da ga ubeđuje, ali on je bi napet i nije hteo da je sluša. Jednostavno, po njegovom, nije imalo smisla da oboje odu u isto vreme, to bi bilo glupo pred gostima. Bolje naizmenično...i tako redom...i ona je morala, htela, ne htela da ode sa kumom, koji se već našao pored nje i prihvatio to bez pogovora.

Cela sala joj se okrenula. Gde će ona sada. U pakao ili u sobu da se odmori ili istovremeno na oba mesta. Kum se nasmejavao i pružio joj ruku. Niko nije obraćao pažnju. Svatovi su mislili da idu do toaleta. Stepenice koje vode na sprat su bočno uvučene i samo je recepcionar znao gde idu. Dao im je ključ, misleći da su to mlada i mladoženja. Ličili su ili nisu, ali za jednog prosečno iskusnog recepcionara, to nije ni važno. Čega se on sve nagledao...pa to ne bi ni u tri moja romana stalo...

Otišli su na sprat i polako je kum počeo sa otključavanjem sobe. Smeškao se i gledao u nju, a pogled je sve govorio. I ona se nekako nasmejala i osetila je u tom trenutku da je popušta grč u licu koga je nosila poslednjih mesec dana.

Ušli su unutra, ali pošto je hodnik bio preuzak, njihova tela su se približila i oni su se spojili i poljubili. Ohladila se od straha i požude u isto vreme. Niko neće primetiti njihovo desetominutno odsustvo. Svadba je to. Ljudi se vesele, jedu, piju, pričaju viceve, skupštinske komentare i eventualno nake priče sa fudbalskih terena. Fudbal je prisutan svuda. Jedino žene ne žele da slušaju priče o fudbalerima, osim ako ih ja ne nateram ili ih ne upoznam sa nekim fudbalerom. Ali da ne menjamo temu.

Stali smo kod poljupca u sobi na spratu, dok muzika, dole u sali pravi pauzu. Mada, evo pauza se prekida, bila je veoma kratka a buka i vriska ponovo potiskuju tišinu. U sobi je sada bučno i sigurno ih niko neće čuti. A nemaju šta novo ni da čuju. Samo bi se zapanjili kada bi ih videli. Kum sa kumom. Pa to stvarno nema smisla. Bila bi velika bruka. Ona potiče iz jedne ugledne porodice i to na dan venčanja. U hotelskoj sobi, namenjenoj mladancima za njihovu prvu bačnu noć.

Zavšila se i ta scena i njih dvoje su polako izašli iz sobe i potrčali ka stepenicama. Namignuli su recepcionaru i pojurili ka sali da zaigraju kolo. Niko ništa nije mogao da

pretpostvi. Uveče će se promeniti recepcionar, biće neki drugi, a kada se sutra ujutru budu probudili, biće neki treći. Prvog više nikada neće videti u životu. Ili će ga sresti na ulici, ali on nju nikada neće prepoznati, jer ona nikada više neće imati sličnu frizuru ni šminku, a i neće šetati po gradu u venčanici. Savršen zločin je iza nje i ona sada može mirno da igra, veseli se i naravno, mirno da spava u krevetu koji je već isprobala.

Prava poštena mlada. Skoro sve su takve. Mislim takve su sve one koje su preterano srećne u svom braku. Mislim, žena mora da ima neki dobar razlog da bi bila srećna uz svog supruga za ceo život. Neki događaj mora da bude upečatljiv da bi ona bila mirna i spokojna.

Zaista, ova srećnica i grešnica, i danas je veoma srećan i zadovoljna. Eto, vidite kako je ženama malo potrebno da budu spokojne, mirne i da ne zvocaju svojim muževima svakodnevno i neprestano. Mislite li da je ona zaista prevarila svog muža ili je kum pomogao svom najboljem drugu da dobije pravu suprugu?

Sigurno sada razmišljate i pitate se: «A da li ona njega i sada vara?...Onako s' vremena na vreme...»

E pa to ne znam. Nisam proveravala, a i ne zanima me. Pa ne radim ja u detektivskoj agenciji pa da znam takve stvari. Mada bi ona utekla i Šerloku Holmsu. Nije ona mačiji kašalj. Ne rizikuje se brak zbog nekih gluposti. Ona to uradi svetski. Profi. Kao i većina žena. Retko koji muškarac zna da je najveća verovatnoća da će ih supruga prevariti sa najboljim prijateljem...iz detinjstva...na primer...ili sa kolegom sa posla....sa njihovim ili sa sopstvenim...naravno, sve zavisi kako se pogodi....

Hoćete umesto nagađanja da čujete moje dve pesme. Ako je odgovor «da», onda evo prve, za sve dobre kumove, a posle sledi jedna za kolege i kolegice, šefove i šefice....zapišite ih i slobodno posvetite nekoj dragoj osobi, ako je prepoznate u ovim pesmama ili ako očekujete da ona prepoznava vas:

«KUM»

Ja sa rumom nazdravljam sa svojim kumom;
u vis čaše, neka traje kumstvo naše;
spojili se nas dvojica bez problema,
dobra kuma a i dobra moja žena.
Baš je moj kum takav što ga nigde nema
fino nam je sa ženama i bez žena;
da nazdravim kad sam usto, kažem kumu:
nek' dugo potraje ovo naše kumstvo.
Deca naša neka slave i da se hvale:
boljeg kuma nema, ma nema problema;
kumstvo dugme nije, pa da se prišije,
nazdravljam sa vinom, familijom finom.
I na samom kraju, neka svi to znaju, sreću da nam daju i na leto snaju...
I ju, i, ju, ju.....

«KOLEGA»

Slušajte priču, nekome će koristiti:

svakog dana od osam do šesnaest h,
na robota sama sebi ličim,
dok pored mene kolega zrači uh mmm!
I dok se on znoji u odelu od tvida,
ja ga gledma provokativno bez stida;
kao pridem i namerno ga okrznem,
pa me stigne pogled njegov, da se smrznem...
Sami, kako smo sami na šalteru mi,
kako sedim na stolu za pultom broj tri;
a kolega mi prilazi i silazi, pogledom po meni
i što se mene tiče, neću se buditi...jer ovo nije kraj priče...
...Kolega za šalterom tri,
ima baš sve što nemaš ti;
moj kolega što za trojkom radi,
mane stimuliše, iz pakla me vadi...

A sada malo o fudbalu. Pa zanimljivo je. Upravo su Portugalci završili sa Iranom. Lepa pobeda od 2:0, a i zanimljiva igra, naročito Iranaca. Igraju čak i bolje od naših...ali nisu lepši i nemaju lepša imena. Ustvari, oni su baš bez veze, ali zato među Portugalcima može da se probere.

Verovatno ste čuli za Luis Figa. On je glavni u timu i kapiten je ali se meni uopšte ne sviđa zato što se ne depilira. To je normalno za fudbalere i tako je zdravije i čistije. I ne boli ih kada se masiraju, mislim kada neko njih od fizioterapeuta dobije masažu. Figa boli. Čupaju mu dlake. A od danas ga još nešto boli...nije to na šta ste prvo pomislili...Boli ga desni obraz. Ostao mu je otisak krampona jednog protivničkog igrača. Da, potpisao mu se tip na obrazu a da za to nije dobio žuti karon. Dobio ga je kasnije za neki drugi prekršaj, a komentator je rekao da je to taman za Figov obraz. Gadni su Iračani. Opasni fudbaleri. Ali da se ja vratim na Portugalce. Meni se najviše sviđa maleni Ronaldo. Ne on nije Brazilac, ustvari, možda i jeste, ali ima portugalske papire. I igra za Portugaliju i nije rođak onom Ronaldu koji je pravi i sigurni Brazilac, koji igra za Brazil (i ugojio se, pa sada ima mali «pivski» stomak i jedva igra i žali se na vrtoglavicu- protiv braće Hrvata...). Ovaj maleni se zove Kristiano Ronaldo. Nosi dres sa brojem 17, a kada Figo ode u penziju (sada mi je 34. godina), onda će uzeti njegovu sedmicu. Kao i Bekam i ranije naš Danko Lazović, dok je bio kapiten i igrao za Fejnord iz Roterdama i sve mu išlo kako treba...ali da se vratimo na ovo prvenstvo. Portugalci znači mogu da prođu kod mene...ali prolaze oni i u drugi krug i kod Nemaca.

Očekujem početak utakmice u kojoj će glavne face biti Česi i nadam se njihov najsladi igrač- Milan Baroš! I on mi se sviđa. Ima ludu horoskopsku kombinaciju- rođen je u znaku škorpije (ova 2006. je u tom znaku), a u kineskom horoskopu je Petao. Tu kombinaciju je imao i jedan moj bivši...nije važno koji...Nismo se baš nešto posebno slagali, jer je njegova škorpija proganjala i maltretirala moju vagu, ali je zato letelo perje na sve strane jer je o moja Mačka znala da pokaže svoje zube Petlu koji se svakodneno šepurio. To je sve tačno, da znate, ako do sada niste verovali u horoskopske šeme. Ali sa Barošem bi se slagala. Ne bi ga čupala...i provocirala...Videćemo šta će da

uradi, ako ga trener ubaci u igru...prati ću samo njega u toku prenosa...Mlad je, na jesen puni tek 25 godina...

I Italijani, Žabari ili ti Azzuri igraju večeras. Kod njih mi se nekada sviđao Paolo Maldini, još od 1988., a zapravo i sada mi se sviđa. Tada sam ga prvi put primetila na sličici iz albuma. Bilo je neko prvenstvo, ne sećam se dali evropsko ili svetsko...ali je on bio baš...baš...Sada više ne igra...Malo sam ga prošle godine gledala u Milanu...Čudo u Milanu...ili Čudo iz Milana...sada su tu neki drugi dečaci...

Samo da ne zaboravim da vam kažem da je Danka za malo trebala 1996.godne da se sretne sa Paolom u Crnoj gori. Bio je neki turnir u Budvi, koji je organizovao Dejo Savićević, ali je Maldini u poslednjem trenutku otkazao...A da ga je srela...ko zna šta bi bilo...

Na primer da pođemo od golmana. Dalje verovatno i nećemo ići...nemamo vremena...počeće mi prenos. Zašto bi i išli dalje. Meni, ako se sviđi golman...pa tu je završeno. Ne idem dalje. Oni su mi najprivlačniji. Tek ako je golnam neki «šuntav», onda idem dalje. Kod naših to ne važi oni mogu i preko reda, zavisi kako se dogovorimo. Evo kod Italijan mi je dovoljan golman. Znate ga? Bufon. Da to je onaj iz italijanske skrivene kamere. Malo je pustio kosu, pa sam ga jedva prepoznala. A i sazeo je, na televiziji je delovao kao tinejdžer, a sada...

Ja sam jedno vreme toliko razmišljala o Bufonu i kako da kontaktiram sa njim, da sam napravila takav lapsus da mi se cela apoteka smejala...Došla sam do šaltera i zamolila apotekarku da mi da jednu kutiju Bufona...Ma jedan čovek iza se «pokidao» od smeha. Suze su mu pošle. Apotekarka je bila zbunjena. Nikada nije čula za taj lek, pa je pomislila u mometu, da je to blam i da nije bila na času kada su učili o...ali je i ona posle ukapirala, jer je meni stao mozak i nisam mogla da se setim šta mi treba, pa su iza dobacili Brufen...Brufen...Bufon je italijanski golman...da ...i ja sam posle ukapirala...i kupila sam lek a sada pazim kada kupujem i uglavnom kupim Defrinol...on se ne rimuje ni sa jenim fudbalerom, osim sa golom...»da bi dali gol...popijte Defrinol»...

I Bekam se slabo rimuje...to smo već pokušavali ranije...A kada smo već kod Bekama...on mi ne bi odgovarao. I ako smo vršnjaci, bio bi mi karma. Rođen je u znaku bika, a u kineskom horoskopu je Mačka ili Machor...Možda ću imati više sreće u nekom sledećem životu...sa njim, naravno, ne znam na koga ste vi pomislili...

Idem da odmorim oči a vi se opistite uz neko dobro jelo...

Napravite neku ludu kombinaciju. Probajte nešto novo...Nešto što do sada niste probali...Na primer: jaja sa medom ili kiseli kupusa sa šećerom u prahu, a kao dezert...kafa sa jogurtom...da li ste spremni da ukusite jagode sa pivom?...ili mleko i crno vino...pizzu sa hlebom ili tostom...viski sa kavijarom...ja ću ovo poslednje a vi izaberite nešto prethodno...Ovakve specijalitete možete poslužiti i svom suprugu ili svekrvi...ako ih imate na meniju...

Utakmica je počela, a izveštaj ćete dobiti sutra, kada se naspavam, jer sutra je nedelja, a ja nedeljom volim da uživam, naročito u krevetu, jer sam rođena u nedelju...

18.jun 2006.god.

Noćas je baš bilo zanimljivo. Igrali su Italijani, kao nikada do sad. Bilo je 1:1 i to su još Ameri trebali da ih pobeđu. Postigli su gol baš u trenutku kad je Ceca otišla da se presvuče. Noćas je bio njen koncert- na Ušću. Bilo je fenomenalno, a i uspela sam da pratim i utakmicu i koncert. Ne zna se šta je bilo napetije. Ceca se šetala bosa po ogromnoj bini i sve je bilo tako opušteno i sjajno, naročito vatrena kiša. Ili se to zove drugačije...nisam sigurna...

Juče su utakmice bile veoma interesantne, naročito su bili sjajni Ganjani (ili Ganci- mislim na fudbalere iz Gane) koji su pobedili Čehe. Tako je trebalo da bude u našoj grupi, ali se naš selektor po prvi put ogrešio o svoju dobro oprobano taktiku, koja ga nikada nije izdala. Poslušao je druge, pa se sada sam sebi izvinjava, a ti drugi mu kažu da je «čovek bez muda». On je to izjavio jer je mnogo besan, a i dobio je novi nadimak- umesto «petko», sada ga zovu «šestko». Nije u redu. Toliko smo ih hvalili da je bilo bolesno videti novinare i voditelje na televiziji kako pričaju o našoj reprezentaciji. Ma, to su oni isti fudbaleri iz kvalifikacija. Samo su malo konfuzni ili je na njih neko bacio magiju. A protiv apstraktnih sila je teško boriti se. Ja njih i dalje volim.

Vole i oni mene...

Šta ćemo danas kuvati? Nedeljni ručak je uvek najgori. Najviše se pojede jer se tog dana kao ništa ne radi, gledaju se utakmice ili filmovi kada nema utakmica. A ima bar jedna tog neradnog dana. Možete danas da pojedete samo jednu običnu kiflu i popijete čašu jogurta. To je idealno. Sutra ćete biti spremni za posao i otvoriće vam se apetit za rad. Ako me ne poslušate...onda spavajte celi dan na polu, ispijajte kafe a neko drugi će vam preoteti zadatke od kojih vam zavisi karijera. Ja sam danas samo na kifli i jogurtu i za sada mi dobro ide kucanje...pa ja kucam...upravo...to mi je posao..

E sada, kada smo se naručali, možemo sa punim stomakom da pričamo o ljubavi. O nekim čudnim ljubavima i privlačnosti koja je neizbežna i koja se, obično, dogodi iznenada.

Da li ste se nekada bavili sportom? Oni jesu. Mislim na bračne parove, sportiste. Na primer, sigurno ste čuli, da se odbojkašica udala za košarkaša. Ili da su se verili rukometaš i rukometašica. Ili odbojkaš i teniserka. Ja sam čula za jednu veoma čudnu kombinaciju. Zamislite: albanska bacačica koplja i srpski dizač tegova, koji živi u Mađarskoj. Upoznali su se na nekom takmičenju u Norveškoj. Ne samo da čudno zvuči, pa oni i čudno deluju na okolinu. Ne znam kojim jezikom su se sporazumeli i koji se jezik sada govori u njihovom domu. Znam da se odlično slažu. I da imaju kuću i garažu....ne to sa garažom je iz jedne pesme, koja nije moja. Oni imaju i tri deteta, dve ćerke i jednog sina, a deca im imaju strana imena. Nisu baš afrička ili azijska, ali su poreklom daleko od Balkana. Napisala sam davno jednu pesmu o sportistima (čak sam mislila i na one koji nisu fudbaleri). Ide ovako:

....Živiš sportskih duhom, o sebi stvorio si mit;
skačeš iz kreveta u krevet i nigde ne ostavljaš depozit...
Trčiš staze maratonske, kao da se spremaš za olimpijadu,
k'o loptu driblaš ženska srca, ali od mene ćeš dobiti blokadu...
Promeni sport, promeni disciplinu,

baci rekvizite na poslednju marginu,
jer ja sam bolja i od golmana i od napadača,
ja te pratim i sledim k'o masa navijača...

Ne misli se samo na golmana u fudbalu i driblanje na travnatom terenu...postoje i druge vrste dribljanja i tako dalje...svaki komentar je suvišan...

Ko danas igra u Nemačkoj? Ne znam tačno. Posle ću proveriti. Trabalo bi da igraju braća Hrvati i Brazilci, ali ne zajedno. To su završili. Sada se spremaju da oderu ostale ili da ostali iznenade publiku širom sveta. Ali da se varitimo na ljubav (na neobične ljubavne parove).

Evo jednog običnog, za početak. Ona je bila šankerica a on konobar. To se dešava u 50% restorana, kafića kao i u drugim ugostiteljskim objektima. Ona pere čaše i sipa piće, a on obleće oko nje, nabacuje se i svaku narednu porudžbenicu izgovara sa većim osmehom. Ona, kao fina, odbija štosove i trudi se da bude ozbiljna, ali joj ne polazi za rukom jer i njeno srce reaguje. I tako se oni posle tri, četiri dana zbliže, pa krenu da se zabavljaju i tako dođu na kraju do braka. Sada, niti je on konobar, niti je ona šankerica. Rade neke druge poslove.

Evo jednog veoma romantičnog para. On je Italijan a ona je Spkinja. Uponali su se u Rimu, kada je ona bila na proputovanju. On je slučajno kupovao u istoj radnji gde se ona zatekla da izabere neke suvenire za rođake i prijatelje. Nije znala italijanski, a prodavac nije znao engleski. Onda se on tu zatekao kao Hari Potter, da pomogne, ili kao kornjača Super Koja. I ona se obradovala, što može da potraži ono što joj treba, a on joj se našao tu...kasnije se obradovala i kada je ukapirala da se jedno drugom sviđaju...I tako su ostali u kontatu...razmenili telefone i e-mail adrese. Onda je ona odjednom predložila njemu da je poseti i da dođe što pre u Srbiju. Ne znam da li je pao na šljivovicu ili možda na «Žutu osu» ili neki roj stršljena, ali se ponašao kao da su mu svrake popile mozak. Zašto? Pa zato što je prevalio toliki put da bi je video, a u Rimu ima toliko lepih Italijanki da je verovatnoća da se zaljubi Italijan u Srpkinju 1:1.000.000 ili čak i malo manja, ali sam ja zaokružila od prilike...Ali je bilo baš tako. I venčali su se. Ne u Rimu- u Šapcu- kraj Save...i pevali su im cigani i jelo se pečenje...umesto ribe i pizze, kako to preferiraju Italijani...I oni žive sada srećno i zadovoljno. Ne u Šapcu. U Rimu. Pa tamo je bolji standard. A i ona je pre dobila radnu vizu tamo, nego što bi je on dobio ovde. A i šta bi jedan uspešan Italijan radio u Srbiji. Čekao u redovima i molio Boga da mu se odblokiraju računi i da, bar ponekad, bude u blagom plusu. Tako su se snašli i sada žive kao sav normalan svet. Nemam ni jenu pesmu koja bi me potsetila na ovaj par. Nisam pisala, do sada, ništa o Italijanima. To je zato što nisam imala prilika da upoznam i Italijane, lično. Napisaću jednog dana...nadam se...

Koliko ste se puta u životu sebi divili? Da kažete sebi care, ili carice? Trebalo bi da to radite češće, pa čak i kada niste zaslužili. To stimuliše i doprinosi uspehu. Ja na primer sebi to ne pričam. Pričaju mi, ponekad, drugi. A nije ni to loše. Ako imate nekog ko vas podržava. Ko vas gura napred i ne da vam da klonete. Neko ko vam broji poteze i beleži samo vaše uspehe, a pomaže vam i da brzo zaboravite poraze. Ja imam nekoliko takvih osoba. Jedna je najupornija, jer me vrlo često zove telefonom i priča mi neke priče i bajke za malu decu. Zove me da mi čuje glas, a ponekad angažuje svoje prijatelje

(kojima je učinio neku uslugu, pa sada se oni njemu odužuju), da me prate i da mi oni pričaju priče za «laku noć». Ja ih sve provalim i to nevratnom brzinom. Traže od mene da budem sa njima i da im se ispovedam. Da izvuku što više informacija, jer će ih «tatica» bogato nagraditi. I svi će biti srećni. Samo ću se ja zabaviti «gratis», a drugi će profitirati do beskonačnosti. Prestala sam da se igram sa njima. Ustvari, samo su se oni igrali, a ja sam se ponekad zabavljala, ali svojim kontra- igrama. od kojih su oni šizeli. I sada im sprema jednu novu igru. Samo čekam da se jave. Nemojte im reći da sam se naoštrila...neka to bude oproštajno iznenađenje. Da li vas neko prati kada putujete ili idete na časove plesa? Da li vam stižu buketi cveća od anonimnih obožavalaca? Nikada vam se to nije desilo? Pa vi morate pod hitno da promenite ritam života...vaš život je monotom....i nema tu dešavanja, kao u filmovima....nema uzbuđenja, glavnih i sporednih glumaca..ni akcije, a onda nema ni reakcije. A to je treći Njutnov zakon, koji je tačan i dokazan. Vaš život se satoji samo od dva Njutnova zakona i vi ste za trećinu oštećeni...ne mojte to sebi da radite...krenite u akciji i vrlo brzo će vas sustići reakcija...

Ja idem da gledam braću Hrvate...znate onu pesmu:

«...Kako bih rado da zagrlim Hrvata
i negde drugde i oko vrata...!»...

To je jedna poznata pesma, koju sam ja napisala, kada sam razmišljala o staroj Jugoslaviji i o mom letovanju u Gra(d)cu...gde se više ne peva himna «Hej, Sloveni», blago meni, već «Ljepa naša», puna nam je čaša a i flaša...ili ide drugačije...mada se ovo baš dobro rimuje i priliči početku himne...

Japanci! Nisu Hrvati sami, imaju oni braću Srbe i sestre Srpkinje...i oni su se potukli na treningu, kao naši (oni što su se za vreme doručka šutirali ispod stola...), a to su i drugi videli i beležili u kom minutu je to bilo (u 28. minutu treninga, juče, pa je jedan otišao na tuširanje 15 minuta pre, jer mu je bilo vruće...)

...Ej, pa dok ja vam ovo pišem ...pa sudija je dosudio penal za našu braću...pa to je super, u 21. minutu... evo Srna kreće do bele tačke...hajde, lane moje...ovih daaaaaa....neeeeeeee...promašaj...odoh ja da ih gledam...moram da budem uz njih....pa i oni su naši na neki način...idem...stižem i ja da pomognem...humanitarna misija iz Srbije je na putu za Nemačku da se nađe....i da se pomolimo za njih, jer njihov jezik razumemo odlično...pratimo njihove serije i njihove ljubavne patnje...pate isto kao mi...i fudbal igraju kao mi...dobro..malo bolje od nas....ali su kod mene za sada naši najbolji, a kako se bodiju Hrvati..pa javiću vam posle utakmiceeeee....

Nije im se dalo, ali baš ni malo. Nisu izgubili, ali nisu ni pobedili...Bilo je nič protiv nič...Imaju još šansi. Pa neće valjda Japanci da idu dalje ili možda «kengurići»...mi i samo mi...

Hajde nešto da pevamo. Nešto veselo. Nedelja je popodne i počela je utakmica Brazil: Australija, zvana kengur. Samo se fudbal gleda. Ne znam šta ću raditi kada se završi svetsko prvenstvo i ako ponovo bude loše vreme. A i ako bude lepo, onda će biti prevruće da se luta okolo i da se traži nešto novo.

Nego «..hajde da pričamo, hajde da pričamo...hajde da pričamo o ljubavi...»....

Volite da volite. Kako to radite? Da li se predajete potpuno ili samo gledate svoje interese? Ja sam imala šarena iskustva, ali u poslednje vreme volim da ugađam onima

koji to zaslužuju. Na primer, onima za koje znam da će ceniti taj moj trud. Mada, sam primetila da su muškarci postali mekši u poslednje vreme. Ili su žene očvrsle, počele da im pokazuju zube i svoju moć. Mislim da je to i zato što su žene postale samostalne i nezavisne od njih po pitanju posla i novca. Nekada su zarađivali velike količine novca, a sada su se izjednačili ili čak žene više zarađuju. To je zbog toga što većina muškaraca ne želi da radi bilo kakav posao, osim ako je primoran, ako nema za život. Žene su spremne na dodatne poslove, počele su da ulaze u politiku i da šefuju. Prepušta im se inicijativa, a i procentualno su broječane. To je sa jedne strane dobro a sa druge loše.

Dobro je što žene više ne liče na robove, a loše što su izgubile na ženstvenosti, jer se ponašaju kao muškarci. U poslu, na ulici, za volanom i na svim drugim mestima gde se pitaju i gde odlučuju. U Srbiji je sve manje pravih muškaraca.

Šta su oni izgubili? Sve. U obe varijante su gubitnici. Ako spadaju u onu grupu koja dopušta svojim damama da im vode glavnu reč u kući izgubili su muški ponos i držanje, tako da su kao male bebe koje bi trebali da prohodaju, ali im to ne polazi za rukom. Koprcaju se i čekaju, kao neke bolje dane, prate skupštinske prenose i mole se u sebi. Gubitnici, samo takvi. Kukavice, koje nemaju petlju da preokrenu situaciju u svoju korist.

Ukoliko muškarčine spadaju u dugu grupu, onu koja zamišlja da je strah i trepet za žene i sve oko sebe, gube još više. Oni gube prave žene. I ako ne žive sami, sa njima su nejake i nesrećene osobe koje nemaju mogućnosti da ni pomoću trikova promene svoj život. Tu su da ih trpe, da ne pružaju zadovoljstvo ni sebi ni porodici. Te nemoćne žene su se adaptirale na takve uslove i njima je takav život (sa «muškarčinom») normalan. One ne znaju za bolje. Ili ponekad razmišljaju o bekstvu i koriste svaki trenutak da ogovaraju svog supruga. Nesrećne su i pune negativne energije, tako da ne mogu da pruže ništa lepo svom umišljenom mužu, koji je gubitnik i poražen u ovom životu. Nesretnik koji ide u pakao ili na lomaču.

Nema sredine kod muškaraca. Oni su ili-ili. Žene su fleksibilnije i pametnije, naravno. I uspešnije. One kada idu- idu same. Znaju da uživaju u uspehu i da ga cene. Znaju da poštuju, mnogo više od muškaraca...ali da ne bi ovo bila neka feministička knjiga...ja ću sada reći i šta je to dobro kod «jačeg pola»...

Nikada nisam mrzela ni jednog muškarca. Nisam ih nešto preterano ni volela. Na primer da bi sekla vene ili skakala sa mosta. Ni vi ih nemojte mrzeti. Ne, nemojte mrzeti ni sebe. Nemate razloga, verujte mi. Svi smo mi različiti i imamo pravo da živimo svoj život i da ne ugrožavamo druge. Ako vas je neko povredio, to znači da ste mu vi to dopustili. Ljudi se prema nama ponašaju onako kao im mi dozvoljavamo. Oni idu toliko daleko koliko ih mi puštamo. Koliko im dozvoljavamo da uđu u našu intimu. Onoliko koliko im se poveravamo i koliko znaju o nama. Sve mi to kontrolišemo ili ne kontrolišemo. Kako će neko znati nešto o meni, ako ja ćutim pred njim i imam samo poslovan odnos? Ili ako mu jednom u pet dana kažem- «dobro, dan»...»kako ste?»...Niko ne može iz toga da izvuče zaključak kakva sam ja osoba, šta mi fali i u čemu uživam....Svaka informacija o meni može da se zloupotrebi...Teško da će neko da vam pomogne i da ostavi svoje probleme da bi rešio vaše. Samo ćete drugima biti uteha i ispiraće usta sa vama...Umesto da uživate u životu i da mislite o trenucima kada vam je «...išla voda na usta» ili kada ćete osetiti takve stvari, dirljive trenutke, kada ćete biti

zadovoljni i plakati od sreće... jednom kada nećete imati potrebu da nekome prepričate slatke delove iz svog života...

...Jednom kada naši fudbaleri budu prvaci sveta, a je budem njihov selektor...

Već sam počela da skupljam potpise, ali to nemote nikome da pričate, to je tajna.... želim neke ljude da iznenadim....a onda...

19.jun 2006.god.

Ponedeljak. Kao i svaki dugi. Kao i kada se ne igra fudbal. Malo više sunčan, ali prijatan ako sedite u hladovini.

Dan kada imate toliko obaveza da jedva čekate da se završi. Ja ne volim da radim ponedeljkom. Osim po kući. Nešto malo, oko ručka ili večere i to je to. Nikda nisam volela da radim ponedeljkom. To mi je dan za odmor. Više sam volela da radim nedeljom. Ja sam rođena u nedelju uveče i tada su mi energija i koncentracija najveće. Tada niko ne radi. Svi gledaju televiziju. Ili serije ili utakmice. I ja gledam serije nedeljom uveče. Jedino se tada prikazuju nove epizode novih serija. Ostalim danima se reprizira sve ono što je reprizirano po petnaest puta. Neke naše serije znam napamet i ako nisu interesantne. Pamte se i glupi štosovi. Bolje i takvi, nego nikakvi. Hoćete li da pevamo danas? Nešto novo, vruće...do sada ne viđeno...ili više volite stare, nostalgične balade...e, pa zaboravili ste da je danas ponedeljak i trebate da se oraspoložite...a za subotu ostavite «sentiš» po izboru...i hranu i alkoholna pića....krećemo....

«...Ona sam koju si oduvek želeo;
mazim te, kuvam, peglam i sve ostalo...
samo na tebe mislim, na naše noćne tam, tam, tam...
u glavi želja da ti nešto dam, dam, dam...
Noć i dan radim a nekad i produžim,
grejem i hladim, k'o služavka služim;
nosim u krevet mleko i kroasane...
sto posto sam bolja od onih sa strane...
Jure nas seizmolozi...hajde dođi ne izlazi...
k'o oluja da prolazi...pucam ja, pucaju prozori...
Jure nas seizmolozi...samo dođi ne izlazi...
k'o cunami da dolazi...srećom bez žrtava prolazi...»

Prava pesma za početak radne nedelje. Malo da vas uzdrma. Ne mnogo. Pa, nismo mi baš neko trusno područje...imamo mi zemljotrese posebnog tipa. Nas drmaju veštački. Kada rastu cene ili skače evro...ili penzionerima kada kasne penzije...ili kada stignu računi za telefon, struju, đubre ili vodu...ili vazduh...

Vama ne dolaze računi za vazduh. Možda su zaboravili da vam donesu, ali stići će vam sigurno...ne sekirajte se...Možda za vazduh stižu samo onima koji redovno plaćaju ostale račune...pa misle...da mi što redovno plaćamo imamo viška...

Prešli su se...nemamo...imamo taman toliko, koliko iznose računi i posle se slikamo do sledećeg meseca...a vi....vi ne plaćate redovno?...čekate opomenu i kamatu na kamatu, od koje nemate fobiju...ili ste se okupirali oko kredita u nekoj banci sa reklame....Znam da volite pivo sa reklame, ali za kredite...budite oprezni, jer je to mač «sa tri, četiri oštrice», pa kada se posećete, onda curi na sve strane...ne krv...pare i dugovanja...osipa se sve....a mi da nastavimo o pivu...lepša je tema po ovoj vrućini. A i fudbaleri piju pivo, mada naredna pesma nema nikakve veze sa fudbalmom i svaka slučajnost je slična....ili se kaže svaka sličnost je slučajna...

...On je pio gorko pivo, znate ono sa reklame...
za stolom pored njegovog, ja i drugarica- same...
...Kako sam brzo skontala, devojka ga izradila;
šta bi ti u tom trenutku, ali iskreno uradila?...
Ti to kao ne bi iskoristila, ti bi kao malo i razmislila?...
A ja sam kao lako pristala i ona nikad nije saznala...
Pa kako da mu odolim, bio je ko iz izloga?...
Dok je bolovao za njom, došla sam mu k'o obloga...

Nije baš hit ponedeljka, ali možda bi i mogao da bude. Što da ne? Ako imate pauzu za ručak (kao u svetskim metropolama), a on na primer nije gledan, samo mu malo nedostaje vitamin B....eto iste priče kao u pesmi...Na primer vi se posle dogovorite sa dotičnim pivopijom, kada i gde....i to je pravi potez za teški ponedeljak, posle koga dolazi još teži utorak...a ja nemam ni jednu pesmu o ponedeljku, ni o bilo kom drugom danu...Toliko je pesama napisano, naročito o nedelji, kada se osim fubnalskih utakmica skoro ništa i ne dešava....Dobro, znam da su svadbe i ostala veselja tog dana, ali ja ih ne računam, jer ih i ne posećujem. A uostalom, što bi neko patio ako mu se ljubimac ženi ili ljubimica udaje. Pa ne idu oni u zatvor. Brak je slobodna institucija u kojoj mora da postoji razumevanje i poštovanje tuđeg slobodnog vremena. A vi se prijavite na listu čekanja kod budućeg supružnika i eto....živela slovođa i emancipovani bračni odnosi...

Čula sam da u Švedskoj muž i žena idu odvojeno na odmore. Pa to je normalno. Svako ko ide na odmor treba da se odmori. Od svega. I od muža. Pa sa njim je svaki dan. Ne kažem da sada svi trebaju da navale na neke tuđe muževe za vreme sunčanja na plaži ili na ski stazi...Ne! Samo ako iskrсне dobra prilika. U suprotnom...odmor je odmor i treba ga pravilno i maksimalno iskoristiti...

Ako niste spremi za takva razmišljanja, ako ste se vezali za balkansku tradiciju, evo jedne svetske pesme, da vas za trenutak udalji od ove bede...

«...Sazidaću kuću na dnu okeana, da mi bude lakše, da znam da sam sama...
kada nadode plima i ribe velike, nek' me struje nose i do Amerike...
Kad oseka dođe i nove tišine, ja ću isplivati i do povšine....
ja sam optimista, znam da ima nade, sreća će doći i do obale Kanade...
I Ausralija izgleda daleko, ali se ja nadam da me čeka neko...
do crne Afrike putevi postoje i tamo ću naći ja ljubavi svoje...»

Baš dirljivo. Još samo kad pomislim da je svetsko prvenstvo u fudbalu u toku... A Francuzi su sinoć još jednom igrali nerešeno...a danas igraju Španci i Ukrajinci (ne zajedno, ta utakmica je bila, sećate se 4:0 za Špance), odvojeno a pre toga Švajcarska. Jeste to je ona zemlja koja je poznata po čokoladi, sirevima i satovima. Da, baš ona u kojoj sam ja živela u predhodnom životu i primala platu u švajcarskim francima. Sada nemm želju da idem tamo, ali s' obzirom da sam dala život za nju (sećate se da sam bila vojnik, to sam vam već objasnila ako ste pažljivo čitali), eto tako ću ja u ovom životu da naplatim to osiguranje. Ali mi ne sleduje odmah, moraću malo da sačekam da mi obračunaju, ali se ne bunim jer mi ide propisna kamata. Ja sam ih zadužila i tako sada ne moram puno da radim. Mada mi većina poslova i nije išla nešto posebno.

Ja sam svašta radila. Osim što sam prala sudove, radila sam i u bakalnici, kao sekretarica, u štampariji na mašinskom fakultetu, za neke razne firme koje se bave svim i svačim, kao voditeljka, instruktorka fitnessa i aerobika i ne znam šta još.....a da ...jednom sam išla sa vatrogascima da gasim požar...mislila sam da će biti daleko, van grada, ali je na moju žalost to bilo dve ulice niže...kod Opštine se zapalio auto....ustvari nije se ni zapalio, nego je počeo malo da se puši...Nisam rođena za prave akcije. Ja nikada ne bih mogla da budem dobra pandurka ili detektivka (tako se valjda zove žena detektiv). Ja sam rođena za umetnost i za pisanje. Niste primetili kao pišem sa stilom? Evo sada ću vas uveriti u to....ide jedna pesma, sa puno emocija i puno strasti, a posvećena je svim onim ženama čiji su muževi mafijaši ili kriminalci. Ova pesma će se najviše svideti Mimi, a i još ponekim devojkama koje su u tom fazonu, pa je poslušajte...

«...Ja bih za tebe bila CIA, KaGeBe,
ostavila krila u sef za nespremne;
kroz mračne ulice čula reči iz tišine,
onda kad mi daš znak nestala sa površine;
u podzemlje završila, radila i bez bakšiša...
za principe tvoje sad, okrenuću ceo grad..
Taj zakon ostavlja tragove u duši,
hajde puls ljubavi u meni uguši;
danas ću uzeti krila iz sefa nespremnikih;
i od sada ću biti vođa ranjenih...
još ništa nije propalo, meni je tako zapalo...
za principe tvoje sad, okrenuću ceo grad...
Sa kakvima se družim ja takvima i služim,
gde klekneš ti, poljubiću ja i biću ti glavna sluškinja...
a kad sluškinja jednom sedne u fotelju...
pomrsiće račune svome učitelju....

Prava pesma za usamljene i željne akcije. Mlade i neiskusne, koji trebaju tek da uče i da se dokaziju i sebi i drugima.

Nekima je potrebno više, a nekima manje. Mislim na učenje. Neki uče ceo život i ne stignu da nauče šta je suština stvari. Nije ovo filozofiranje. Ovo je samo prost

zaključak. Statistika koja pokazuje da veći procenat populacije juri i ne zna kuda je pošao i šta hoće u životu. Da li vi znate?

Fudbal. To je ono što pokreće svet. Lopta je okrugla, kao i Zemlja i sva druga nebeska tela. Ja navijam za naše, a ako naši ne prođu navijaću za Hrvate. Ustvari, zaboravila sam. Naši sigurno ne idu u drugi krug. Oni idu na more ili će se odmarati na nekom drugom egzotičnom mestu gde može da se pliva. Ovi malo poznatiji će birati zatvorene vodene površine. Ne zbog sunčanice, već da ih ne prepoznaju. Ipak su se malo obrukali. Pa kada vide Serbia and Montenegro, biće ha, ha, ha...ali se ne smejem ja...ja ih volim...jeste li zaboravili?....

Hajde onda da učimo hrvatski. Ja sam ga malo učila u školi (osnovnoj) jer se tada naš maternji jezik zvao srpskohrvatski i pisao se zajedno, bez odvajanja i bez crtice između. Proverite i potsetite se đачkih knjižica koje su važile u školama do 1990.godine. Tako nekako...

Ali ja zato pratim serije. I hrvatske i neke naše sa njihovim glumcima. Mada ima i naših u njihovim serijama i kažu da ih publika voli i da ih presreće na ulicama Zagreba. To je lepo. To volim da čuje. To daje optimizam svima nama da ponovo idemo na more u Gradac, ali nećemo dizati zastavu. Na primer, ja bih volela da promovišem svoju knjigu u Hrvatskoj. Ne bi morali da je prevode a svi bi me razumeli. Nadam se. I ja njih razumem, mada evo kratkog kursa hrvatskog, za svaki slučaj, ako se nađete kojim slučajem na njihovoj teritoriji. Ja sam jednom skoro ušla bez pasoša. Sedeli smo na obali Dunava u Bačkoj Palanci. Tada sam prvi put bila u tom gradu i nisam mogla sa karte da ukapiram da je on na samoj granici. Ilok i Bačku Palanku razdvaja samo reka. Pređete most i u drugoj ste državi.

Jeli smo neku mnogo lepu ribu. Bilo je to 2003. godine na jesen. Bila je rečna riba. Ja sam do tada jela samo morsku i to vrhunsku, bez kostiju ili eventualno u svom rodnom gradu- girice iz kioska, na meru. Malo je falilo da ostanem bez zuba (šestica ili sedmica), jer mi se zaglavila neka čudna kost kada sam pokušala da je oglođem. Učinila mi se baš ukusna, pa sam pokušala i koske da joj pojedem. Šalim se, ali sam stvarno imala peh. Otišla sam do toaleta, popila malo vina i uzela mobilni telefon da proverim da li me je neko zvao. Međutim, to više nije bio mobilni nego mobitel. Da tako ga zovi Hrvati ako niste primetili. I ja sam bila u romingu, tj. na mom displeju je pisalo ime neke hrvatske mreže. Dotakla sam ih. Ja sam tog trenutka udisala hrvatski vazuh, onaj isti koji sa početkom devedesetih prodavao u limenkama sa natpisom «Ljepa naša». Ali da se vratimo na 21.vek i kratki kurs hrvatskog.

Znate li šta je to putovnica? To je sigurno reč koja asocira na putovanje. Ali šta znači ovo ovnica. Liči na ovcu ali nije ovca. Nema nikakve veze sa životinjama niti sa nekim zoološkim vrtom. Niste pogodili. Putovnica je ono što mi na srpskom zovemo pasoš...i ako to nije naša reč, a kada se nađemo negde u inostranstvu, onda ga oni tamo zovu passeport. Niste ni to znali...Niste imali prilike da putujete po svetu. Pa nisam ni ja. Bila sam samo malo u Mađarskoj, bivšoj Čehoslovačkoj, Nemačkoj, Austriji (tamo sam se nešto muvala i u prošlom životu, pa nisam bila nešto posebno oduševljena) i u Francuskoj, gde mi nije bilo suđeno da živim jer sam u predhodnom životu pobila mnogo njenih državljana.

Sledaća reč je tjeratica...Ni ta reč nema nikakve veze sa životinjskim švetom, ali se rimuje sa srpskom rečju pojilica ili veverica...i tako sa još po nekim...Nije ni vrsta voća, ni vrsta povrća, ako ste pomislili, a nije ni reč za podsmevanje ili zanimaciju....Nema veze sa cirkuskim atrakcijama, ni sa delfinima, ni sa psima, ni sa mačkama. Baš je konkretno vezane za ljude. Za one koji su napravili neku grešku u životu, pa ih ovašćena lica progone. Da, to se kod nas zove poternica. I rimuje sa takođe. Baš čudno da imamo sličnih reči. Ne znam da li je poternica srpaka reč, ali je naša a njihova je, zapamtite....tje..tjer....nije Tjenri Henri (to je fudbaler), nego...ponavljajte za mnom i u sebi...tjeratica, tjeratica...lica...lica...

Mislite da vam ova reč neće biti potrebna. Nikada se ne zna. Do sada su naše tamo hapsili i tjerali. Morate da nate, ako vas uhapse, što su vas satjerali ili samo tjerali. Ima još puno rječi ili reči, ali možete i sami da proverite i da naučite i bez mene. Dovoljno je da imate neko starije izdanje rječnika englesko- srpskohrvatskog i da naučite sve što vam treba. Prosto. Nađete reč na engleskom i vidite prevod. Ako je kao naša reč, onda ne morate da je pamтите, a ako se razlikuje, znate šta znači na srpskom (svako zna engleski za toliko), samo je pročitate u prevodu i to je njen prevod na hrvatski. Takve rečnike su uglavnom izdavali u Hrvatskoj, tako da nisu uzimali u obzir da i mi to čitamo i imate dva rečnika u jednom. Dobar predlog. Očekujem da me častite pićem zbog ovog. Nisam ja toliko pametna, ali umem da razmišljam korisno...korisno...u pii...u pitanjima i u odgovorima...

Dosadno mi je dok čekam da počne utakmica sa Ukrajincima. Nije da ih volim, ali mi se sviđa Ruslana. Nju svi vole, naročito muškarci. Osim Sakisa Ruvasa koji se pravi da voli samo dečake, ali mu ja ne verujem da ništa nije bilo dok je delio sobu sa Ruslanom u Turskoj. Mada, baš me je i briga za njih. Pratim ja pesmu Evrovizije. Ove godine sam navijala za Seve a prošle za Martina i Kipranina. Sledeće ću navijati za Crnogorce, a za četiri godine i za naše, ako ih i tada budu pustili. Za deset godina neću ni gledati. Tada ću prati samo fudbal. Ili će fudbaleri pratiti samo mene. Videćemo...Jeste li za jedno pivo sa reklame...ili za..kafu sa reklame, takođe...ali se ona nešto slabije pije u vreme mundijala...

Ševčenko ne igra, ali još nije otišao kući, kao naši Kežman i Koroman... Oni su pod K i zato su otišli kući. Ovi što se prezivaju na S ili P ili M oni će na kraju svi zajednu u PM, ili ti u prevodu u prošlost mundijala....

Ali ja njih i dalje volim i rado ih se sećam...

Ona Danko sa početka priče ih obožava. Isto kao što Mima voli pištolje, ustvari, ona ih abažava...

Idemo plavi, samo ste mi vi u glavi i da znate da sam ja jedina osoba na svetu koja je u trenutku kada ste izgubili od Argentine (rezultat i da ne pominjem), rekla:

«Neka su! Nema veze! Da su oni meni živi i zdravi i da igraju fudbal još dvesta godina, pa i neka gube, samo da mi njih imamo onakve kakvi jesu i u dresu i bez dresa...ovo dalje ne mogu da rimujem...ništa mi ne pada trenutno na pamet..»

Počinje utakmica, idemo da je gledamo...ja to ponekad persiram sebi...Švajcarci su pobedili crni Togo u zelenim dresovima (kao trava), a šta će dalje biti...videćemo....živi bili, pa videli...

Sutra je novi dan i sutra ćemo samo o ljubavi...i malo ćemo više pevati..neke konkretne pesme...o važnim osobam a koje sam imala prilike da upoznam u svom životu, a i u nečijem drugom, ako sam slučajno saznala, pa ću vam rado preneti neke abrove. Znam da vi to volite da čujete. Mislite o tome do sutra i lepo spavajte i sanjajte sve što je najlepše i najslađe, sve dok vam, u snu ne pođe voda na usta...pa kada se ujutru probudite, a ono jastuk...kao da ste u vodomom krevetu...kao u seriji ili stvarno u životu kod pojedinih srećnika i grešnica...

20.jun 2006.god.

«...još jedan utorak...»

Sinoć su Španci gubili sa 1:0 i uspeali su Tunizanima da uguraju tri gola i pobede ih. Veličanstveno i napeti u isto vreme. Pratim sve. Svaki detalj. I kada mi se ne gleda i kada mi se spava ja gledam da nešto slučajno ne propustim.

Kako ste spavali? Ja sam odlično. Sanjala sam da pada kiša. To je zato što je i u Štutgartu, sinoć, za vreme utakmice pljuštalo. Sanjam fudbal i fudbalere. Sanjala sam još nešto, ali ne mogu to da vam ispričam. To je malo intimnije, pa ću prećutati. Ne mogu da vam otkrijem baš sve svoje snove, pa da mi ih neko posle ukrade.

Za danas bih vam preporučila lagani trbušni ples. Nije teško. Pustite adekvatnu muziku (a većina naše muzike je takva) i zaigrate. Uvucite stomak i pravite krugove u jednu, pa u drugu stranu. To je dobro za raspoloženje ali i za mršavljenje. Ja sam nekada obožavala trbušni ples. Imam i garderobu i rekvizite za tu aktivnost. Nije to skupo, a može i da se sašije. Možete samo da obmotate malo veću maramu oko struka i gore vam je dovoljan brus sa resama. Možete da igrate u društvu ili sami. Poželjno je žensko društvo, jer muškarci nisu elastični. Oni više vole da posmatraju. Oni, zapravo, obožavaju da posmatraju trbušni ples, ko god da ga izvodi. Ima turske krvi u nama. Nisu Turci džabe bili 500 godina u našoj zemlji. To se baš primećuje. Ali nema veze. Niko to ne poriče i da hoće, ne može da pobegne od te činjenice (što bi braća Hrvati rekli: «To je fakat tačno!»).

Ako niste za trbušni ples, onda odradite nekoliko stotina trbušnjaka. Oni su dosadniji pa čak i kada se rade uz muziku. Ali pokušajte. Biće vam korisno i imaćete jedno novo iskustvo. Radite i neke druge vežbe. Za guzu (ili gluteuse, ako vam je ova reč kulturnija), za ramena ili grudi (pektoralis)...Vežbajte i na latinskom i na našem, sve jedno je, isti su efekti...

Međutim, ako ne želite da se zamarate, možete da se sunčate. Tako se ne mršavi, ali se ipak znojite. Možete da se sunčate na Suncu, ako je lepo vreme ili u solarijumu ako je hladno. Ja se uvek sunčam u solarijumu, jer sam alergična na Sunce, a alergiju na solarijum još nisu proizveli. Osim ako preterate, pa se spržite kao u rerni.

Znate onaj vic kada idu dva petla ulicom i vide dve kokoške kako se peku u grillu? Ne zante? Pa, samo im dobace: «Šta je ribe, solarijum?»

Nemojte kao koke. Malo usporite jer je u suprotnom efekat kao u grillu. Možete i da se premažete kremom za dobijanje tamnog tena. Dobra je fora, samo su vam odeće i posteljina posle toga malo žućkasta, pa ako neko primeti, izgleda kao da se niste kupali petnaest dana.

O čemu ćemo danas pevati ili šta ćemo danas kuvati? Ja mogu da vam pevam o ljubavi i ostalim temama, a što se jela tiče danas mi je voćni i povrćni dan i ne pada mi napamet da menjam ishranu. Moram da se zategnem dok se ne završi svetsko prvenstvo u fudbalu u Nemačkoj. Ne, ne idem na zatvaranje, ali bi do tada trebala da završim ovu knjigu i da je promovišem, pa da ne ličim na akrepa.

Zato mi danas ne pominjite hranu, danas ću vam ja pevati, a vi skuvajte nešto sami, po vašoj želji, sočno, slatko i da miriše dok čitate knjigu, da se oseti i u komšiluku, pa da vas komšije umesto: «Šta kuvate?», pitaju «Šta čitate?»....

Kada sam već načela temu komšiluka, evo jedne istinite priče iz našeg (nećijeg) života:

«Da znate kako sam danas sva pospana,
cele prošle noći ja nisam spavala,
kao prva pomoć odmah poletela,
komšiji veštačko disanje davala.
Tog trenutka dijagnoza očigledna,
pritisak beše k'o u penzionera,
pomislih da nisam adekvatna za to,
da budem doktorka, on me natera.
I tako sam ja postala preljubnica,
mada mi nikako ne beše namera,
na ulici kada se sada pojavim,
svi me gledaju i svako mi zamera.
I tako sam ja iz najbolje namere
postala prava meta ogovaranja,
ali kada bolje razmislim o tome,
pa tu i nije bilo nagovaranja.»

A kod vas? Da li je bilo nagovaranja? Ili se vama nikada nije desilo nešto slično? Da li ste nekada zvali komšiju da vam popravi neki uređaj u kući ili nešto da premesti sa jednog kraja na drugi ili nešto....tako čudno da uradi...nešto što niko drugi do sada nije tražio od njega?....

Ili ako vam se pokvari pegla....., mada pesma nosi naziv «Lift»....

"Mi smo se toga dana u liftu sreli,
slučajno jedno na drugo naleteli;
sudarili ko kugle na bilijaru
i ja se setih da mi je pegla u kvaru...
Uspela sam nekako da ga dovučem,
iz lifta izvučem do sedmog spratra,
samo je još ostalo jedno pitanje:
kako iz stana da isteram mlađeg brata?
I dok je on tako sav zbunjem mucao:
«U redu, daj da vidim, gde je ta pegla?»
ne možete ni da zamislite scenu..

ja sam – k'o bajagi- već u krevet legla...
Od tada ga ne puštam da se vozi liftom sam;
možda neka navali da i njoj peglu popravi...
Od tada ide peške do vrha solitera,
mada i tako može neka da ga natera...."

Nije, nego! Pa ne možemo da ih okujemo u lance. Imaju i oni dušu...a imamo je i mi....Živa duša...

Hoćete li sada da vam ispričam neku bajku. Nećemo onu o grašku, ni onu o čarobnom pasulju, mogla bih neku u kojoj se ne pominje hrana. U svim latino-američkim serijama (pa i u našim i hrvatskim) se mnogo jede. I pije se vino i sve one liče na bajke. Sve su one tako različite i tako iste. Sve su nestvarne, a opet realno vrlo verovatne. I ja znam jednu koja je istinita, ali je za većinu nemoguća. Jer većina ne ume da sanja i kada sanja ne veruje u snove. A snovi zanju da vam se ostvare i kada ne stignete da ih sanjate, a želje da se ostvare i kada ne stignete (zbog obaveza) da ih poželite...

Bilo je to davno. Početkom devedesetih. Nije davno?...Meni jeste...Nisam to bila ja...To je bila jedna devojka koja je živela oko stotinak kilometara daleko od mene...Znala sam njene tajne, meni je priča, jer je jedino meni verovala, a sve je to bilo istinito...

Imala je nekoliko problema i njen život je bio zaista težak. Nije imala hrabrosti da pobjegne i da ga menja. Bila je zaljubljena u oženjenog čoveka a imala je vezu sa momkom za koga je trebala da se uda. Svi su mislili da je njen život o.k. i da će se sve završiti dobro. Bilo je to teško vreme. Početak devedesetih je doneo rat i krizu u zemlji. Nije se puno razmišljalo o svadbi, ali je veridba bila očekivana. Nije imala hrabrosti da se odupre. Pristala je i on je ubrzo otišao na ratište. Posledni put su se videli tri dana nakon veridbe. To je bio i kraj i početak jednog novog života. Tužan priča. Ni ja ne volim tužne priče.

Naravno, njen verenik se nije vratio sa ratišta. Ne, on nije poginuo. On je tamo našao novu ljubav i novi dom. Negde u Republici Srpskoj. Tamo je i unapređen. Rekao joj je da ga ne čeka. Nije izmišljao. Saopštio joj je istinu i raskinuli su preko telefona. Predložio joj je da prsten baci ili još bolje da ga proda. Bila je kriza, pa je svaki dinar dobrodošao. Eto, toliko je imala koristi i ljubavi od njega.

Nije se ljutila. Nije bila ni razočarana, čak joj na neki način bilo lakše. Da je morala da živi sa njim bilo bi joj daleko teže. Sada je bila prava prilika da se posveti sebi i svojim željama. Nije bila ona kriva. U očima obe familije on je bio taj koji je napravio glupost i svi su nju žalili. Ona je bila jedna i nesrećna, a u stvari, nikada nije bila srećnija. Samo je ostala jedna prepreka. Da oženjenog razdvoji od žene. To nije bilo lako. On je imao tri deteta. Jedno iz prvog braka, a dvoje iz ovog sada. Ni prva ni druga žena nisu radile. Neko je morao da izdržava decu i bude uz njih. A bila je velika kriza. Para jako malo, radilo se sve i svašta. Šverc je cvetao i to je bio jedini način da se preživi. Neko je radio na malo a neko na veliko. Svaka nelegalna prodaja je bila, skoro, kao legalana.

Bilo je nezamislivo u tom trenutku osnivati novu porodicu. I to ne samo novu, nego uz to na zapostaviti staru. Zapravo, dve stare. Tri porodice paralelno izdržavati, to se nije moglo ni pomoću trikova. A i pitanje je koliko je on to želeo?

Naravno da nije. I ona je to na kraju ukapirala. Bila je zanesena srećom da neće živeti sa prvim verenikom i svet je gledala kroz ružičaste naočare. Na svu sreću, samo sam ja znala za te njene ideje. Niko nije ukapirao šta ona planira dalje u životu. A i bila je mlada. Niko nije ni očekivao od nje da već planira.

I kraju se sve dobro završilo. Ovo, ipak, nije tužna priča. Mada je na početku ličila, ali je na kraju sve bilo, više nego dobro za nju.

Upoznala je, slučajno, jednog Nemca. I zavela ga je, bez problema. On ju je oženio pa ona sada živi srećno i zadovoljno u njgovoj vili na samoj granici sa Švajcarskom. Ništa ne radi, uživa u životu i putuje po svetu. On je vlasnik jedne turističke agencije i ceo svet je njihov, kad god požele. Posećuju sve značajne događaje u godini: sportska takmičenja, olimpijade, modne revije, velike koncerte, filmske premijere... Da li je umela da sanja tako nešto? Naravno da nije ni stigle jer je maštala o ratniku i oženjenom. Naravno, da su njene brige bile usmerene na rat, inflaciju i preživljavanja. Ona nije tada bila ni svesna koliko su joj obojica učinila ogromu uslugu i ja znam da im je ona do neba zahvalana što je nisu hteli. Jer je ona pripala pravom gospodinu...i ne kaže se uzalud: «Nije kome je rečeno, nego kome je suđeno!»...

Ona sada sigurno prati sve utakmice na svetskom prvenstvu u fudbalu. To joj je u komšiluku. Sedi u specijalnoj loži. Na jednoj utakmici mi se učinilo kao da sam je videla iznad Bauera. Možda to nije bila ona, ali je sigurno tu negde. Prati ona sva dešavanja i javlja mi se. Možda ću otići kod nje u goste. Možde će me upoznati sa nekim Nemcem...možda ću ja doživeti nešto o čemu nisam ni stigla da sanjam....a možda ću ostati ovde...»jer Sunce tuđeg neba...neće me grijati k'o što ovo grije...»....i nigde nema fudbalera k'o naših...ne bi me voleli k'o što ovi vole....

Vidite! Ni ja ne volim tužne priče i neću vam ih pričati. Ako imate nekog dobrog komšiju, javite mi i eto mene sa peglom. Ako je komšija plus sportista ili fudbaler, eto mene sa albumom (mislim na album sa sličicama...da menjamo sličice...)...

Hoćete nešto da pevamo...odavno nismo...nešto o o o...novinarstvu...ili na primer o tračevima ili o «duplerici»...nekog extra magazina....

«...Nisam Monika Levinski, nisam Nastasija Kinski,
nisam Eva Hercigova, ja sam jedna faca, relativno nova...
Ne štatam po modnoj pisti, nisam Sindi ni Naomi,
ali posle mog treninga, dugo ćete, dugo, ostati u komi...
Ne ličim ja na Lolitu, a ni na opersku divu,
ako me niste probali, vreme je da osetite vatru živu...
A to mi neće umanjiti poene, niti ću ja pasti na bodovnoj tabeli...
kada bidem stigla na duplerice znane, dobićete ono,
baš ono što ste hteli....»

Ovo je posvećeno svim novim zvezdama, koje su spremne na sve i koje umeju da pokažu zube u svakom trenutku.

A sada fudbal. Pa danas nismo obrađivali tu temu. Od danas se igraju četiri utakmice po dve u isto vreme da se ne nameštaju rezultati i tako do petka, kada se zavšava prvi krug. Koga je to briga? Pa briga je na primer naše...Oni jedva čekaju da se vrate. Pola ih je već pobeglo ili su povređeni. Naši igraju sutra uveče. Igraće se sa «slončićima» koji takođe jedva čekaju da idu u svoju Afriku. U Nemačkoj je vlažna klima i samo se znoje. Kada se bude završili takmičenje i knjiga će se završiti. Ja je pišem kao dnevnik o fudbalu. Ja sam vam kao neki sportski izveštač iz centralne Srbije. Prenosim abrove koje čujem od naših originalnih izveštača koji se jure sa navijačima i navijačicama po stadionima i tribinama. Jednom od njih sam pisala na e-mail adresu i odgovorio mi je. Više nije hteo. Nije bio zainteresovan za dopisivanje ili se prepao da ću mu biti konkurencija. Nema veze, srešćemo se mi jednom na travnatom terenu ili na nekom drugom mestu pa ćemo odmeriti snage...

Ja izveštavam na poseban način. Ja znam i da skrenem sa teme. Ovo je slobodna zemlja i u njoj postoji sloboda štampe, a čitaoci neka biraju. Zašto ste vi odabrali ovu knjigu? Svidele su vam se korice? Ili naslov? Mislili ste da je ovo neki erotski roman? Biće i toga...ali samo za one koji zanju da čitaju između redova...za ostale (mislim bukvalce)...pre bih preporučila neko video izdanje...osim ako su baš toliko raspoloženi da u slovima i prozi uoče erotiku...

Za sve one kojima još nije pošla voda na usta, a i hteli bi da se zaslade evo nečeg slatkog, iz jedne zemlje u koj sam ja živela u prošlom životu i koja je u znaku device, tako da odgovara osobama rođenim u tom horoskopskom znaku...

«Švajcarska čokolada»

Tvoje su usne k'o švajcarska čokolada,
naka će da strada a neka da te savlada;
ja ću da te savladam, matiram i pobedim
samo da ne odletiš dok se ja ne probudim...
A onda, skuvaću ti kafu
i uz kafu još po nešto...
dok ti spavaš kao beba...
zavešću te vešto, vešto, vešto....

Možete da ubacite i šlag, jagode ili sladoled...Pesma je napisana po mom ukusu, samo još fale celi lešnici. Ako mi kupijete čokoladu, da znate da mi je omiljena svaka sa celim lešnicima. Mada više volim pizzu od čokolada, ali mi nju nikako ne kupujte, jer ću je pojesti celu i skočiće mi pritisak. Ni cveće mi nikako ne kupujte, osim ako je veštačko, jer sam na svo prirodno veoma alergična. Najbolje je da mi ništa ne kupujete, a i zašto bi mi ste kupovali kada se verovatno ne pozanjemo. Ja ne padam na poklone. Ni na skupe ni na jeftine. Na šta padam?...

Pa raspitajte se...

Mada ako ste milili nani na to odavno ne padam...ali vi pokušajte...možda i padnem u međuvremenu...baš na to na šta ste pomislili...

Kakve muškarce vi volite? Ili ako volite žene, ja se izvinjava...na kave žene padate?... Ja volim muškarce i to naročito ako oni vole fudbal...Ja sam od onih žena

koja prvo gleda fudbal na televiziji, pa sve ostalo...Ni jedan muškarac ne prati tako fudbal kao ja. Meni nikada nije bilo jasno zašto muškarci gledaju fudbalere a žene se gade na njih...Procenti tako govore ako mi ne verujete. Pogledajte kroz prozor na, na kvarno, kod komšija kakvo je stanje u kući za vreme utakmice...

Još nešto mi se ne sviđa. Ne sviđa mi se kako muškarci reaguju u toku utakmice. Nemaju stila za navijanje. Psuju, pljuju, deru se, pričaju nešto bez veze...

Žene kada gledaju utakmicu...samo šapuću i uživaju. To je zadovoljstvo...

Šta vi više volite filmove i serija? Ili emisija uživo sa zanimljivim gostima. Pa dobro, gledajte...Ne ljutim se ja. Ali to su bajke...a fudbal je stvarnost...

Nisam ja luda. Ne, daleko od toga da ste vi ludi. Ali ako ne volite fudbal, pa pogledajte neku drugu utakmicu ili meč. To je samo zdravije. Možete da imate bolju liniju ako se posvetite sportu. On stimuliše i troši vam energiju a da to niste ni primetili...Živite zdravo i dozvolite drugima da vam se dive...

Počnite odmah. Ono što ste naumili, odmah i realizujte. Sutra je već kasno. Neko drugi će započeti pre vas i gotovo je sa idejom.

Kako da odaberete adekvatan sport? Prosto. Izračunajte svoje dimenzije i krenite sa selekcijom. Napravite spisak, šta vam odgovara a šta ne.

Možete za početak da šetate po kući, gore dole. Ili po ulici, mada je ova druga varijante očaravajuća po vaš komšiluk.

Bolje je po kući ili po celom gradu i ako je mali, svi će misliti da ste pošli u kupovinu ili na neko važno mesto. Tako vas niko neće ometati. Tako ste zaštićeni. Onda, polako menjajte tempo, iz laganog perlazite u brži. Menjajte i minutažu iz dana u dan, ali samo povećavajte za pet minuta. I eto, vi ste spotista, a da to niko nije provalio. Ili izaberite neki drugi sport ako vam je ovaj smešan i dosadan.

Kupite psa ili ga pozajmite od komšije ili pozajmite celog komšiju da vam pravi društvo...

Onda mu otpevajte onu moju pesmu i to je to. Živite zdravo i uživajte u životu. Kilogrami se tope i vi ste nova osoba. Samo još da se kulturno uzdignete, a to već činite, čim ste se odlučili da pročitate ovu knjigu. Na sigurnom ste putu i u sigurnim rukama.

Sada imate posla sa pravom profesinalkom. Ja sebe nikada nisam smatrala amaterkom. Ja kada radim, sve što radim, čak i ono što zamislim da sam uradila, to je provereno profesionalno. I pesme pišem kao pravi tekstopisac, a ponekad i bolje od nekih koji misle da su pravi. Neću ih prozivati. Taman posla da imaju besplatnu reklamu kod mene. Ni mene niko ne reklamira besplatno. Ustvari, mene niko ne reklamira ni za pare.

Nisam ja rođena da živim kao velika zvezda. Samo se trudim da živim tako. Ja se trudim da uživam u svakom trenutku, čak i kada je to nemoguće....ali da ne pričamo više o meni. Hajde da pričamo o vama....Evo jedne pesme koja govori o jednom muškarcu koji se seće svoje stare ljubavi a pesma nosi naslov «Pudlica»! Ne nije on ovde mislo da peva o svom psu iz detinjstva, nego je poređenje takvo, verovatno zbog frizure dotične devojke...Znam da vama svašta može da padne na pamet, ali evo kako zvuči:

«Gledam te kroz ključaonicu dok se kupiš,

lepa si još uvek i sa trideset i sedam
i dok ti pena klizi niz gola bedra,
ja se sećam i dalje te gledam...
Dok smo zdravo rasli zajedno,
igrali žmurke u parku naše ulice,
stalno imam isti osećaj,
želim te opet moja pudlice...
I dok voda spira penu sa tvoga tela,
gledam te i želim kao prvoga puta,
da noktima me izgrebeš po leđima
i usrećiš nesrećnog regruta...
Pudlice moja preslatka, da'l sanjaš naša svitanja?...
uz mirise divljih drenjina,
da'l živiš sa starom potrebom,
da kisneš pod mojom vetrovkom?...
Dok osećam miris iz tvog kupatila,
kroz ključaonicu mi isparava,
sve sa tvoje kože što je ostalo...
meni znači da me zavarava....»

Setna pesma. Možda i nije. Nismo čuli njenu reakciju. A ako želite nešto baš tužno, onda poslušajte sledeću, vojničku pesmu. Događaj je istinit, ali su samo imena mesta različita....

«...Sećam se snega sa tvojih cipela i tvoje rolke boje tirkiza,
grejem ti ruke svojim dahom, a ti me pitaš sa strahom:
«Da li je ovo moja poslednja zima u Negotinu?...
Da li ćeš me do sledeće uzeti za ženu?...
Hoću li sledeću zimu čekati kraj Zrenjanina?...
U tvojoj rodnoj kući, kada ti budem žena.....»

.....

A ja ti nisam rekao da već kod kuće imam ženu
i da se kao vojnik samo prilagođavam teškom vremenu....
A ja ti nisam rekao da sam otišao sa strahom,
da ti više nikada, ja neću grejati ruke svojim dahom.....»

Evo još jedne pesme koja je istinita i po statističkim podacima, u našoj zemlji oko 18% žena se mogu pronaći u ovoj pesmi, mada je to zvanični podatak, verujem da je u stvarnosti ovaj procenat veći...

Pema se, jednostavo zove «Mama»....

Buduća mama ostala je sama, iskoristila je budala neka,
a ona tužna, trudna još ga čeka....
Ja joj pružih trunku nade, o šta ti muškarci danas rade,

buduća mama sada već razmišlja o nama...
Mirišeš na majčino mleko, na ženu, na detinjstvo moje,
kako si lepa da li sam ti rek'o, k'o stvorena za život u dvoje...
Mirišeš na kaše i pomade, na bebi ulja, na sezonsko voće,
zračiš, u tebi je još nade
i za onog ko te neće
i za onog ko te hoće....

Tako je to stvarno u životu, ali ova priča ima srećan kraj. Ima još dobrih i usamljenih ljudi na ovom svetu. Da li ste i vi usamljeni nedeljom popodne?

Ili vam je puna kuća i ne možete da se odmorite?...

Za sve romantične duše, željne prave ljubavi i razumevanja...jedna prava i iskrena pesma o ljubavi....ako znate bolju...onda bacite ovu knjigu kroz prozor....

«Ljubav»

Nije biologija, nije astrilogija,
neka se nova nauka time bavi....
nisu elektroni, nisu ni protoni,
to na tren nestane pa se opet javi....
Ljubav, to je mnogo više od reči....
Ljubav, od toga se ne leči....
Ljubav, ne sex kad se ludo nadaš...
Ljubav, ili se izvučeš ili stradaš...

Kratko i jasno a sve rečeno. Ima tu još nešto da se doda, ali je to zanemarljivo...Ovo su glavne definicije...Ostalo su samo teze, zavisi od slučaja do slučaja. Kakav je vaš slučaj? Ispričajte mi ili pošaljite na e-mail i ja ću u nekom narednom izdanju objaviti i vašu priču.

Mislim da je za danas dosta. Tek treba da odgledam četiri utakmice i da se malo odmorim i nešto pojedem neku salatu i krompiriće....Ne...krompirići mi trebaju za glavu...ako dugo sedim pored televizora, zaboli me glava...Od preteranog razmišljanja o fudbalu...o šansama, penalima i rezultatima...to sve treba proučiti, zapisati ili zapamtiti...nije meni lako....ali sutra vas čekam kada se i vi naspavate i da vam ispričam nešto novo...ili staro...ako mi Mima i Danka dopuste...

21.jun 2006.god.

...Mima i Danka su pre tačno deset godina na današnji dan proučavale lepotu Crne gore i došle do zaključka da će zauvek ostati u toj, tada još zavisnoj zemlji.

Nije im se ispunila želja i ko zna zašto je to dobro. Možda će se ispuniti jednog dana ili u nekom od sledećih života.

Ne muče se one za džabe u ovom....

Danas igraju naši. U Nemačkoj, pa se odmah posle utakmice pakuju i dolaze nam sutra. Neće biti posebnog dočeka. Ne bi ni oni voleli.

Ako danas pobede «slončiće» malo će ih više voleti. Ja ne mogu da ih volim više, jer više nije moguće. A manje. To nikako. Volim ih najviše.

Sinoć nije bilo mnogo napeto. Naročito ne sa Englezima i Šveđanima, jer su igrali nerešeno. Ne znam šta je bilo Bekamu, malo ja bio neraspoložen. To je možda zato što su igrali u crvenim dresovima i to sa dugim rukavima.

Danas je stiglo leto i baš napolju tako i izgleda. Vrućina je i u hladovini. Ali vas to sada ne zanima, jer ovo nije čas poznavanja prirode, već roman koji vam obećava da će vam poći voda na usta.

Kada smo već kod usta da li znate kako Hrvati kažu: «vešačko disanje»? Oni to nazivaju «umjetno disanje». Evo još jedne reči koja može da posluži. Znači za neku njihovu umjetnost mi kažemo veštačko. To se ne slaže a i ne rimuje. Ne znam ko je njima sastavljao rječnik ali je nama Vuk baš dao dobre i prave reči...ili možda grešim. Najbolje bi bilo da vam više ne dajem časove stranih jezika. Nisam neki poliglota a i da jesam...nije sada vreme...

Sada je sezona godišnjih odmora. Volite da plivate? Kraul, prsno, delfin, leđno? Izaberite šta vam najviše odgovara, ali pazite da se ne udavite...Ili povedite spasioca sa sobom, da vam se nađe na obali...

Već sam vam otpevala jednu morsku pesmu i ne znam šta sad da vam predložim kao hit leta...Mogla bih jednu o zimi...da vas rashladim...umesto sladoleda ili umesto...hladnog piva sa reklame...

«Zima»

Miriše zima i miriše tuga,
miriše moj stan još na tebe,
a neka druga mi ruke greje,
miriše, a ja mrzim sada sebe...

Kraj kamina gori plam;
u vatri vidim svoju ljubav,
kako me nije sram?

Preljuba, nisam naviko da lažem druge,
preljuba, nisam znao da ima i tuge,
istina, znao sam da oprostim svima,
istina, meni ne oprašta ova zima...

Naveje sneg pa proleće dođe,
najduža zima nikako da prođe,
led ne popušta, zakovao mene,
ljubav ne otapa ni srce moje žene....

Ili ako ne želite da se toliko ohladite možete da pevušite u slobodno vreme pesmu koja je posvećena 1.aprilu...To je dan kada će vas sigurno neko preći, ali na svu sreću ništa vas neće koštati...malo smeha i malo zabave za sve...Ova pesma je vesela i pozitivna i može vas pokreniti...

«1.april»

Ispod otirača sam ostavila ključ
i mački dala porciju za dan,
za sobom ostavila želje i prohteve
i sebi rekla da sve odavno znam...
Ispod krošnje sam ostavila san
i one kiše i poljupce i juli,
naše CD-e za masaže noćne,
ovo ste čuli, a k'o da niste čuli...
Ma šalim se, samo šalim se,
prvi april je ne budi bled,
gde god da poletim, samo se dosetim,
bez tebe neću ni na onaj svet...
Tebe ne napuštam, priznajem, popuštam,
mi smo kao miš i mišica,
samo se šalim, da te nasmejem
jer lukava sam kao lisica...

Volim da brojim i da računam. Takav mi je horoskop. Matematika mi je oduvek išla dobro, a fizika mi bila omiljeni predmet. Ne šalim se. Ja sam čak i godinu dana studirala fiziku. Mislim da sam vam to već objašnjavala. Ali dobro je što je nisam završila. Bila bih profesorka i morala bih da brinem o gomili dece, koja u stvari uopšte nisu deca. To su već veliki ljudi, samo malo više neiskusni. A ja bih trebala da ih učim i da ih vodim na ekskurzije. E, da! Kad smo već spomenuli ekskurziju, evo jedne pesme o njoj....Nije posvećen fudbalerima, ali i oni kada putuju na pripreme ili gostuju u nekom drugom gradu idu na neku vrsu ekskurzije...

«Ekskurzija»

Sećeš li se naše prve ekskurzije?...
Pevali smo neke dobre pesme,
što su se vremenom izbrisale...
Oboje nezreli, sve smo odmah hteli...
Ispod tribina sportskog terena,
jednog sam dana postala žena...
Sanjam boje kluba, rizika se sećam...
Da su nas videli navijači,
sad brinem, a tako mi sve znači...
Moj navijač, k'o upijač, je se primila iz prve...
da je golman znao, možda bi mi dao...
jer je njegova hauba bila više nego dobra...
a ispod tribina...ja sam sada modra...

Ali da se vratimo mi na brojanje...Do koliko znate da brojite i šta najviše volite da brojite? Balončiće od pene dok perete sudove...ili leptiriće u stomaku...ja volim da brojim koliko kompozicija voza ima vagona, pa ako je neparan broj zamislim želju....U poslednje vreme vidim samo jedan ili dva vagona, a ponekad projuri samo neki žuti....kamiončić na šinama...slično kao kod Kusturice...nadam ste da ste gledali sve njegove filmove....Ako niste, evo jedne pesme da vam ukaže šta ste propustili...asocijacija je njegov film....pogodite koji....

«Šarganska osmica»

Šarganska osmica...
dok voz klizi po šinama...
ljubiš me ljubav se rasplamsava,
gori u nama kao buktinja...
Šarganska osmica...
dok Sunce sija na padinama...
sve još uvek osećam,
Mokre gore se prisećam...
....
Ljubav na šinama
Šarganske osmice...
ostaju tragovi...na vrhovima planine...
Mokri mi obrazi
kao što je gora mokra...
suze mi sjaje ko varnice....ispod šina Šraganske osmice...

Osam je čudan broj. Već sam vam pričala da svi poznati kapiteni nose broj sedam na dresu. Kažu da donosi sreću. Nema ja ništa protiv tog broja...Ali je meni broj osam doneo veću sreću nego svi brojevi zajedno. Ja sam rođena 28. u mesecu a lični broj mi je broj pet. Nije to sada ni važno, koliko je važno da vam kažem nešto o broju osam. To je mističan broj i donosi tajna dešavanja a može biti povezan i sa magijom. Možda sam ja od tog dana začarana....Bilo je to 23.12. jedne godine....šta vas briga koje...Kada se saberu $2+3+1+2$ dobije se osam...Nije tako nastala pesma ako ste pomislili...Pesma je nastala tako što je jedan telefonski razgovor trajao osam sekundi i veza se prekinula...Sa kim?...Mogu da vam kažem da ova osoba nije sigurno iz sveta fudbala, a vi ako mi ne verujete, pitajte slobodno sve fudbalere ovoga sveta...Samo sačakajte da se vrate iz Nemačke i odmah krenite sa proveravanjem, a pesma ide ovako....

«8 sekundi»

Osam sekundi je trajao naš zadnji razgovor
i veza se prekinula,
osam sekundi dugo ćutanje,
da ti nešto rekoh ne bi brinula...
Samo muk i tišina...

na telefonu osta «the end of call»,
a ja sam samo htela da ti kažem:
«Pomozi mi da ublažim bol!»

...

Da te bar nema na TV ekranu,
ja bih se radovala ovome danu...
da te bar nema na naslovnoj špici,
ja bih se tešila u svojoj krivici...
da te bar nema na naslovnoj strani,
od tračeva, da'l te neko brani?...
nisam svemoćna, ali znaš ko sam,
ipak, nemoćna sam za sekundi osam....

Ako ste sujeverni, onda ću vam pokloniti jenu pesmu koja se zove:

«Petak trinesti»
Sasvim je očigledno da sam u padu
srušila blokadu svojih misli
i premišljanja u slučaju broj iks...
i okončala misteriju požude
kao svoj prvi i zadnji kiks...
Sasvim je izvesno da sam bez dopinga
je pošla do šopinga da kupim
ljubav cenjenu u slučaju broj pi...
k'o iz inata, tog petka trinaestog
u izlogu, stajao si ti...
Nek' zaškripe gume, stisni gas
do daske i malo jače...
vozi ovaj krug samo za nas
nije srce stalo i još mu se plače...
Vozi kroz prerije, prašume
sa kontinenta na kontinent,
završi ovaj pakleni krug
kao lošu naviku, za tren, za moment...

Za danas je bilo dosta pevanja, nećemo baš ni da kukamo, ali mogli bi smo malo i o nekim ozbiljnim temama. Na primer ljubav. To je za mene veoma ozbiljno. Hajde da se potsetimo prvih ili još bolje, pravih ljubavi. Onih koje sa završavaju brakom i decom.

Sećam se jedne devojke koja je mnogo bila zaljubljena u momka iz svoje škole. Bila je to tipična muška škola i mogle su devojke da biraju i da pecaju...Riba je uvek dobro radila. Zabaciš štap i nešto mora da ti se upeca, a ti posle biraš i praviš selekciju. Za vreme odmora u velikom školskom dvorištu izgledalo je kao da ste na sred okeana a svuda oko vas su ribe...i poneka ajkula...Možda nema smisla da muškarce u najboljim goinam poredim sa ribama, ali šta ću je kad je stvarno bilo tako...

I ona ga je, kao što rekoh, volela i tako bila zaljubljena u njega, a on nije to ni slutio....Baš ozbiljna priča...I tako su prolazile godine....ona ga je i dalje volela i nije se usuđivala da nešto pokuša. Godine su i dalje prolazile i ona...Da skratim priču...Jednoga dana ga je prebolela (ako tako može da se kaže) i iznenada se zaljubila u drugog momka, maturirala je i odmah se udala za njega. Kao da ništa nije bilo, a u stvari i nije bilo ničega...

Posle dvanaest godina braka, otišla je sa svojim suprugom na doček Nove...(ne znam tačno koje)...godine i tamo videla svoju ljubav iz srednje škole...

Bio je lep kao i pre. Nije se mnogo promenio. Pored sebe je imao užasno ružnu i smešnu ženu, koja nije zatvarala usta. Brbljala je kao navijena i kikotala se bez stila. Bilo joj je žao njega. Ona je bar imala normalnog muža pored sebe. Nije znala da li treba sebe da teši ili njega da žali....

Sve je to sudbina...Šta da se radi?...On je nju oženio samo zbog para. Bila je jedinica, a njen otac je imao dobrostojeću firmu. I sve ide njoj, tj. njenom mužu...I tako se ona zamislila, a da nije ni primetila da on stoji pored nje. Bila je sama tog trenutka jer je njen muž upravo plesao sa svojom školskom drugaricom. I on je nju zamolio za ples. Kao slučajno...Muškarci biraju, pa hajde da se igramo...Pristala je. Ustvari jedva je dočekala...možda je sada prava prilika da mu nešto šapne. U mraku dok svi plešu, pijani i ludi...Nije stigle da mu kaže...on je rekao njoj. Rekao joj je nešto veoma zapanjujuće a zvučalo je ovako:

«Kako si se ti meni svidala u srednjoj školi. Ali ti si bila toliko lepa, oko tebe je uvek bilo puno momaka, tako da ja nisam ni pomišljao da ti pridem i da ti bilo šta kažem...»

Nemoguće. On nije mogao da joj priđe. Ona je bila ta koja nije mogla da priđe. Kako su se samo prešli. Kako su se samo zabrojali. Pa ko je u ovoj priči gubitnik?...Mislim da nije niko....Ona je srećana sa svojim mužem a on je zadovoljan zbog računa u banci....

Svi su dobili. Život je ozbiljna stvar. Život nije ljubav iz srednje škole. Ima Boga. Sve je na svome. Uostalom oni mogu da razmene telefone dok plešu i da se viđaju....To nije greh. Jer ako je «ovaj odozgo» njih spojio, onda je tu u pitanju neka viša sila. Tako je moralo da bude...I biće dok je škole i srednjoškolaca...

Niste se uspavali? Nije vam ova priča bila dosadan? Ozbiljan život je prava stvar. Porodica, dom, ljubavno gnezdo i ptičice u njemu....

Ako niste za tu varijantu, ako volite izazove, provode, kocku, onda evo jedne pesme za vašu dušu...zove se:

«Poker u svlačenje»

Dragi, znaš li onu staru igru: poker u svlačenje?...

hajde da se igramo sad, ja ne sumnjam u njeno pravo značenje...

Mili, da li znaš da igraš onu igru: masne fote?...

hajde samo do ponoći, zanele su me ove pijane note...

Hajde svuci se slobodno, prvo počni od kačketa...

a i obrnutim redom, samo izaberi, neće da mi smeta...

Hajde smisli nešto ludo ali da bude baš masno...

hajde brzo dok sam vruća, jer kad se ohladim, znaj da biće kasno...
...Biće kasno...biće kasno...
da ti kažem glasno...da li ti je jasno...
ako ne požuriš, opašće mi želje,
uprskaćeš veče i propašće veselje...

Koliko god da ne volite fudbal, ja ću vam o njemu i dalje pričati. Danas je tek trinaesti dan takmičenja i ostalo je još osamnaest. Nismo još stigli ni do kraja prvog poluvremena. Biće vam žao kada se završi prvenstvo. Jer tada se opraštamo. Ja neću ni jedan dan da prekoračim sa pisanjem knjige. Posle toga idem na zasluženi odmor. Srešćemo se tek na jesen. A to je, inače, moje omiljeno godišnje doba. U septembru i oktobru ćete me teško uhvatiti. Ja sam tada u elementu. Kada počnu kiše svi su tužni osim mene. Meni prija takva klima. Ja sam se na jesen rodila i na jesen ću i umreti. Znam...u to sam sigurna....

Znate o čemu sada razmišljam? Mislim na jednog tipa, koji je veoma zgodan i kome pripremam iznenađenje. Mislim da se i ja njemu sviđam. On je veoma dobar u svemu. Spretan je i pametan i dobro izgleda. Zove se Roman.

Nije Roman Abramovič...Nije mu ni rođak. Ovaj je odavde. I nema veze sa engleskim fudbalom. Nema nikakve veze ni sa našim fudbalom...Ma, nije uopšte fudbaler...

On je službenik u jednoj privatnoj firmi i ima lep i stalan posao. Voli da igra igrice na kompjuteru i u horoskopu je blizanac. U podznaku je vaga. Mi smo karmički povezani. Imamo dobru kombinaciju. Malo sam starija od njega, ali njemu to ne smeta. Vole mladi sada starije devojke. To je sad postala takva moda da je to čudo jedno.

«Stare koke» su na ceni. Mada ja nisam baš stara ali je poželjno da budete malo stariji, da vas doživljavaju kao drugu majku....

Roman je skoro idealan. Ima skoro savršene dimenzije. Samo malo je viši i nosi nalo veći broj cipela, ali od viška glava ne boli (ako me razumete)....

I ja sam za njega skoro idealna. Voli sve na meni i u meni. Kaže da imam dobru dušu i da umem da razumem čoveka. Baš smo se našli. To za sada nije najozbiljnije, ali će možda biti....Javiću vam... Pisaće novine o tome. Što da ne? Pa nismo mi najgori, da o nama ne čuju ili da se ne priča na televiziji. Ne moraju baš da nas pomenu u vestima, ali u nekom «žutom» časopisu bi mogli, komotno...

Nećemo sada da pevamo o meni i mom dragom, sada ćemo da se vratimo na Danku i Mimu.

One su bile dve heroine, dva kauboja i indijanca u isto vreme. Znale su da osete život i da se nametnu drugima.

Svi su ih voleli. Nikada se nisu svađale i širile zle misli. Bile su školski primer, kako treba živeti. Njima bi bilo dobro i na pustom ostrvu...One bi se i tamo bavljale. Nije samo Sveti Stefan bio njihov cilj. Stizale su one svuda. Da su malo duže ostale, možda bi bile kandidovane za mesto predsednika. Nije im se dalo da idu baš toliko daleko. One su bile likovi iz naroda. Politika bi ih upropastila. Ali verujem da bi se i tamo snašle...

Nekada mi je žao što nisu više zajedno. Daleko bi dogurale. Zajedničkim snagama su mogle mnogo. Imale su «petlje». Jednoga dana će se ponovo sresti. Možda baš u nekom crnogorskom staračkom domu. To bi bilo idealano. Tada će se priča završiti...ne sada....

Sada ćemo samo malo da predahnemo, dok ne počnu utakmice....
Može jedna pesma po mom izboru?

«Gitara»

Da izvadim iz arhive sve snimke dana prošlih,
znaj imam dokaze žive, plime od suza nadošlih...
I dok se topim k'o vosak sveće, po dlanu ruke tvoje...
k'o španski da pričam ne razumeš ti signale moje...
Nema teorije, nema šanse, nema ničega...
našla sam telo, što moje telo od tuge osvežava...
A kad puknu žice s' gitare stare i ja se promenim...
reći ću samo «Sklanaj se s' puta da dalje
sama produžim....

22.jun 2006.god.

Naši su sinoć vodili sa 2:0, pa su na kraju izgubili sa 3:2. To nije bio peh nego nedostatak igrača, pošto su se mnogi povredili.

Ovo je bila istorijska utakmica i to puta četiri.

Prvo- zato što reprezentacija poslednji put nastupa pod imenom SCG. To nije skraćenica od- Samo Ciljaj Golove- ali ih je barem bilo...

Drugo- Savo Milošević je igrao svoj poslednji (101.) meč u dresu reprezentacije.

Treće- Mladen Krstajić se takođe opraštao na ovoj utakmici, ali se i povredio, pa je umesto njega morao da uđe Albert Nađ i da još brže izađe zbog dva žuta kartona, pa smo ostali sa igračem manje na terenu.

Četvrto- selektor Ilija Petković posle ove utakmice postaje najvatreniji navijač i Srbije i Crne gore, ma gde ona igrala.

Da li ste čuli da slonovi donose sreću? Ja verujem u to i imam dva slona u kući. Jednog velikog iz Pariza i drugog manjeg iz Kine.

Našima juče ne bi pomoglo ni celo krdo, ali ja njih i dalje volim i jedva čekam da se danas vrate. Nije im juče bio dan. Jeste da je počelo leto, ali u Minhenu je pljuštala kiša. Malo je klima bila poremećena i oni su onako pokisli bili dekoncentrisani. I «slončićima» je padala kiša. Ali oni vole kišu najviše na svetu. Znate kako je sušna Afrika. Kiša je radost i sreća. Igrali su bez svog najboljeg igrača- Didijera Drogbe, ali ni to im nije smetalo.

Kada bi postigli gol on bi im se pridružio u veselju i onda bi svi zajedno igrali neki ples oko korner zastavice, koji je podsećao na Žikino kolo.

Naši nisu plesali, ali su se mnogo radovali kada je Žigić postigao prvi gol u 10. minutu. On nije bacao zamišljenu loptu u koš, jer je napokon shvatio da je fudbaler i da

na ovom svetskom prvenstvu nije najviši fudbaler sa svojih 202, jer je jedan motaksti Englez viši od njega 3 centimetra i lakši oko 30 kilograma.

Žigić je dupla vaga i juče je imao dobre tranzite planeta. Posle njega gol je postigao i Saša Ilić, u 20. minutu, koji je jarac u horoskopu, a ne znam šta je u podznaku, tako da ne mogu da vam dam detaljnije objašnjenje, zašto je baš on poboljšao rezultat na 2:0. Znam i to da je Žigić Majmun, a Saša Zmija, mislim na kineski horoskop.

Ne znam ni Krstajić u kom je znaku rođen, ali ga je zamenio Nađ, koji je škorpija i Tigar. Čudi me što ih nije razbio, kada je ovo godina škorpije. Nešto mi je to sve mutno. Ne znam ni šta su «slončići» u horoskopu, tako da svako dalje nagađanje je besmisleno....

Sve je znači tužno. Ja sam sinoć pevala sve vreme. I radovala sam se. Pevala sam i Nikoli i Saši, ne mogu da se stim tačno šta, ali se sećam šta sam pevala Nađu, kada je u 46. minutu morao da ih ostavi i ode na tuširanje. To je od prilike bilo:

«Seretem, seretem,
ah moj dragi Albert Nađe,
malera previše,
što baš nas to da snađe...
Jao, jao, jao Nađe, Nađe,
što baš nas to da snađe, snađe...!»....

Onda sam pevala neke naše, domaće i srpske i crnogorske hitove, pa neke moje, pa sam malo ćutala i na kraju sam morala nešto i da pojedem, jer mi je proradio želudac od napornog pevanja....

Pevala sam onaj svoj dobro pozanti hit:

«...Neću da te čekam, pa i da si Dejvid Beckam...»

Ako ne znate tekst napamet, onda bi trebali pod hitno da ga naučite i ispičate ostalima, a ide ovako:

«Viktorija, život ti je srećnom zvezdom vođen,
što ti Dejvid nije u Srbiji rođen...
U svetlosnom Parizu, što leži na Seni
došapnu ću dve- tri reči Zidanovoj ženi:
«Veronika, draga i ti imaš sreće
što se tvoj Zinedin po Humskoj ne šeće...»
Andrijana Maldini i ti imaš sreće,
sve u jednom danu,
što Partizan nije u gradu Milanu....»

A samo za naše plave, da i dalje budu plavi i malo uspešniji, jedna pesma, koja je direktno posvećena fudbalerima i nemojte mnogo misliti o njenoj suštini dok je budete pevali i prepričavali...

«Tvoj šal iz dana kad znali smo
da ništa na svetu ne gubimo,
ja nosim na dan, naš znan,

kad raj je postao sanjani san...
I stanem na stranu južnu,
otpevam pesmu tužnu,
da si me zadnji put poljubio
dok celi jug je urlao...
Odavde pa do juga, znaće nebo i duga
da moje srce vatreno kuca za tebe jedino....
Odavde pa do severa, znaće i vera i nevera,
koliko snage imam ja da ti još jednom kažem «DA»...»

To je za jubileje od juče, a kako ste vi danas raspoloženi? Svi vi koji navijate i za Italijane ili za braću Hrvate? Mada će i Brazilci danas igrati svoju sambu u hladnoj Nemačkoj u kojoj se ovih dana mnogo pije pivo.

Da li ste raspoloženi da čujete moje dve najnovije pesme...

Jedna se zove «Klišé»...ne znam po čemu je dobila ime, ali je zanimljiva. Ima toliko rima da je velika verovatnoća da vam se zavrti u glavi od rimovanja....

«Ja sam htela više,
jer sve je postalo kliše,
a ti si posle kiše oputovao
i više nikada nisi isto mislio...
Ja sam htela da dišem,
da tvoj znoj mirišem,
da se sušimo zajedno posle kiše,
a sada je sve prošlo,
sada mi ne bi smetalo,
da ponovo osetim kliše,
sada, kada te nema više....
I još ga čekam na klupi u parku,
još sanjam o jednom Marku,
još nisam sprema za životnu varku,
da od svih pobegnem u svoju barku...»

Ova je i tužna i konkretna a sledeća je malo manje tužna i malo više zagonetna....Zove se «Znam da znak»....

«Možda su ostale poruke lažne
u vazduhu, prošle noći,
možda sam samo sanjala,
možda se nadala da ćeš doći...
A nećeš doći ni danas, ni sutra,
niti ćeš ikada za mene znati,
do kraja života imaću želju,
da otvorim srce, da vidiš da pati...

Znam da znak prsta na usni
znači da se o tome ćuti,
o našoj priči, o našoj noći,
da niko nikada ne nasluti...
Znam da priča o prošloj noći
nije bila samo moja,
znam da moram i ako ne mogu,
samo u mislima da budem tvoja....»

Nadam se da su vas dirnuli ovi stihovi. Ako nisu, onda ste verovatno gladni. Pojedite nešto i za mene, jer ja trenutno nemam vremena. Danas sam samo popila sok od jagode i veoma mi je prijao, tako da ću jesti neki drugi dan....

Danas ću se posvetiti vama, sebi i nekoj dragoj osobi...I onoj o kojoj sanjam i o onoj koju ću tek sanjati...

Znate onaj vic? Zapravo ovo nije vic nego živa istina. Jedan novinar je vršio anketu u romskom naselju i pitao ih za koga će navijati dalje, pošto su naši ispali? Znate li kako je glasio jedan odgovor : «Pa za Zvezdu, brate?». Baš duhovito. I ja ću dalje navijati za Partizan...Ali na svetskom prvenstvu...zaista ne znam....

Ja ću i dalje navijati i pevati im pesme kao što su:

«...Uvalite im kosku u Dnjepropetrovsku....»

«...Ja te volim i u Fiorentini, šta ću kad je tako, volim te izvini...»

Ima tu još dosta navijačkih pesama, ali da vam ne otkrivam sve danas. Za danas bih mogla još dve da vam odrecitujem, pa da idem na fudbal...Mislim na gledanje fudbala...

Prva se zove «Jedan iz Graca» i govori o jednom istinitom događaju, koji se desio zimi i nije tužan, već je više ironičan, pa poslušajte:

«Krupne pahulje snega, mrzim iznad svega,
život čine mi bednim...posle rastanka sa jednim...
Sa jednim iz Graca, što bio je faca,
a ja se zanela glupo, sve me to košta skupo...
Jedan iz Graca, zvao me je maca,
a da sam stvarno mačka bila...
tačku bih ja prva stavila...
Presti da sam znala, na sve to ne bih pala,
da sam stvarno mačka bila...
izvukla bih se iz ovog sivila...»

Drugi se dogodio u proleće, dok su padale kiše i takođe je napisan po istinitom događaju. Da napomenem da ni jedan događaj nije vezan za fudbal...

«Topola»

Dok spavam, ja sanjam da te po Topoli proganjam...
kao pre, sanjam sve, kad se probudim san nestane...

Dok patim, sve pamtim, sad se u Topoli oblači...
miriše, sve na kiše, dok kraj tebe druga uzdiše...
Topola i cela okolina, znaju da sam ti bila jedina...
svima u Topoli kaži sada, zašto ti se neka druga dopada?...
Neka znaju sad svi u Topoli, koliko me za tobom srce boli...
neka znaju sad svi u Topoli...da te niko više od mene ne voli...

Zašto su sve ljubavi tužne, a samo moje smešne? To nije stih iz neke moje nove pesme, ali možda bi mogao da posluži kao uvod...

Ja umem da se zaljubim, ali neću. Mrzi me. Ja sam takav tip. Jednostavno ne želim da robujem. A drugi mi ne veruju. Uglavnom mi kažu da će doći i taj dan i da ću videti...Šta da vidim, kada sam do sad skoro sve videla?

Kakvih sam se čuda i čudovišta nagledala, pa to ne bi stalo ni u tri ovakve knjige. Ne bi svi pevači ovog sveta stigli da otpevaju pesme o čudima koja su se meni događala. Prosto me je tek sad strah kada vratim film u nazad. To je horor. Kakvi su sve mene voleli i kave sam ja volela, pa to je samo za tri tače...ili još bolje za rubriku No comment...

I ja da se zaljubim....Naručite mi nekog ili preporučite i ja ću postaviti dijagnozu bolje od najboljeg psihijatra....

Vanzemaljca mi dovedite i ja ću ga provaliti za pet minuta. Sve fore znam. Ne nasedam ni na jedan štos....

Samo probajte da se igrate sa mnom i videćete koliko će vas skupo koštati...

Ali da vas ne plašim....Ja sam samo tako oštra u ljubavi, dok sam na poslovnom polju meka kao pamuk i svila zajedno....

Hoćete da vam ispričam jednu priču iz svog života...Mrzi me...Bolje je da vam je ispričam kada smo nasamo, a sada da vam pričam o nekim tuđim pričama, jer je tuđe uvek bilo slađe....ili slađe je uvek tuđe...to je iz neke pesme koja nije moja...izvinjavam se autoru....ako je zaštitio ovo svoje delo....

Mrzi me da vam više pričam, hajde vi ispričajte meni. Mislite da je meni lako da sve ovo pišem dok je napolju preko trideset stepeni i dok se ostatak sveta brčka u moru ili planinari....

Ja nisam nesrećna niti tužna. Samo sam malo konfuzna, pa me s' vremena na vreme boli glava. I više volim da pišem pesma. One me dižu iz pakla. Uvek se brže oraspoločim uz pesmu. Proza nekako smara. Više mi odgovara da gledam fudbal nego da pišem. Ali sam rešila da do 9. jula svaki dan pišem, jer je fudbal jedino šta može da me dignu. Da mi da volju i ništa ne propuštam i sve beležim.

I ako to vas ne zanima, možda će zanimati vašu decu ili unučice. A možete i da preskočite prozu. Čitajte samo pesme, kada ste neraspoloženi. Ili još bolje- pre spavanja, da bolje sanjate. Vaši snovi su samo vaši a moji su i moji i vaši.

Evo jedne pesme za laku noć i miran san. Zove se «Prošlo vreme»...

Da li to ptice pevaju...
il' čujem zvuke daira?..
Da'l se vreme promenilo...

iz navike prešlo pa ne bira...
Da li se meni priviđa
ili ja čujem gudače?...
Medom me hrane anđeli
al' ljubav mene preskače...
Da li sam svedok vremena,
što beše prošlo odavno?...
Uz stari šum jutarnji,
samo potseti na drhtaj jedini....

Za sve one koji spavaju pored vas i za one koji sanjaju da spavaju pored vas, jedan topli poljubac, do sutra, kada je posledni dan kvalifikacija i od subote počinju utakmice za opstanak i ispadanje....Drugim rečima 16 najboljih u osmini finala se bori za mesto u četvrt finalu....

Možda sam trebala da budem novinar ili još bolje sportski komentator, ali nije mi bilo suđeno jer mi je horoskop drugačiji i život me nosi dalje....

23.jun 2006.god.

Protekla noć je bila veoma interesantna. Padala je kiša i grmelo je. Danas je sparno. Oblačno i poprilično zagušljivo. Meni je pritisak iznad normale jer sam na dijeti. To je samo iz zdravstvenih razloga a inače sam mnogo lepša i seksipilnija kada pređem 70 kilograma.

Sinoć su igrala naša braća Hrvati i izgubili su, zapravo bilo je nerešeno, 2:2. Australiji je bio dovoljan samo jedan bod i «kenguri» su otišli dalje, a naši susedi zajedno sa našim fudbalerima, na zasluženi odmor.

Bilo je jako zanimljivo gledati utakmicu dok napolju grmi. Naši su pre dva dana igrali po najvećem pljusu, a sada je taj pljusak stigao i kod nas.

Hrvati su se borili kao lavovi protiv «kengura» ali je i njima horoskop bio loš. Nisu im pomogle ni pesme koja sam im pevala, a zvučale su baš originalno....

«...Dado Pršo, al' si smrš'o....»

«...Dario Srno- nemoj crno...»

«...Igre Tudore- pozovi me u Hrvatsku na more...»

«...Evo idu kenguri, neko od vas brzo neka požuri...»

I ako su povelili još u drugom minutu, ipak su se oprostili od mundijala...

I Japanci su povelili protiv Brazila sa 1:0, pa su ih do kraja ovi razbili sa 4:1...

Pre toga, u toku popodnevničkih časova, Češka se takođe oprostila od takmičenja jer su izgubili od Italijana. I njima sam posvetila jednu pesmu...

«...Nije loš ovaj Baroš!

Kao mali medved, juri Nedved...

Kao sifon, ohladi nas Bufon...

Nije važno da li je prvi ili stoti,

svoju igru igra Toti...
Zambrota, nije te sramota,
Pipo Inzaghi sad meri golove na vagi...
Dođi s' mesta, kad te zovem, Nesta...
Igraju Italijani i Česi- ne znaš gde si?...
Na drugoj strani igraju Ameri i Gana
ja sve to pratim, sve ih pratim, svakog dana...»

Idemo dalje sa stihovima:
«...Kaka, misliš da sam laka?
Ronaldo, moja malo svinjo,
sad si out, in je Ronaldinjo...»

Ali sada da se vratimo na neke ozbiljne teme. Na primer juče je bilo tačno dvadeset godina od kada je argentinski fudbaler, Maradona, postigao svoj najčuveniji gol rukom. To je bilo na utakmici protiv Engleske i od tada postoji moda igranaja rukom. Malo fudbaleri pozele da budu odbojkaši ili eventualno rukometaši. Mada, odbojkaši mogu da igraju nogom...

I tako dok je kod nas noćas pucalo na sve strane (od grmljavine), sinoć se dogodilo treće svetsko čudo na utakmici Hrvatska: Australija. Hrvatski igrač Šimunić (br.3) je dobio tri žuta kartona i posle trećeg i crveni. To nije zabeleženo u istoriji fudbala, tako da je oboren jedan svetski rekord.

Ako ste pomislili da je to sve o fudbalu za danas, prevarili ste se...Danas su na programu još četiri utakmice a sutra su mečevi osmine finala.

Ja ću danas gledati sve utakmice, pa vam sutra prenosim detaljni izveštaj.....

Kao što smo se dogovorili na početku.

Sada možemo malo da promenimo temu i da pevamo o nekim drugim frekvencijama, a glavna tema je ljubav...Na primer ljubav u školi, pošto su trenutno aktuelni prijemni ispiti za srednje škole i fakultete i dok je vam pišem, kandidati se preznojavaju radeći neke dosadne testove...Odgovaraće na pitanja koja im nikada neće biti potrebna u životu i od kojih neće imati nikakve koristi na nekom kvizu, ako budu ikada raspoloženi za takav vid zabave... Znam ja da je fudbal najbolji lek i zabava za celu porodicu...

Pesma se zove «Školsko doba» i svako od vas može da se pronađe bar u jednom njenom stihu...

«...Kada sam u prvi razred pošla
taman je tad i prva ljubav došla...
Jedan Ivan, mali, sladak, plavi...
ma kakva azbuka, samo mi je on bio u glavi...
Kad sam došla ja do srednje škole,
zaljubila se, svi samo mene vole...
Umesto ekonomije, da sabiram račune,
bitno je bilo kad me vide da se izbezume...

Na fakultetu asistenti mladi,
memorija stala, šta da se radi?...
I tako sam do dekana došla,
inače, ko zna kako bih prošla...

...

U životu, najlepše je školsko doba,
svako doba, svoju ljubav proba;
školske klupe, šta nose u sebi,
da ti pričam, verovao ne bi...»

A za sve one koji žele da upišu režiju jedna pesma koja nosi naziv «Film»...

«...Na berzi prodaje
ko daje više, a ko dodaje?...
Ja sam prilika i sama svestrana,
a niko parama meni ne rešava
ni uzdahe, ni prozivke,
lom srca, krah i dim;
na komade i gromade
za stalne posete, meni pukao je film...
Ulaz slobodan i pušenje je dozvoljeno,
sedite, samo izvolite,
radnja filma, upravo počinje...
Tema klasika, opšta dinamika...
obično pretpostavljena..
Na pola filma i suza puštena
a svako nagađa, scenu koja pogađa...
Ja stvarno hoću da ti kažem:
«Isto je, baš isto je,
zazvoni dva puta k'o poštar,
ma isto je, u duši bol oštar,
ma isto je, isto je, isto je...»

Ako ste više raspoloženi za glumu, onda pesma za vas nosi naziv «Glumac»

Kao u pozorištu, sve glumci oko mene,
možda neki od njih i u Holivud krene...
Dosta mi je i njih i njihove glume,
realnog mi dajte, da malo me razume...
Da mi treba glumac, jurila bih Tomu Kruza,
da za njim plačem, da se udavim od suza...
Da sam željna glume, pozvala bih Breda Pita,
ali mi je svega preko glave...
filmskih rola, ja sam, dušo sita...

Ali ako verujete u bajke, onda za vas sledi jedna priča. Bolje rečeno, bajka o nesrećnoj princezi...

....Jednom davno, živela je jedna princeza i imala je dve sestre i dva brata. Ona je bila najmlađa. Svi su brinuli o njoj i čuvali je jer je bila mezimica. Došao je i taj dana kada su straja braća i sestre krenuli svojim putem. Venčali su se i odvojili od kuće (tj. dvorca).

Ona je ostala sama. Bilo joj je rano za udaju. Nije imala ni adekvatnog princa za koga bi mogla da se uda i da je htela. Bila je veoma tužna i patila je.

Bila je usamljena i nije znala kako da se zabavi i da ubije vreme.

Jednoga dana na televiziji su se pojavile reklame, a ubrzo i emisije koje su se zvale «TV shop». U tim emisijama su bile neverovatno dobre ponude i mogli ste da naručite sve što poželite i još mnogo više. Mogli ste da poručite stvari za koje nikada niste čuli da postoje, ali i one koje vam nikada neće trebati.

Princeza je blistla od sreće kada je gledala te emisije. Čega je sve tu bilo, pa to bi moglo da reši njen problem usamljenosti...

Odmah je otrčala do oca i saopšila mu šta želi da naruči. Otac je bio imućan i nije štedeo na svojoj maloj princezi. Rekao je da može da naruči i ceo «TV shop», ne pita koliko košta, samo da ona bude srećna. Ona je odabrala neke sitnice i pozvala je telefonom sekretaricu, koja je bila jako ljubazna. Rekla joj je da paket stiže za tri, četiri dana i da su troškovi dostave simbolični, a za reklamacije ima trideset dana.

O, ko će da sačeka tri dana ili četiri, ako budu kilavili u pošti, kako obično znaju, naročito pred vikend.

Prošao je jedan, pa drugi i evo napokom onog famoznog trećeg dana kada bi trebao poštara da zazvoni na vrata.

I eto ga! Neko zvoni i to dva puta...

«Ja ću», povikala je princeza i potrčala da otvori vrata i to, zamislite, u spavaćici...

Nije obratila pažnju i izašla je ispred poštara i providnoj spavaćici.

Poštara, kada je vide, zamalo da ispusti paket.

Na svu sreću, on ga prihvati i zgrabi.

«Gde da potpišem?», uzbuđeno je upitala.

«Gde god poželite, vaše Visočanstvo!», odgovorio je nesrećni poštara, kome je pritisak skočio, da je jedva stajao na nogama.

«I koliko sam dužna?», upitala je princeza.

«Eto, piše, tu, na tom papiru, ja ništa ne vidim trenutno!», kolutao je poštara očima i gledao u njeno telo koje se odlično videlo ispod spavaćice.

«Evo i uredu je, kusur zadrži!», rekla je i u zanosu ga poljubila od sreće, a on se «prosuo» po podu i u pravom i u prenesenom smislu te reči.

Princeza je za tren zastala i uplašila se kada je shvatila šta je uradila i u čemu je izašla po paket.

Ona je ustvari bila polugola. Nije ni čudo što je poštara pao u nesvest.

Morala je nekako da zataška stvar. Brzo je podigla momka sa poda i unela ga u kuću da ne vidi komšiluk.

A znate kakav je, obično, komšiluk i šta može da pomisli...?

Poštar se ubrzo našao u njenoj sobi u kojoj niko nije ulazio. To je bila devojačka soba i samo je ona bila u njoj. Zato je i bila usamljena. Da je bar delila sobu sa sluškinjom...Bilo bi joj lakše, da je bilo ko bio u njoj, pa makar i ovaj...pa ovaj poštar je baš sladak...

Ličio joj je na nekog fudbalera. Tako je potsećao na nekog odbambenog igrač sa predhodnog svetskog prvenstva u fudbalu...

....Ne izmišljam, ovo je sve tačno...sto posto...pa i meni je poštu donosio jedan momak koji je nakada bio fudbaler, pa je odustao, jer su ga stigle godine ili je imao neku povredu, pa je zbog toga...

....Ja ne izmišljam...čak mi je jednom prilikom doneo neko pismo, baš na rođendan, pa sam ga pozvala na tortu i sok i on mi je bio prvi gost i prvi mi je čestitao rođendan...I da znate da i fudbaleri nose poštu i to možete i da proverite...

Eto, sada kada smo razjasnili, da se vratimo na princezu i fudb...ovaj poštara!

I princeze prate fudbal i naručuju proizvode sa reklame. Ne znam da li piju pivo sa reklame, ali znam jednu koja ide na aerobik i diže tegove.

Dakle, poštar je pao i princeza ga je odnela u svoju sobu. Da, odnela ga je. Sama. Moguće da je i ona imala bench klupu u svojoj sobi i par tegova ispod kreveta, nisam sigurna jer nikada nisam bila u njenoj sobi...

Sada se vi pitate, a kako znam sve ovo oko poštara?

Pa ja sam svaki dan u pošti. Mene su jedno vreme smatrali svojom kolegicom. Jednom mi je jedan poštar prišao i pitao me je kako sam se provela na svadbi...pa su ga ostali gurali da ne lupeta, jer ja nisam ta...ja samo dolazim svaki dan, kao neki bolesnik kada ide kod lekara...tako sam ja svaki dan nešto muvala po poštanskim šalterima...

Nego, nisam bitna ja u ovoj priči...Pričamo bajku o princezi i poštaru.

Oni su se našli u njenoj sobi i sada se vi pitate šta je dalje bilo?

Pa šta je moglo da bude. Kada je princeza primetila da poštar liči na jednog poznatog fudbalera, onda se zamislila i setila se na kog fudbalera joj liči.

Imao je oči kao Paolo Maldini, a zube kao Lotar Mateus. Kosa mu je bila gusta, loknasta kao Maradonina, a kada se osvestio bio je tako prijatran i ljubazan, kao da mu je deda Pele.

Bio je originalan i dražesan, a sa druge strane sve je bilo «dežavu» (već viđeno). Kao da su negde, u prethodnom životu, već živeli zajedno. Kako mene pogađaju te priče sa fudbalerima iz predhodnog života.

On je gledao u nju i mislio koliko je lepa. I ona je njemu bila pozanta. Kao da ju je već video u nekom filmu ili muzičkom spotu...

Paket iz «TV shopa» je bio pored njih i njoj nije padalo na pamete da ga otvori. Gledali su se dugo i ćutali.

Odjednom je on pogledao na sat i skočio. Nije mogao da veruje koliko se zadržao u njenom krevetu. Ona je takođe bila uzbuđena, jer je pomislila da će dobiti otkaz u pošti. Brzo je ustala i htela je da mu pomogne i da ga otpari do vrata. Ali...

I onda je i ona pogledala na sat. Pa i ona je totalno zaboravila da za deset minuta počinje utakmica između Saudijske Arabije i Španije. Nikako mu nije dala da ode. Insistirala je da ostane na ručku i da svi zajedno, porodično pogledaju tu utakmicu.

Otišla je do telefona i pozvala direktora pošte da mu objasni zašto se njihov službenik toliko dugo zadržao kod nje. Nije bilo nikakvih problema. Nešto je slagala i tamo su joj poverovali, bez problema. I roditelje je nešto slagala. I oni su joj poverovali i lepo ugostili poštara.

On je ostao na ručku i na utakmici, a zamislite da se baš danas ponovo sastaju ove dve reprezentacije....u Nemačkoj...

Šta je bilo sa poštarom i princezom? Ma baš me briga za njih...odoh da gledan utakmicu...Dobro su se nakrkali i gledali fudbal. Posle su pili pivo i navijali....i to me ne zanima za koga su navijali....Valjda su se smuvali.

Pitaću nekog u pošti šta je bilo dalje i javiću vam, ako ste baš zapeli da čujete sta je bilo...Znate onu pesmu «Bitanga i princeza»? Pa kad je ta, neka, princeza mogla sa bitangom, moći će i ova moja sa poštarom koji liči na fudbalera. Ne brinem se ja za nju. Ja se više brinem za sebe i za moje poštare i fudbalere....

Samo da ne zaboravim da vam kažem šta je poenta ove bajke:

«Gledajte TV shop i reklame i naručujte proizvode (i one koji vam trebaju i one koji vam ne trebaju), da bi ste vidali svog poštara što češće!»

I pratite fudbal, da bi ste bili u toku, da sa svojim poštarom imate o čemu da pričate....

Ako više volite policajce, onda sam za vas napisala jednu pesmu, koja se zove «Milicija»:

Kad si ti na prednjem sedištu do mene
moja ruka neće na menjač da krene...
imam jaku želju da ti taknem nogu,
anđeo kaže: ne, đavo da to mogu...
Milicijo draga, spreči me ti sada,
kada vozim kola, neko će da strada...
I kad greje Sunce i kad kiša pada,
klizavo je mnogo...postupajte strogo...

Ali, ako mislite da plava nije u trendu, onda je bela vaš idealni izbor i pesma koja peva o jenom lekaru specijalisti- kardiologu...

«Kardiolog»

Slomio si mi srce, ranjeno tražilo je lek...
do lekara dok sam došla, čini mi se prošao je vek...
Onda se susretoh sa pogledom svog kardiologa...
da ti poručim nešto: «Lepše je bilo od epiloga!»

...

U svakom zlu ponešto dobro nađem
i sa stene da me baciš, ja ću da se snađem...
U svakom bolu ja izvučem blago...
a ti samo produži...ako ti je, možda, tako drago...

Ili vam je draže da gledate fudbalske utakmice....

24.jun 2006.god.

Varneta, šta ti smeta? Niša, jer su Švajcarci prošli dalje...I tako smo dobili šesnaest najboljih. Razmišljam da se kladim, ali se boljim da ću nekome izmalerisati. Ja kada se kladim, uglavnom je sve suprotno. Nije mi daleko kladionica, pa možda i odem...

Danas ne moramo o fudbalu. Danas je subota i napolju je vreme oblačno, ali je toplo...

Danas možemo da pričamo o provodu i uživanjima. Da li izlazite večeras? Na primer na neku žurku ili na neko mirno i romantično mesto. Na neku večeru uz sveće. Koliko ste romantični u dvadesetiprvom veku...?

Ja znam nekoliko romantičnih muškaraca. Mogu vas upoznati, ali pre toga da vam kažem reč, dve o njima.

Jedan je rođen u Nikšiću. Ili u nekom mestu pored Nikšića. Uživa da priprema hranu, da iznenađuje i da mašta. Ume on još mnogo toga, ali mi se najviše dopada kako recituje. Uzor mu je Dučić. Kada krenu stihovi, naprosto se izgubim. Zaboravim u kom veku živim i u kojoj državi. To je toliko romantično da sve izgleda kao u pozorištu...

Nije on profesionalac, ali zato zna da općini stihovima. Ima fenomenalnu boju glasa a i takav stav dok priča da je prosto neodoljiv. Još kad u vazduhu miriše neki od njegovih specijaliteta...Ma da vam voda, bez pardona, pođe na usta...

I sve vreme me gleda u oči i tako koluta da se ja uvek izgubim. I ogladnim. Ko želi da se ugoji, slobodno može da se pretplati kod njega i efekti su maksimalni. A on je tako sladak i skladno je građen. Nema ni viška ni manjka. Taman.

Takvi su, valjda, svi romantičari. I oni sa Karaburme. Ovaj, čini mi se nije bio sa Karaburme...Zaboravila sam odakle je, ali znam sigurno da nije sa Banovog brda. Sa tog brda je mnogo dobar pogled i ja bih volela da živim u tom delu Beograda. Ne znam zašto, ni sama. Ako saznam, javiću vam...

Mislim da idealni muškarci ne žive na Banovom brdu, ali bih se ja tamo dobro osećala zbog aviona koji lete nisko. I pritisak je nekako normalan u tom delu grada i nije mnogo bučno...Šumovit kraj, pa potseća na Šumadiju, a tu se nalazi i šumarski fakultet.

I u Zemunu bi mi bilo dobro, jer imaju dobro organizovan prevoz do centra Beograda. Mislim da bih se dobro snašla u bilo kom delu grada, a omiljena ulica mi je ona iz bloka 9, koji je na Novom Beogradu i graniči se sa Zemunom. Da, to ste pogodili- ulica Džona Kenedija....

Ako bih birala neki drugi grad na Balkanu, onda bi to bio Koror ili eventualno Budva zimi. Čak sam i živela jedne zime u budvanskom Starom gradu. I to sam vam pričala...

A ako bih birla neku drugu zemlju, onda bi to bila Hrvatska. Zato što je to čarobna zemlja u kojoj se dešavaju bajke. Gledala sam njihove serije. Tako je sve prelepo i kraljevski i oni imaju dobre fudbalere... Čak je u jednoj seriji glavna tema

fudbalski klub, igrači i rukovodstvo kluba. Kao da sam ja pisala scenario. Baš dirljiva tema...

Malo sam tužna. Naše fudbalere niko nije sačekao na aerodromu i nikome nisu dalu intervju. Jadni naši fudbaleri, pa nisu tako zaslužili. Kada smo ih isparćali svi smo pevali i pratili smo ih na pripremama....a sada tako....to me nervira...

Hajdemo sad nešto veselo...

....

Ipak sam otišla do kladionice. Igrala sam osam kečeva. Mada je to nemoguće, ali ako ipak bude tako dobiću malo više od dvesta eura. Mislim da u regularnom toku bar jedna ili dve utakmice moraju da se završe nerešeno. Nemoguće je da će ovo svetsko prvenstvo proći bez produžetaka ili penala u osmini finala...Pa to se i rimuje. Danas nisam raspoložena za pesme. Otpevaću vam nešto na kraju...

Više mi se piše proza. I bajke. Da i ja počnem da verujem u snove i u astrološke kombinacije. Ovih dana mi Sunce tranzitira preko polja novca. To znači da bih trebala da očekujem neke pare. Ili neku vrstu dobitka, tj. u slobodnom prevodu- poboljšanje finansijske situacije i zato sam se odlučila na klađenje. Pa kako bih drugačije dobila tolike pare na gomilu...

Ja nisam neki kockar. To je zato što više imam sreće u ljubavi nego sa parama. I u petom polju kocke, ja imam Sunce i Pluton u konjukciji a to daje potčinjenost u ljubavnim vezama i lošu sreću u igrama na sreću. Ali da ne baksuziram...Nikad se ne zna...Videćemo do srede ili možda već večeras, a nisam stigla da pogledam ni ko igra...Nemci...sigurno i...pa znam da smo se dogovorili, ustvari obećala sam vam da danas nećemo o fudbalu, ali to je jače od mene, ruka sama ide po tastaturi....

Evo jedna pesme, da predahnemo po ovoj vrućini...Zove se....

«Bekstvo»

Beži draga ti od mene,
ja sam loš čovek za tebe,
beži kud te nose noge,
unesrećio sam mnoge.
Bekstvo od takve sudbine
pobegni što pre od mene
i ovakvih sličnih lica,
srcelomac, ko ubica.
Ti si moj anđeo čuvar,
daleko si iznad cene,
ali ja te koštam mnogo,
beži ipak ti od mene!

Ili jedna još interesantnija, a ime joj je...

«Vrdalama»

Mene žena prati stalno,
ali ja joj trag zavaram,

kući trčim ko bez glave,
neću da je razočaram.
Moja žena sumnja mnogo,
misli da sam roba laka,
ja se nekako izvučem
kažem da sam kod ortaka.
Meni žena zamke pravi,
špijuni me stalno zovu,
komšinica, drugarica,
misli čekam žensku novu.
Nisam ja baš takva vrdalama,
za sve njih moja je žena dama,
ja ću krunu dati svojoj ženi,
a vi mislite šta hoćete o meni.
Nije srećo tvoj muž vrdalama,
nisiti na ovom svetu sama,
u kući mi žena komanduje,
neka čuje, neka ovo svako čuje!

Hajde sada nešto stvarno veselo...i bez suza...

Bila jednom jedna devojka i nije imala posao. Jednoga dana je pročitala u oglasu da traže devojke za rad na biletarnici. Nije tačno znala šta ta reč znači, pa je otišla da proveri. I došla je na odgovarajuću adresu i u odgovarajuće vreme.

Sačekao je čovek koji se zvao Nenad i bio je obučen u crno belom odelu. Zapravo, imao je crno odelo i crne cipele, a košulja mu je bila bela. Kravatu nije nosio...

I onda je počeo razgovor. Ona je imala dobre predispozicije za taj posao. Trebala je da prodaje karte za fudbalske utakmice, subotom i nedeljom, a ponekad i sredom...Ostalim danima nije bilo potrebno, jer su oni imali stalno zaposlene a ona bi bila samo ispomoć.

Pristala je jer joj je cifra odgovarala...

I tako je počela da radi a da nikada ranije nije pomišljala da ide na utakmice, niti je nju spot privlačio. Ali ovaj posao je bio lep i ozbiljan, tako da je bila zadovoljna izborom.

Prolazili su dani, od srede do nedelje i tako redom i ona je bila, vremenom, sve tužnija. Niko na nju nije obraćao pažnju, a ona je bila veoma nadarena...

Jednoga dana u klub su došli neki sponzori i gomila novinara. Morala je da ode da pomogne kafe kuvaricama da skuvaju kafu i posluže goste, jer je bila sezona godišnjih odmora, pa je nedostajalo radne snage.

Nije joj bilo teško. Čak joj je bilo veoma interesantno da sluša ljude oko sebe kako šapuću na raznim jezicima. Nije ih ništa razumela ali se zato smeškala najlepšim osmehom na svetu...

I oni su počeli da je zagledaju. Čak je i prepoznala dvojicu. Bili su na vestima pre tri dana. Neka delegacija iz...neke strane zemlje...na nekom prijemu kod gradonačelnika...

«Pa, ovo su baš neke face!», pomislila je u sebi i nastavila da radi svoj posao.

Gledali su u nju baš provokativno. Postalo joj je pomalo i neprijatno, jer su počeli da upiru prstom u nju i da nešto pitaju predsednika kluba na engleskom.

Onda su se pojavili neki crnci. Crni od najcrnje noći i mraka. Oni su je prepali ali se kasnije opustila jer oni nisu gledali u nju kao oni beli sa šarenim kravatama i skupocenim ručnim satovima.

Polako se bližio kraj sastanka i ona je pošla da pokupi šoljice od kafe, kada se odjednom na njenoj ruci našla nečija ogromna šaka. Malo je falilo da padne u nesvest. Podigla je pogled i videla predsednikove oči. Bilo joj je lakše, jer je pomislila da neko od stranaca želi nešto od nje...a to bi bilo veoma ludo...

«Kasnije dođi kod mene u kancelariju, kada se rasčisti gužva», rekao je diskretno i ona je izgubila osećaj u nogama. Ipak je uspela da se douče do stafa koji je imao ulogu kuhinje i šanka.

Nije imala snage da čeka. Mislila je da pobegne. Šta hoće oni matori ljudi od nje. Da vode ljubav? Da je iskoriste za jednu noć? E, pa neće moći. To ne dolazi u obzir. Napustiće posao i od sutra će biti sama i svoja ali to...nikako...

Došao je i taj trenutak. Otišla je do direktora i on je zamolio da sedne. Imao je veliki osmeh koji se njoj ni malo nije svidao jer je očekivala da joj saopšti nešto grozno...

«Kako si Mirjana?», pitao je cinično..ili je bar njoj tako izgledalo...

«Dobro, hvala na pitanju...A zašto ste me zvali?», brzala je jer nije imala strpaljenja; očekivala je da će joj se dogoditi nešto ružno i neprijatno. Hvatala je velika nervoza i nije želela da ovaj razgovor potraje u večnot.

«U redu. Reći ću ti odmah. Vidim da si nestrpljiva i zbunjena i ja to razumem. Oni ljudi koji su danas posetili naš klub su se raspitivali za tebe!», rekao je i zastao jer je primetio da ona širi oči i da je naglo počela da menja boju lica.

«Polako. Mislim da su oni više bili uzbuđeni od tebe!», pokušavao je da smiri situaciju.

«Šta oni žele od mene», uzviknula je Mirjana i suze su joj pošle niz obraze.

«Oni žele da te upoznaju i kažu da imaju dobar razlog za to!», i dalje je pribrano pokušavao predsednik da spusti loptu, jer mu je taj rekvizit dobro poznat, sa njim odlično barata jer je nekada bio poznati fudbaler...

«To je nemoguće. Ja nisam laka roba pa da se družim sa nepoznatim osobama koje su stigle iz belog sveta da nam daju šačicu....», i tu više nije imala snage da izgovori ni jednu reč...

«Polako, polako....», ustao je predsednik i prišao joj da je zagrli.

«Polako, nisu oni to pomislili, ne boj se, uopšte nije to u pitanju. Oni su nešto hteli», smirivao je uplakanu devojkicu.

«Ne zanima me hoću da idem...», insistirala je ona.

«Ne, nema potreba da žuriš, sve ću ti lepo objasniti, nije ništa strašno, veruj mi, pa taman posla da mi njima dajemo takve usluge, ma ne plaći, saslušaj me», imo je i dovoljno strpljena da se nosi sa njom.

«Dobro, evo smiriću se, samo malo da obrišem suze. U redu, saslušaću vas.», pristala je na kraju.

«Evo ovako: Jedan od dvojice predstavnika kluba iz Barselone se iznenadio kada te je video. Odmah je počeo da gura svog kolegu i da pokazuje u tebe, jer ti izgledaš kao njegova ćerka. I ovaj drugi je to odmah primetio i onda su počeli, nekontrolisano, da pokazuju na tebe. Znam da te je to zbunilo. I ja sam bio zapanjen njihovim ponašanjem. Ali oni su reagovali sa razlogom. Nisam ih razumeo, pošto su pričali na španskom. Bilo im je i smešno i čudno. Kasnije mi je prevodilac preveo i onda mi je bilo jasno. Pomislo sam da je svaka sličnost moguća i da dosta ljudi u svetu i kod nas potseća jedni na druge. Međutim, oni su izjavili da ste vas dve potpuno iste. Kao da ste bliznakinje. Da jednostavno nema razlike. Da li ti je sada lakše?», upitao je očekujući da se ona osmehne.

«Da, sada razumem, ali to je slučajnost. Otkud ja i tamo neka Španjolka, da budemo bliznakinje? Bože, pa i meni je sada smešno!», osetila je veliko rasterećenje.

«To i njih čudi!», komentarisao je predsednik.

«Moja mama je nosila dvojke, i moja sestra je umrla tri sata nakon rođenja...», pokušavala je da pomogne predsedniku i da se iskupi za svoju ludost. Malo je preneglila sa procenom i bilo je sramota.

«Dvojke? Što znači da ti ipak imaš sesru bliznakinju!», nešto je iznenada počelo da se mota predsedniku po glavi.

«Da, ali moja sestra blizn...», sada je i ona zastala i počela da razmišlja brzinom munje. Nemoguće. Znala je za krađu beba i one fore da su to deca iz doma ili bez roditelja.

Nemoguće. Tako da se poigra sudbina sa njom. To je neverovatno. Tako nešto nije gledala ni na filmu. To je, ipak, neka zabuna.

«Kako ćemo razjasniti ovaj slučaj?», pribrano je upitao predsednik.

«Trebali bi smo ipak da razgovaramo sa tim gospodinom. Volela bih da i moja mama prisustvuje tom sastanku. Možda postoji nada da se neko poigrao sa nama i da je moja sestra bliznakinja ipak živa!», sada je već bila jako sigurna u sebe. I počela je da veruje u to.

Sutradan su pozvali gospodu iz Španije. Brzo su došli i rukovali se na onaj svetski način, onaj kod nas davno zaboravljen. Poljubili su dame u ruku pa su se i majka i ćerka istopile od sreće.

Razgovor je tekao normalnim tokom. Nije bilo uzbuđenja, ali su sve činjenice govorile da je ćerka direktora poznatog španskog fudbalskog kluba Mirjanina sestra bliznakinja. Njena majka je počela da plače iz sveg glasa kada je najzad ukapirala da je i njena druga ćerka živa.

Suze je izazvala fotografija i oni su brzo predložili da se čuju i vide putem interneta i odmah, još u klubu u predsednikovoj kancelariji.

Uspostavili su vezu i svi su ostali bez daha. Imale su potpuno istu frizuru i identičnu boju kose.

Svima su pošle suze na oči. Nije bilo reči, samo su se grlili i plakali.

Ćutanje je bilo kao večnost, ali niko nije imao hrabrosti da skрати tišinu.

Odjednom je direktor iz Španije rekao nešto i prevodilac je reagovao kao da ga je neko iglom ubo:

«Gospodin predlaže da obe dame pođu sa njim u Barselonu!», brzo je izgovorio i pogledao u predsednika.

«Kako? Mi nismo ni pasoše ni vizu!», rekla je uzbuđeno majka i klmala glavom, misleći da to neizvodljivo.

«To je najmanji problem. Imate garanciju od njih i oni bi u toku dana mogli da kontaktiraju špansku ambasadu, bez ikakvih problema. Potrebno je samo da pristanete i stvar je rešena!», dobrodušno je razjasnio predsednik.

«Pa, svakako da pristajemo!», odgovorila je Mirjana.

«Da, i ja se slažem», jedva je izgovorila majka.

Tako su se svi lepo složili i otišli da obave te neizbežne formalnosti koje su neophodne našim državljanima.

Tako je sve postalo uzbuđljivo i život je počeo da se menja, jednoj devojci iz velikog grada, skromnih mogućnosti.

U Barseloni je urađeno testiranje i rezultati su pokazali da su njih dve zaista sestre bliznakinje. Sve je bilo jasno i svi su želeli da nastave sa normalnim životom, kako su i do sada živeli, ali sa svakodnevnim kontaktom telefonom i e-mailom.

Fotografisale su se i obećale jedna drugoj da će svaka učiti jezik one druge da bi što bolje mogle da se razumeju.

Mirjana je bila toliko uzbuđena da nije stigla ni da pita kako se njena sestra zove.

I njeno kršteno ime je bilo Mirjana, ali su je prekrstili u Marijen. Tako je više zvučalo španski. Nije mogla da veruje. Sve vreme je živela u velikoj zabludi a neko se tako poigrao sa njenom majkom u porodilištu.

I sve se dobro završilo. Mirjana i Marijen su bile dve najsrećnije sestre na svetu tog trenutka.

One su i danas srećne. Ubrzo se Mirjana sa mamom preselila u Barselonu i sada su sve tri na okupu. Otac je rano umro, tako da ga Mirjana i ne pamti. Mama je ovde ostala bez posla, tako da ih ništa nije vezivalo za rodni grad.

Obe su dobile posao u klubu u Barseloni i sada žive jednim pristojnim životom.

Sve je dobro što se dobro svrši.

Ovo je priča se srećnim završetkom i nemate potrebe da ližete suze. Ovo je priča koja treba da pokrene ostale priče, o nekim drugim bliznakinjama, braći i sestrama koji žive na dve različite strane sveta i ne znaju jedni za druge.

Ovo je priča o fudbalu, ali i o nekim drugim životnim stvarima na koje fudbal može pozitivno uticati.

Ko zna koliko se rođene braće i sestara srelo na svetskom prvenstvu u fudbalu u Nemačkoj a da nisu ni bili svesni?

Možda su navijali za protivničke reprezentacije ne znajući da je njihova baš ona druga. Ona zbog koje su bili tužni kada bi postigla gol.

Možda fudbal spaja sve dobre ljude ovog sveta, a vi ga do sada niste voleli. Očekujem da od sutra promenite svoje mišljenje. Očekujem da ćete, kada se naspavate, razmišljati drugačije...

Spavajte i sanjajte fudbalere, biće bolje i vama i ostatku sveta...
Verujte mi!....

25.jun 2006.god.

Danas je nedelja. Topla i poprilično dosadna. Ja sam već izgubila dvesta eura na kladionici. Bolje rečeno izgubila sam dvesta dinara a potencijalni dobitak je ostao u snovima jer je Argentina sinoć u regularnom toku utakmice igrala nerešeno sa Meksikom.

I jeste ona na kraju pobedila, posle produžetaka, ali to meni nije ništa značilo.

Danas sam se posvetila sebi. Ovo je dan za odmor i izležavanje. Malo ću čitati jednu interesantnu knjigu a malo ću i gledati utakmice. Danas igra Dejvid. Navijaću za njega, pošto mi se jedino on sviđa od igrača koji nastupaju.

Malo je postalo nostalgično ovo svetsko prvenstvo. Svakoga dana sve je više i više ljudi koji su tužni jer njihove reprezentacije, jedna po jedna pakuju kofere.

Ja se nisam još spakovala. Za mene igra još traje. Kao što smo se dogovorili- do 9. jula.

A posle toga ću početi sa nekim novim projektima. Sa novim iznenađenjima. Napisaću još par stotina pesama i opet iz početka. U međuvremenu će se moje pesme pevati i postajati hitovi.

Uverite se i sami....Evo jedne prave za podizanje raspoloženja:

«Moj dragi je klinac»

Znate šta? Moj dragi ne voli
kada ja idem u kupovinu,
kaže da trošim na gluposti,
mnogo, mnogo i na brzinu.
Nije tačno! Ja malo šetam,
onda svratim kod pedikira,
zatim kupim hranu za ptice
i malo poslušam ko to svira.
Potom probam neke krpice
što su na sezonskom sniženju,
on me kritikuje pred svima,
uživa u tom poniženju.
Odem na sajam, na reviju poneku,
nije da pratim baš premijeru svaku,
ali se on ljuti što idem bez njega,
jer hteo bi da mu "klizim niz dlaku"!
Neću da poljubim sve žabe za džabe,
ja nisam princeza koja traži princa,

ja sam zrela žena, malo otkačena,
koja se, eto tako, zaljubila u klinca!

Ako ste nekada davno bili zaljubljeni u strijeg od sebe, onda ću vama posvetiti
pesmu koja nosii naziv:

«Tatica»

Živi u potkrovlju,
tu na vrhu zgrade,
dve ulice od mene,
u mom naselju.
Zovu ga Batica,
malo je stariji,
mogao bi mi biti
kao tatica.
Pa i ja imam dušu,
nisam presveta,
kad oni ne paze
i meni ne smeta.
I zato čujte to:
posle jednog Marka
i ja sam postala
k o l e k c i o n a r k a!
I zato čujte to:
umesto da patim,
ja sam odlučila
da svima naplatim!

Za sve ostale, normalne, koji su voleli samo jednom i iskreno za ceo život,
nemam ni jednu pesmu, jer je takvih pesama napisano na kilo, pa birajte...

Danas želim da budem samo svoja. Da uživam u tišini i samoći. Predlažem i
vama jednom nedeljno slične tretmane.

Možete da provedete dan gledajući u plafon ili samo pričajući sami sa sobom.
Nije teško, probajte i doživete neverovatne trenutke rasterećenja.

Da li ste danas pojeli nešto sočno? Ili ste na dijeti? Ako ste raspoloženi za hranu i
muvanje po kuhinji (gde vas posle čeka i pranje sudova), onda ću vam preporučiti
nekoliko laganih recepata:

Recept br.1:

Prženje jaja je sigurno jedan od vaših omiljenih recepata i vrlo je jednostavan.
Umutite dva ili tri jajeta i prospete ih po vreloj ulju ili maslacu. Maslac je bolji jer daje
ukus kao iz restorana. Možete da dodate neko sezonsko povrće i kao salatu ali i u sam
tiganj. Možete dodati i šampinjone ili neke druge ne otrovne pečurke koje su vam pri
ruci....koje dohvatite.

Pržena jaja se mogu jesti slana ili sa medom. Probajte i jednu i drugu varijantu, a možete i obe zajedno, jer deluju kao afrodizijak.

Jaja možete jesti i sa slaninom ili sa šunkom, a najpoznatija varijanta u Šumadiji je omlet sa sirom. I to sa nekim prevrelim što malo kisi....

Jaja možete jesti i skuvana, sami ili u društvu.

Možete ih preliti kečapom i senfom, dok bi kombinacija sa majonezom bila smešna i mnogo kalorična.

Od pića, možete izabrati čaj, belu kafu, crnu kafu, kafu sa mlekom, kafu sa šlagom, nes kafu, ostale vrste kafa, pivo, jogurt ili nešto drugao, ali nemojte mešati sve zajedno.

Jaja možete jesti sa hlebom ili bez hleba. Nemojte ih jesti kada postite, jer je to greh.

Možete ih ukasiti celerom, peršunom, maslinkama ili nekim drugim povrćem (šargarepicom, cveklom itd.)

Možete ih jesti ujutru, u podne ili uveče.

Služe se topla i na lepom i čistom tanjiru.

Od pribora za jelo su vam potrebni nož i viljuška, a pored je poželjna i salveta, ako ste mnogo zamastili jaja, pa počne da vam, curi niz bradu.

Ili ako vam pođe voda na usta.....na primer....

Recept br.2:

Sledeći predlog je pasulj. Nije neki izbor za danas, ali naviknite se na zdravu hranu i na jeftinu, za svaki slučaj. Nikada se ne zna kada će se zaratiti....daleko bilo. Taman kada se naviknete na neke luksuzne račiće i školjke, a ono...embargo ili nestašica....blokada na eksport- import...

Dakle- pasulj. Na više načina i iz više uglova.

Pasulj je poznata biljka u svetu. Postoji bajka o čarobnom pasulju u kojoj se ne pominje ni jedan poznati fudbaler, pa je nećemo više ni pominjati.

Postoji tradicija gledanja u pasulj. Kao što se gleda u karte ili u zvezde.

Ali je najbolji i najpoznatiji onaj što se krčka u zemljanom loncu i sa suvim rebarcima. Može i sa slaninom, ako ne poranite za rebarca pa se ista rasprodaju u ranim jutarnjim časovima, naročito ako je penzija bila tih dana....

Dobar je i sa kobasicom ali i sa kulenom nije za bacanje. Ja volim klot pasulj, bez mesa, sa mladim crnim lukom. To sam volela kao mala. Najviše sam volela da jedem baš tu kombinaciju a da napolju besni nevreme, da jedem, negde na sigurnom i da se posle toga izvalim na krevet.

I da se probudim kada prođe kiša i oluja.

«Pasulj i oluja, da te Bog sačuva»....

Poznat je i pasulj prebranac i vojnički pasulj.

Ako ste se ikada pitali zašto se nadimate od ove vrste povrća a niko nije znao da vam objasni, ja ću.

Ovako. Poenta tog nadimanja je sastav pasulja koji je 50% protein a 50% ugljeni hidrat. Istovremenom kombinacijom belančevina i ugljenih hidrata vi pravite problem svom želucu.

Prirodno je da on ne može da vari istovremeno i jednu i drugu vrstu, pa je blokiran i reaguje burno, glasno i osećajno.

To je jedina mana pasulju. Ali nemojte zbog toga da ga preskačete. Uživajte u njemu, bilo da ga jedete ili samo gledate u njega.

Ja ne znam da gledam u pasulj, znam samo da ga skuvam i pojedem. Nikada mi niko nije gledao u zrna pasulja, ali zato ja gledam u zvezde i u ponekog fudbalera pa...pa neka to znaju svi i možete i drugima da preneseta, ako nisu čuli ili razumeli. Nemamo trenutno prevodioca, ali zato imamo još nekoliko recepta koji vam mogu poslužiti, kada ste gladni....

Recept br.3:

Nešto slatko. Znala sam. Jedva ste čekali. Ja nisam, ali evo za vas ponešto sočno i slatko i klizavo i ljigavo....

Žele bombone. Sa suvim groždem i prelivom od čokolade.

Pa ako imate bolje rešenje...onda skoknite po jednu čokoladu sa lešnicima ili sa hibiskusovim cvetom što ne miriše na hibiskus....

Volite li kruške u vinu? To je zdravo i za malu decu. Pa kada se ponapijaju...

Volite li maline sa šlagom? A kupine....sa šlagom?

Dobro, volite ih i dalje i jedite slatko uvek kada vam padne šećer ili kada ste nervozni, usamljeni, tužni, neraspoloženi ili kada ste ostavljeni...

Ja ne volim mnogo da pričam o slatkom. Ja i ne umem da pričam i pišem o slatkišima jer ne uživam u njima. Ja sam pre za nešto slano i konkretno. Ja nikada u životu nisam napravila tortu. Samo poneku voćnu salatu za tinejdžere na velikom školskom odmoru....

To nije važno sada, jer nema nikakve veze sa fudbalom. Ti tinejdžeri ne razlikuje odbrambenog igrača naše reprezentacije od vodoinstalatera gradskog vodovoda, koji im donosi račune za vodu....

Recept br.4:

A sada nešto slano....

Na primer slane kokice. Volim tonu kokica. Volim da ih kupujem u ogromnim pakovanjima koje moj deda zove «kontejneri»....

Volim slane kokice, mada postoje i varijante sa slatkim prelivima i to od: jagode, karamele i čokolade i one se jedu sa čačaklicom...kao čevapi...

Recept br.5:

.....

Izmislite nešto sami, jer mene mrzi!

Pa uživajte u dobrom zalogaju. Ako želite nešto da popijete, a da to ne bude neko pivo sa reklame, onda vam mogu preporučiti.....da se sami namučite i odaberete šta vam najviše odgovara, jer ćete tako najbolje uživati.

Javite mi kako vam je prijao neki od gore navedenih obroka.

Ja ne volim da kuvam duže od pola sata. Jer ako sam gladna, ja želim da jedem odmah. I pojedem prvo što mi se nađe pri ruci, pa makar to bili i nokti ili nešto ispod noktiju.

Ako ste na dijeti imam jedan odličan recept za mršavljenje.

Šta je tu najvažnije? Najvažnije je da sebe ubedite da ako volite da žderete to zadovoljstvo traje oko pet do deset minuta. Je li tako? Tako je....

Nakon toga su problemi. I sa varenjem i sa debljinom i ostalim sitnicama (celulit, strije, tesna odeća koja ružno stoji) i tako dalje. Za pet minuta uživanja imate godine (čitavu večnost) patnji u svom životu.

Koliko samo potrošenog novca i za hranu i za načine mršavljenja. Kratko i jasno. Moj predlog je da zamislite svaki dan tri puta po pet minuta da jedete svoja tri omiljena jela po izboru za taj dan. Zamišljajte do detalja. Zalogaj po zalogaj kako ih žvaćete i gutate. I uživajte kao da ih stvarno jedete. Onda kada završite sa mislima, završili ste i stvarno sa jelom. Zamislite da ste stvarno tog momenta prestali i pojeli svoje jelo.

Sada zamislite kako ste naduveni i kako želudac ne može da vam svari obrok, a onda se probudite u stvarnost i pipnite svoj stomak. On je realno čvrst i prazan i ne muči vas kiselina. Ne pije vam se tečnost u ogromnim, već u normalnim količinama. I tako ste prevarili i zadovoljili sebe u isto vreme.

Psihologija ishrane nije uopšte komplikovana. Sve je stvar navike i smoubeđivanja.

I tako ste savladali još jednu ružnu naviku. Zamislite samo koliko ste puta sebi ugodili i priuštili da se najedete. A posle toga ste proklinjali sami sebe. Vratite se u nazad i videćete da je moj predlog više nego originalan i veoma produktivan.

Samo je važno da sebi dopustite ono što vam stvarno prija.

Važno je zdravo telo, a u zdravom telu je zdrav duh, uh, uh, uh....

Koliko ste se uželeli mojih pesama? Ili želite da vam pričam o fudbalerima? Ili ćete ipak pročitati u narednih petnaestak minuta još jednu lepu bajku o nekakvoj princezi ili najobičnijoj devojci kojoj se ostvaruju snovi o kojima nije ni umela da sanja?....

Evo bajke, 1:0 za vas, jer ja znam da tolerišem svima, a naočito onima koji su to zaslužili:

Priča se zove «Venera i Mars».....

Jednom, ne tako davno, rodila se devojka po imenu Venera. Ona nije bila sa ove planete, ali je bila rođena u znaku Vage, koji je pod uticajem Venere. To je njen vladalac, ako niste znali.

I isto tako, jednom, ne tako davno, rodio se dečak po imenom Mars. On je bio rođen u znaku Ovna, čiji je vladalac Mars.

Bilo im je suđeno da se jednog dana sretnu i zavole. Međutim, tu je postojao jedan problem.

Taj problem se zvao Zemlja i Zemljani.

Oni su hteli da ih spreče da se vole i da rađaju decu. Nije se moglo protiv Zemljana. Tolike su ratove ti Zemljani vodili između sebe, da im je dosadilo, pa su prešli i na Veneru i Mars. To su im bili susedi, pa su počeli od njih, a kasnije planiraju i sa ostalim planetama da zarate.

Tako su Venera i Mars bili ugroženi bez razloga. Neki drugi stanovnici su ih kinjili i činili ih nesrećnim.

.....

Koliko je sada sati na Veneri a koliko na Marsu? Pitam se ja....

Na Zemlji je tačno...vreme za treću utakmicu osmine finala u Nemačkoj....

Pa ne mislite valjda da će vam sada pričati o Veneri i Marsu...

Pa smuvali su se na kraju. Jesu stvarno. Zemljani su ih ostavili na miru, jer je počelo svetsko prvenstvo u fudbalu. Zaustavili su sve ratove i projekte dok se ne završi mundijal.

Stvarno. Ne lažem vas. U Nemačkoj su i crkve pretvotрили u fudbalske terene. Kažu da pristaju na sve, samo da deca ne budu na ulici i da se ne odaju porocima.

I tako su Venera i Mars iskoristili odsustvo Zemljana i smuvali se.

Kada Zemljani budu ovo čuli popi....

Mislim da ću izveštaj o ovoj priči imati tek posle 9.jula, a tada ću i završiti sa pisanjem ove knjige. Onda bih mogla u nekoj sledećoj da vam kažem šta je bilo, a možda će u međuvremenu i novine pisati o tom događaju....

Sada odoh da odslušam himne i da gledam fudbal....

26.jun 2006.god.

Danas je vreo dan. I protekla noć je bila vrela i kod nas i u Budvi...

Kako je Budva noću? Malo hladnija nego danju, ali je prošle noći bilo jako vruće, jer je pevala Seve kao kod kuće...

Bilo je finalno veče i pobedili su neki operski pevači.

To uopšte nije loše a ni čudno. Ovo je godine škorprije i donela nam je jako čudne pobednike na svim muzičkim festivalima. Preslišajte se i videćete koliko sam u pravu. Koliko je samo bilo mističnosti u glasanjima i prvim mestima?

Ja obožavam muziku i dobre izvođače. Pišem i pesme, ako niste znali a neke će postati veliki hitovi.

A sada malo o fudbalu. Englezi su pobedili, jer sam ja neprestano gledala u Dejvida Beckama, koji je ipak morao da postigne gol. I to nije bio običan gol, to je bio jako dobar udarac koji je Englezima doneo prolazak u četvrt finale.

I dok se Budva pušila od dobre atmosfere, u Nemačkoj su igrali Portugalija i Holandija i znate li ko je pobedio. Pa naravno Portugalija, kao što sam se i kladila, ali mi ništa više ne vredi jer su me Argentinci prešli. Videćemo još danas i sutra da li su samo oni ili će još neko igrati produžetec i pucati penale.

Danas igraju....to ću vam prepričati sutra, a da se malo prebacimo na neke letnje teme i ljubav na moru. Pričala sam vam o Isidori, Doletu, Morskim hitovima, a sada je došlo vreme da vam ispričam jedan istinit događaj...

Bilo je to pre devet ili deset godina i sve se dešavalo na jadranskoj obali. Negde na primer u Crnoj gori.

Leto, kao i sada, vruće i zanimljivo. Nekome je leto samo odmor a nekome i avantura.

On je bio konobar. Veoma zgodan i šarmantan i voleo je da peva. I znao je lepo da peva. Pevao je obično neke morske hitove, mislim da su mu omiljeni bili od Olivera Dragojevića.

Ona je bila pravница. Došla je na more da se odmori od posla i razvoda. Ili bolje rečeno od lošeg braka. Sama. Ne zato što je htela da upeca nekoga, nego zato što je, jednostavno, htela da bude sama.

I nije gledala okolo i tražila provod. Htela je da bude sama, baš izolovana. Zato je odabrala Sveti Stefan, a ne neko bučno mesto.

Ako niste nikada bili na ovom veštačkom poluostrvu, koje svi zovu ostrvo, jer je to stvarno, da znate da tokom noći ovde vlada potpuna tišina, naročito posle ponoći, kada se zatvara restoran.

Tu nema buke i vriske do jutra kao u ostalim delovima primorja. Ovo je pravo mesto za odmor, ovo je raj na zamlji.

Ovo je mesto koje je trebalo sredovečnoj advokatici, koja je želela da bude sama.

Na samom ostrvu imate sve što je potrebno, a i ako vam nešto nedostaje, možete pozvati recepciju ili restoran i oni će vam stvoriti šta god da poželite. Oni će to znati i da vam naplate. Nisu oni ni malo naivni.

Nedostaje lift. Morate da skakućete sa stepenika na stepenika, a ovo je gotovo jedino mesto gde će vam i kofere nositi ručno. Čak ni kolica ne dolaze u obzir. Osim preko mostića do parkinga i obrnuto.

Na ovom ostrvu se i piće i hrana tegle ručno, do restorana koji je na drugom kraju u odnosu na glavni i jedini ulaz. Kada ste šankerica u Casinu, na primer i kada vam je poverena nabavka, a vi to ne možete sami da izvedete, onda vam čitav personal pomaže. Zamislite krupijee sa svojim nežnim ručicama, koje vrte rulete kako prenose pakete «kišjele» vode.

A onda traže tonu kafe da se oporave. Ili «kapučino» sa puno vrijelog mlijeka. Nije život na primorju lak ali je veoma zanimljiv.

I da se opet vratimo na konobara i pravnicu....

On je tada imao oko 27 godina a ona oko 40. Nije neka razlika. Kada ih pogledate iz profila, deluju kao vršnjaci.

Ona je imala običaj da naručuje kafu sa šlagom svakog dana u četiri popodne. Na ovom ostrvu ne postoji varijanta punog pansiona. Barem tada nije postojala, ne znam da li su je u međuvremenu uveli.

Tako da gosti imaju doručak od osam do dvanaest i večeru, takođe od osam do dvanaest, ali uveče. Pravnica bi ogladnela, ali nije naručivala ništa «la cart», jer je bilo veoma skupo, a i tri obroka bi joj bila previše.

Gospodin konobar je uvek radio popodne i njena soba je bila njegov reon.

Tako su se upoznali, preko kafe. Tako se većina ljudi zbliži, ali ovoga puta, samo je ona pila kafu i ostavljala solidan bakšiš.

Zapravo, cena kafe pluš bakšiš identična je ceni kilograma kafe u prosečnoj prodavnici.

A cene cigareta su takođe bile interesantne. U prodavnici ispod magistrale, paklica cigareta koštala je 3 dinara. To je bila vrednost oko jedne marke. U trafici, malo niže ista paklica je koštala 3,5 dinara. U prodavnici na pola puta do ostrva 4, malo bliže

ostrvu, u drugoj trafici 4,5. Na prakingu, kod uličnog prodavca, na ulasku na ostrvo 5, a na samom ostrvu 5,5 dinara.

Pa vi sad razmislite kada vam se puši i gde ćete se naći u trenutku kada ostanete bez cigareta.

Tako je bilo i sa ostalim prizmama. Rasle su cene kako ste silazili dole.

To je važno samo u sezoni, dok su sve ostale cene tokom godine bile normalne kao i u svim delovima naše tadašnje zajednice.

Ali sada treba nastaviti priču o njima.

Dakle, kafa koja je bila, skoro, najskuplja na svetu je ujedno bila i najsladja. Počela je da obraća pažnju na tog momka. Veoma čudno je gledao. Sviđala se i ona njemu. Imao je neobično prijatan izraz lica.

Njegova frizura i obrve su je potsetile na njenog školskog druga od koga je prepisivala zadatke iz matematike. Bio je jako pozitivan i ona je poželela da ga malo bolje upozna.

Jednoga dana je naručila dve kafe i doterana dočekala svog omiljenog konobara. Kada je upitao za koga je druga kafa, ona ga je pogledala i uperila prst u njega. Nije mogao da veruje, ali je ipak ostao.

Zapalio je cigaretu i povukao dim. Udahnuo je jako, tako da su mu cela pluća bila ispunjena nikotinom. Mislio je da će se onesvestiti. Bio je umoran od rada i pomalo neispavan. Nije znao kako da se ponaša, niti mu je padalo na pamet šta bi mogao da je pita.

Ona je prva počela:

«Kako se zoveš?», zvučala je kao učiteljica koja dočekuje đake prvake.

«Ivica, a ti?», bio je direktan i hteo je što pre da otkrije njene namere. To je bilo pomalo i neiskusno ponašanje sa njegove strane.

«Lidija», odgovorila je i uvukla dim cigarete.

«Drago mi je, a oklen si?», pitao jer na svom tečnom matrenjem jeziku, koji se tada nije zvao crnogorski.

«Iz okoline Beograda- Ripanj, ako si čuo», odgovorila je zadovoljno, kao da je iz okoline Njujorka ili neke druge svetske metropole.

«A jesam čuo, tu mi živi jedan tetak, a i striko mi je do skora živio u tom naselju», počeo je da pametuje i podigao šoljicu kafe da je prinese usnama.

«A ti? Ti si Crnogorac? Rekla bih po naglasku.», pažljivo je birala reči da ga ne povredi.

«Da. Ode sam rođen. U Budvu živim.», rekao je ne obraćajući pažnju na padeže.

Njoj je bilo prijatno da ga sluša bez obzira što je neke reči izgovarao jako čudno. Imao je dečjačko lice a zreo glas. Pitala se da li je zaista zreo i da li bi hteo?....Da još neki put popiju kafu, ovde na ostrvu ili negde u Budvu....

Ispili su kafe i on je morao da krene. Ona mi je pružila novac, ali je on odbio i rekao da ovog puta on časti, a sledeći put će ona.

Sledeći put? Da li je moguće? Pa maleni je pao na tetino kolutanje očima. Ona je bila veoma srećna i ne pamti da je pila slatku kafu u životu.

Čekala je taj dan kada će se susresti ponovo sa dečakom iz snova.

I nije dugo potrajalo. On je nju pozvao jedne večeri i ponudio se da dođe kod nje posle druge smene. To je odmah posle ponoći i da ponese u njenu sobu nešto što ona poželi. Šampanjac. Naravno, to je prava stvar za letnju noć, romantiku i upoznavanje.

Završena je smena, a konobar je ostao sa flašom šampanjca i namerom da se izgubi između uskih stazica i dopre do krajnjeg cilja. Soba broj 19. Lagano je zakucao na vrata i malo je falilo da ispusti bocu skupocenog vina.

Ona je bila veoma izazovno obučena i u sobi je jedino bila upaljena mala lampa iznad radnog stola.

«Uđi.», rekla je a on je opet osetio neku toplotu, kao kada su prvi put pili kafu.

«Hvala i zdravo. Kako je?», jedva je izgovarao i nije znao šta da joj kaže.

«Dobro. Malo se odmaram i slušam muziku.», zanosno je gledala u njega i prihvatila bocu ledenog šampanjca.

On nije ni primetio muziku.

«A da. Muzički festival u Italiji. Bio sam tamo prije tri godine. Radio sam ka konobar.», rekao je i zapalio cigaretu.

«Stvarno? Pa kako je bilo? Da li si upoznao neku poznatu zvezdu?», pitala ga je sa oduševljenjem.

«Ne. Nikoga nijesam prepoznao. Nije to neki poznati festival, učestvovali su samo nekakvi debitanti», nije mu stalo do takvih formalnih odgovora. Želeo je da odmah pređu na stvar. Da malo popiju i da obeleže ovu noć na neki konkretan način.

«Želiš da otvoriš šampanjac?», pitala ga je oprezno.

Pomislio je u sebi «Pa zašto sam ga donosio?», ali je ipak bio staložen i mirno joj odgovorio:

«Da, naravno, baš sam nešto ožednio», na tečnom maternjem...

«Izvoli. A ja ću da pripremim čaše!», bila je sigurna u sebe, kao stara koka.

Konobar je on. Iz dva poteza iBum....poletela je pena u vazduh.....

Ona je skočila i brzo jezikom pokupila ostatke šampanjca na njegovim rukama. To je bilo šokantno. On se svega nagledao, ali ovo je bilo previše.

I jako uzbudljivo u isto vreme.

Kada je polizala poslednju kap sa njegovih ruku, prešla je na njegove usne.

Osetio je šampanjac iz njeinih usta i polako počeo da se spušta, ne bi li odložio flašu na sto pored njih.

Od tog momenat više nije bio bitan šampanjac. Popiće ga kasnije. Sada je došao trenutak da se ostvare i njeni i njegovi, dečaćki snovi.

Sa iskusnom damom nikada ranije nije imao prilike. Nije umeo ni da sanja takve snove.

Ona je bila zaista divna. Doterana i očuvana. Koža joj je bila zategnuta i izgledala je bolje nego većina njegovih vršnjakinja.

Voleli su se i ljubili, sve do pola dva...Kao u onoj dečijoj pesmi, ali je ovo bila prava igra za odrasle.

Popili su i šampanjac. Do zadnje kapi. I zaspali. U njenom krevetu.

Ujutru je sve izgledalo drugačije i njega je pomalo bilo sramota. Ali nju nije. Bila je dovoljno iskusna da u njemu pokrene pravog muškarca.

«Dobro jutro, šećeru», rekla mu je u trenutku kada je primetila da je otvorio oči.

«Dobro jutro. Kako je spavala moja gošća?», pitao je sa osmehom.

«Spavala je kao nikada do sad. I još bi, ali ostala su joj samo dva dana odmora, pa bi još malo da pliva.», htela je da bude iskrena.

«U redu. Idem ja u svoju sobu. Da još malo odremam, a ti uživaj u doručku i pogledu na more.», i njemu je trebalo malo samoće da može da složi utiske od prošle noći.

«Važi. A kasnije se čujemo!», nije zanla šta drugo da mu kaže.

I tako su se rastali i ostavili iz sebe jednu originalnu, a tako uobičajenu noć.

Ona je otišla na doručak a on u svoju sobu, koju je delio sa još dva antipatična konobara.

Taj dan je proleteo kao da mu je neko platio. Ona je pokušavala da bude staložena i mirna na gostinskoj plaži, ali je jedva dočekala veče i večeru da ga ponovo vidi.

Obukla je plavu letnju haljinu i bele sandale. Ušla u restoran i potražila ga pogledom. Nije ga videla.

Večerala je i sve vreme se nadala da se odnekud pojavi. Nigde ga nije bilo. Nije znala koga i šta da pita. Nije verovla da ga nikada više neće sresti.

Prosto je bilo nemoguće. Nije bila tinejdžerka da tuguje, ali joj je bilo krivo.

Kada je završila sa obrokom pošla je u svoju sobu. Tužna, što će biti sama a prošle noći je bilo tako čarobno, kao u bajci.

Zaspala je. Ujutru je probudila neka buka koja se čula ispred njenih vrata.

Pokušala je da oslušne. Momak je bio toliko glasan da se čuo jače nego cela južna tribina fudbalskog kluba....na primer nekog, ne znam kog a i nije bitno...

I nije bilo bitno, ali je bilo blizu.

Nije to bila grupa razjarenih navijača. To je bio neki poznati fudbaler.

Došao je sa malenim sinom a dodelili su mu sobu do njene.

Prepoznala ga je. Nije bila srećan zbog toga. Mislila je na svog malenog konobara. A i šta je briga ko je u sobi pored njene kada ona prekosutra ujutru odlazi.

Ili će produžiti još neki dan, dok ga ne pronade. Svašta! Da se juri po ostrvu sa dečakom koji ni padeže ne zna....Znate onu pesmu:

«Gramatika»....

Ugrizi se ti za jezik
zbog padeža i zbog žene,
jer i nisi neki znalac
ni iskusniji od mene.
Taktika k'o gramatika
deluje ko injekcije,
dođe mi da se takmičim,
a nemam konkurencije.
Ti grešiš kao početnik,
mešaš slova latinice,
prouči ljubavni bukvar,
jer ja delim jedinice.
Ko, šta? Ona ili ja!

Od koga, od čega?
Od njega, od njega!
Kome, čemu? Njemu, njemu!
Koga, šta? Pitam ja!
Hej ti! Ma šta ti bi?
Ka kim, sa čim? Sa njim!
O kome, o čemu? O njemu!

Nije bilo bitno ko kako govori, već kako se oseća. Neko je pokucao na njena vrata.

Potrčala je kao bez glave, misleći da je konobar....

I jeste to bio konobar, ali ne njen. Nosio je ogromnu tacnu sa hranom i nekom limenkama. Ovo je za gospodina....

«Fudbalera!», uzviknula je glasno i nekontrolisano, tako da su se odjednom otvorila susedna vrata i progvirio je poznati lik.

Ona nije mogla da propadne u zemlju jer je ispod nje bio samo kamen do kamena. To joj je olakšalo posao jer je bila daleko od svoje teritorije, niko je nije znao i bila je sveže razvedena žena u najboljim godinama.

«Hvala, uđite!», rekao je poznati fudbaler konobaru i namignuo Lidiji u znak poštovanja ili prepoznavanja. Ili je to bio početak flerta koji bi poslužio kao uteha.

Kažu da se klin klinom izbija, a tek šta je jedan mali i nepismeni konobar naspram poznatog i razarajućeg fudbalera.

Fudbalera koji je svojevremeno bio strah i trepet u portugalskoj ligi. Ili španskoj, italijanskoj. Ne znam tačno kako se taj klub zove...u kojem je igrao....

A i da znam, baš bih vam rekla.....

Da ne bi ste da vam kažem i ima fudbalera....

Dakele opet fudbal. Obrni, okreni, kažem ja vama, lopta nije slučajno okrugla...

Sada vas zanima šta je bilo na kraju.

Evo ovako. Rasplet je očekivan. Konobar se nikada nije pojavio, a fudbaleru je jedne noći ponestalo leda, pa je došao kod nje da pozajmi. Kao da ga je ona imala. Ali izgovor je izgovor. Cilj opravdava sredstvo. A sredstvo je ovog puta bio led, a cilj njeno srce ili neki drugi deo njenog tela.....

Fudbaleri su maštoviti i duhoviti. Nemoj neko da je napisao ili izjavio da su fudbaleri glupi i nepismeni.

Posle ovog izdanja imaće i svoju omiljenu knjigu, a ne samo filmove, pesme, pevačice i glumice. I trenere, ili trenerke....

I svog omiljenog pisca.

Tako se završila još jedna fudbalaska romansa na primorju.

A vi žene, ne morate ni u buduće da pratite fudbal i fudbalere, pa kada vam se pojavi golman reprezentacije, na primer, na vratima, vi ćete mu poverovati da skuplja dobrovoljni prilog za adventističku crkvu.

Sve je ovo istina i ako mi, uglavno, niko ne veruje. Navikla sam na takve stavove okoline. Meni jedino veruju kada im dam predlog za mršavljanje i one od toga stvarno smršaju. Imajte na umu da je znam sve, ali samo smatram da je pametnije ćutati.

Hajdemo sad malo o fudbalu.....

«Fudbaleri, u mojoj glavi su propeleri....».....

A u vašim glavama i srcima je sigurno nešto veoma zanimljivo. O čemu sada mislite? Znam. Mislite, da li ću vam ispričati neku priču ili bajku koja ne govori o fudbalu. E, pa neću. Sada je u toku svetsko prvenstvo u fudbalu i nema šanse da ja pričam o košarci, pecanju ili skijanju na vodi....

Mogu da vam otpevam još neku pesmicu i da idem da gledam utakmice.....

Pesma za sve udate žene....zove se:

«Muž»

Ljudi, ja od muže imam

još samo tri četvrtine,

jer o jednoj četvrtini

neka druga žena brine.

Samo uzme novo rublje,

čisto k'o iz vešeraja,

ode i kod neke druge

sve ga isprlja do kraja.

Hej čoveče!

Kada budeš došao doveče,

ne očekuj ljubav na brzinu,

jer i ja sam sebi našla četvrtinu.

Probiraču!

Nađi poruku na otiraču,

neću te čekati na dnu terase,

već u zagrljaju nekog da me spase!

27.jun 2006.god.

Juče je bio datum sa tri šestice. To sam se tek noćas setila. I juče je bio četrdeseti rođendan jednog poznatog italijanskog fudbalera. Neću vam reći kog, jer vama to nije važno...

Važno je da su gospoda «žabari- azzuri», pobedili u stotom ili devedesetdevetom minutu. I to je jedan drugi godpodin sudija iz bliske im Španije dosudio poklon jedanaesterac.

Žabari su zato što jedu žablje batak a azzuri zato što čačkaju uši sa štapićima te poznate marke. To je proveren podatak. Ako i vi budete jeli batak i čačkali ušice sa štapiće i vi ćete imati nadimak azzuri.

Ja nisam još došla do te faze. Nije ni to bitno...

Bitno je da su Ukrajinci pošteno ispucali penale i to nezabeleženo 3:0 protiv Švajcaraca, koji nisu primili ni jedan gol u kvalifikacijama. Baš šteta za Švajcarsku, ali ja tamo neću ići u ovom životu, jer mi je u prošlom bila preko glave.

Dakle, Ševčenko je promašio prvi penal, ostali su ispucali sva tri, a Švajcarci ni jedan, to nije do sada zabeleženo u mojoj arhivi, od kada ja pratim ovaj sport. Tako nešto nije zabeleženo.

Čudi me da su se gospoda sa tačnim satovima i velikim kravama predali tako lako i da nisu imali sreće, jer su i Ukrajna i Švajcarska pod uticajem horoskopskog znaka device. Baš da bude tolika razlika, a sve vreme su se držale podjednako...

Zvoni mi telefon.

Opet onaj paćenik sa planine...Znate onaj o kome sam vam pričala da me progoni. Ustvari, on želi da priča samnom i da me zaluđuje.... i da me prati u slobodno vreme.

Zapravo on ima špijune koji me prate. Plaćeni su za to kao u nekom kriminalističkom filmu. A ja sam žrtva i glavna glumaica koja je dogurala do osamdeset kilograma.

Ali to nikome ne smeta. Ljudi od mene ponekad prave nedodirljiv lik i hvala im zbog toga. A kada uzmemo u obzir i da ja plus volim samoću, onda ispada da sam rođena za zvezdu.

Zvezda je rođena i ona sada vam piše, a vi imate zadovoljstvo da je slušate i da otkrivате, polako sve čari njenoga života.

Plava zvezda sada sedi u svojoj plavoj sobi sa crno- belim motivima. Plava soba u kojoj je sve plavo osim postera i sličica fudbalera, koji se nisu slikali u svom reprezentacijskom dresu, tako da se ne uklapaju u plavetnilo koje dopire iz plave lampe sa neonskim svetlom. Nisu svi ni reprezentativci. A neki su do sada i tri, četiri puta promenili klub.

Sve je plavo, crno i belo, osim kofera. Sećam se da su u prodavnici bila tri veća kofera i šest manjih i srednjih. I bili su u tri boje: teget, crnoj i crvenoj.

Kada sam videla najveći crveni kofer morala sam istog momenta da ga kupim.

Samo su mi u glavi odzvanjali stihovi jedne od mojih omiljenih pesama:

«.....Ja uvek nosim kofer ljubavi, veliki crveni...
u njemu njanjaju sad svi, koji su me voleli...
ja nosim kofer ljubavi, zato ti ne brini,
u njemu njanjaju sad svi koji su me voleli...»

Ovo je definitivno jedna od najlepših pesama, koja ne govori o fudbalerima i nisam je ja napisala a zvuči svetski....

Ali kad smo već kod fudbala, da ne zaboravim, da ne odletim od teme....

Danas će se odigrati još dve poslednje utakmice u osmini finala i posle kreće napetost i nervoza....

A sada da nastavim sa opisivanjem svoje sobe. Vrlo je interesantna. Ja ne provodim puno vremena u njoj, ali pre podne je veoma interesantno. Prozori moje sobe gledaju na istok i ujutru, čim izađe Sunce, prvi zraci uđu baš kroz moj prozor. Oni me probude ako nisu spuštene roletne. Sa unutrašnje strane su plave trakaste zavese i imate utisak, da kada uđete, odmah osetite miris poslovnog prostora.

Odmah pored prozora je plavi radni sto i na njemu su računar i štampač. Nisu nešto vredni, tako da vam se ne isplati da provaljujete, a i vezani su specijalnim alarmom iz Bugarske, jer ja posle braće Hrvata najviše vilim Bugare.

I to nije smešno. Ja za to imam dobre razloge, o kojima ću drugi put.

Idemo dalje. I tepih je plav i prekrivači i šest malih jastučića, mada su četiri skroz plava a dva su pomalo i zelena.

Plavi plakar i crno- beli mouse pad. On je sa crno- belim grbom i u sredini je crvena zvezda koja se, da nije crvenog kofera ljubavi, ni sa čim drugim ne bi slagala.

Na zidovima su crno- beli gobleni i crno- bele umetničke slike, čiji sam ja autor. Kratko rečeno, plava soba sa grobarskim motivima.

Ili još kraće rečeno moja «Plava grobnica!»

Tako je stvarno, nemam razloga da vas lažem. Mogu i vama da dam predlog za uređivanje sobe i to vas neće nista koštati. Samo me možete izreklamirati kod svojih prijatelja u vezi nekog posla, kompenzacije ili slično. To je usluga za uslugu, bez novačne nadoknade...

Ili vam je lakše da platite...Neću insistirati, izbor je vaš...

Uređujem sobe i konkurentnih navijača, ali od njih tražim duplu uslugu ili duplu nadoknadu, takođe po izboru. Bez PDV-a, ali pošteno....

Ako niste navijač, ona je dovoljno da siromašne Rome iz svog naselja jednom nedeljno pozovete na ručak i to će biti nadokanda za moj trud...

Mislim na Cigane koji nisu Zvezdini navijači, ako takvih ima...A ne mislim na Rome, kao stanovnike grada u Italiji....ako niste ukapirali...

Ako ni sada ne kapirate, pozovite bilo koga na nedeljni ručak, ako vam je jednostavnije, ali se setite mene jer ćete sigurno manje pojesti, a to je zdravije za vaše telo.

Danas smo otpevali samo jednu pesmu i mislim da je to malo, tako da ćemo izabrati nešto iz mog bogatog repertoara...Na primer:

«Persijski tepih»

Hoću da vodimo ljubav
na tvom persijskom tepihu,
pa neka budem samo broj,
sutra ću misliti na utehu.
Ja sam potpuno sigurna,
ja za to imam razloga,
sada sam, veruj najmoćnija
i zagonetka rešena.
Sa velikom energijom
i novom tehnologijom,
zavešću nezavodljive,
a ti živi kraj probirljive!

Ako nemate tepih, već itison, efekti su slični, mada u obzir dolazi i laminat pod.

Šta ćemo danas pojesti? Može jedna domaća pljeskavica sa lukom? Ili deset ćevapa bez luka sa kupus salatom? Ako vam to ne odrovata, onda vam predlažem pileću džigericu, jer je sezona ptičijeg gripa prošla. Ili bi ste radije da probate supu od mladog goluba?

Pačalinke?..... Od kad ja nisam jela pačalinke....Sećate se da sam ih jela još pre...Pa kad je počelo svetsko prvenstvo u fudbalu, pa neki dan posle toga...

Danas je devetnesti dan takmičenja i ostalo je još samo dvanaest. Moram još jednom da jedem pačalinke do devetog jula. Pa nek ide život...

Jednom se živi, pa i neka pobede Brazilci u fudbalu. Neka budu svetski prvaci, pa neka košta šta košta...Mada ja mislim da će biti neko drugi, ali se neću kladiti, jer mi je u natalnom horoskopu Pluton iz pete kuće (kockanje i klađenje) u kvadratu sa Mesecom iz druge kuće (novac, finasije), tako da će me opet nešto da izvinete je....

Ne psujem ja. Samo se malo omaklo.

Baš me briga ko će biti prvak, sve jedno mi je kada naših nigde nema. Ni na televiziji, ni u novinama. Samo još uvek stoje na jednom bilbordu u centru mog rodnog grada. On se nalazi blizu Opštine, na jednoj raskrsnici i kada prelazim ulici, ja upšte ne gledam u semafor. Glava mi ostaje pozadi a ja idem napred. Nadam se da me neće zgaziti kola, da će imati obzira gde gledam....Da će zakočiti na sred raskrsnice dok ja ne pređem ulicu, pa da će posle nastaviti dalje, jer će i vozača pomenutog, potencijalnog automobila privući bilbord i on će takođe poželeti da zadrži pogled na naše plave....

Mnogo je lep poster. Šteta što mi soba nije veća. Ukrala bih ga noću...I stavila u svoju "plavu grobnicu", koja bi onda bila još plavlja....

A vi?...Da li ste raspoloženi za jednu turneju i pesmu koja se isto tako zove:

«Turneja»

Od Bora pa do Sombora,
Kragujevca do Kruševca,
od Boljevca do Doljevca,
ja te pratim, znam i proganjam.

Od Budve pa do Cetinja,
ja uzletim bez sletanja,
od Nikšića do Petrovca,
Svetog Stefana, Buljarica.

Svuda me nose talasi,
ti me caricom proglasi,
Montenegro and Serbia
please me tach,

I love you so much!

Što ja volim da putujem
nove drugove otkrijem,
što ja volim da vozam se,
dođi samnom pronađi se.

Što ja volim da uživam
sa dobrim društvom nazdravim,

što ja volim da poludim
da sa tobom strast probudim.

A ako želite da saznate nešto više o mojoj sobi, evo jedne pesme koja nije posvećena nikome posebno, ali su mi asocijaciju dale moje plave trakaste zavese:
I pesma nosi naziv po njima, a nije vezana za fudbal i fudbalere:

«Trakaste zavese»
Čekala sam majstora da mi montira
lepe, nove, plave trakaste zavese,
kad dunu neki vetar u sred leta
kao tornado, pogrešno me zanese.
Oko pola deset dođe majstor dečko,
neverovatno dvadesetidva leta,
ja mu kažem: "Koka sam za tebe pile!"
a pile meni: "Baš mi to i ne smeta!"
Mislila sam da montira zavese,
kad vidim da me meri od glave do pete,
pogledah ga, ponudih mu koka kolu,
on baci čašu, sve popraska tapete.
Ma pusti zavese, dok sam te čekala
popila sam celu flašu vina,
u sobi kao da mi je minsko polje,
a na polju baš ni jedan mina.
Bolje da sam sama zavese stavila,
nego što sam se mnogo fina pravila,
o ljudi, kakva me je muka spopala,
kad reče: "Ljubi ću ti tetka stopala!"

Da li želite da vam danas ispričam još neku bajku? Neku letnju i sočnu, pikantnu,
sa prelivom po želji....dok vam ne pođe voda na usta....

«Ivica i Marica»

.....Ne mogu.....

Ovaj Ivica (brat od Marice) me odmah potseća na fudbal i na onog konobara sa Svetog Stefana što se izgubio. I Marica me na nekog potseća, ali ne mogu da se setim na koga....

Dajte neku drugu....Na primer «Crvenkapa»....

.....Joj...ne mogu ni o njoj....pa ona je bila Ciganka...ne Romkonja iz Rome u Italiji....nego je navijala za Zvezdu....

I vuk je navijao za zvezdu....Ne Vuk Drašković....Ma, vuk što je pojeo babu...Baš je imao i da se najede....Umesto da je kupio neki hamburger ili pizzu na parče on navalio na babu...Ma kakvi o tome da vam pričam...

Znam «Snežana i sedam patuljaka»...

Može. Videla sam skoro Snežanu na jednoj reklani za stambene kredite. Ona radi aerobik. I to radi step aerobik. Vidi se tačno kako se penje i spušta sa klupice koju su joj napravili patuljci. Ima i tegiće. Nisu pravi, mislim da je napunila dve tikvice.

Onda ulaze patuljci i prebaciju kanal na utakmicu u kojoj igraju palčići. Onda se ona ljuti i dere, jer je prekidaju u sred treninga, pa traži jabuku, otrovnu, kada shvati da nema svoju sobu da joj je potreban kredit za kuću.

Kasnije u novinama vidite sličicu sa kućom koja ima osam cik- cak prozora kao što je nekada bila vata, dok nisu izmislili uloške sa krilcima.

Onda shvatite da je Snežana uspostavila dobre odnose sa bankom i da živi srećno, u zasebnoj sobi sa svojim princom.

E, pa ova bajka već može da prođe. Sviđa mi se. Samo još da Snežana umesto što jede jabuku počne da pije pivo.... I u mojim očima će biti baš cool riba...

I dok vežba aerobik da gleda i prenose fudbalskih utakmica, kao ja, bila bi omiljena i kod sedmorice patuljaka ali i kod sedmorice nekih, odabranih fudbalera.

Tim broji jedanaest igrača, a ne sedam,»a nekada je broj igrača u jednom timu bio neograničen...», kada je Marko Kraljević igrao fudbal, a danas njega igra Rambo Amadeus, koji je sada zove Rambo Marko Amadeus, kao neki brazilski fudbaler ili naturalizovani Holanđanin- litalica...

A Snežana? Ona kao ne prati fudbal... Ona je pre za aerobik... Pa i ja sam za aerobik ali sa fudbalerima. Da...da...moji najlepši i najuspešniji časovi aerobika (ako niste znali- ja sam bivša instruktorka aerobika...u penziji....ili na neplaćenom do daljnjeg...) su bili oni kada su mi gostovali fudbaleri lokalnog kluba. Taj klub je nekada bio u Prvoj ligi i u njemu su igrali vrlo interesantni fudbaleri...

A kada bi se trening završio i fudbaleri pošli na spavanje, onda bi devojčice ostale sa isplaženim jezicima pored šanka i na njemu... Ustvari, samo sam se ja penjala na šank, da promenim kanale na TV-u kada nam ne radi daljinski...

Devojčice bi ostajale dugo, da dođu sebi, jer bi na tim časovima radila jačim tempom, jer su imale volju i po...

Ponekad bih zvala i vatrogasce da ih razvezu po kućama...

Napomena: Vatrogasci su uvek bili u prizemlju, jer smo mi vežbale u Vatrogasnom domu....Da ne zovete stvarno vatrogasce zbog toga...Ovo se odnosi na ostale instruktorka aerobika, ako budu imale zadovoljstvo, kao ja, da treniraju poznate fudbalere...

A kada smo već kod vatrogasaca, mogla bih da ih sve pozdravim, a naročito Milancheta, koji će se najviše obradovati....

Na žalost nisam do sada napisala ni jednu pesmu o njima....Veoma mi je žao zbog toga i evo....stidim se

Ali, menjamo temu, da piromanima, ne daj Bože ne bi krenula voda na usta....

Pa da posle vatrogasci moraju da pale....

I još nešto o vatrogascima...

Sećam se prošlog svetskog prvenstva u fudbalu...Baš čudno što se sećam u ovom trenutku, ali ne mogu a da vam ne ispričam jer je veoma zanimljivo...

Bila je neka veoma interesantna utakmica na programu i ja sam bila u učionici u Vatrogasnom domu. Pa, kako u kakvoj učionici? Pa u vatrogasnoj učionici, gde dolaze iz raznih firmi da uče o požaru i kako se on gasi...

I vatrogasci tu nešto uče ili neki od njih uče druge...Nije ni bitno...Uglavnom kada nema časova o gašenju požara, tu se gledaju utakmice na televiziji ili kroz priozor, jer je odmah iz zgrade teren za košarku i fudbal.... Bazen nemaju, ali vaterpolo mogu da igraju kada teren napune vodom iz cisterni za gašenje požara...

I tako je utakmica počela i svi smo gledali napeto nekoliko desetina minuta. Taman kada je bilo najinteresantnije, žuti, pa crveni kartoni, pa prekršaji, svirani i nesvirani, začu se glas dežurnog....Krava....krava je upala i bunar u jednom selu na sedamnaest kilometara od centra...krava...požurite....hitno....četiri vatrogasca neka hitno krenu da vade kravu...Upala je krava u bunar...ponavljam....

Dalje nisam ništa čula a ni videla...Ni na televiziji a ni o kravi...Odjednom su vatrogasci u učionici počeli da psuju...I kravu i bunar i mleko i fudbal i fudbalere. I počeli u da se gurkaju...»Hajde ti...»...»A što ja?...Idi ti...Ja sam bio juče i presksinoć dok su svi spavali...»Ja ne mogu...ja danas idem po hranu....»...»Ja sam juče pekao pile i krompiriće...»»Ja već treći dan perem sudove...»Ma neka ide neko...dajte ljudi...čovjeku će se udaviti krava dok se vi smislite i što je najgore zagadiće vodu polovini sela...»...

Tako je to kada krave ne prate fudbal...Ili prate, pa su se zagledale u ekran i promašile travu pa upale u bunar....Ili je samo gazda pratio fudbal pa ih ostavio dok se ne završi drugo poluvreme...

A vatrogasci moraju i za vreme svetskog prvenstva u fudbalu da dežuraju....

Nije im lak posao...mada idu rano u penziju... To je jedino super...

Krave ne idu u penziju, one idu u hamburgere i u šnicle koje posle pojedu vatrogasci kada ogladne....Od vađenja krava i fudbalskih prenosa...

Mislim da sam danas bila baš iscrpljujuća. Jesam li vas udavila, ali iskreno?

Ne, nisam uopšte....

Onda vam zakazujem satanak za sutra u isto vreme. Do tada uživajte u fudbalu i ostalim zdravim sportovima....

Ja ću samo u fudbalu jer danas, da vas potsetim, igraju Brazilci, Ganjani (iz Gane), Španci i Francuzi (uglavnom sa Afričkog kontinenta), a kapiten im je Zinedin Zidan, koji će, ako izgube, igrati poslednju utakmicu u dresu reprezentacije kao naš Savo....

A ja ću uskoro pojesti nešto sočno i hladno što klizi...

Sladoled od kupine sa mrvicama čokolade i lešnika....

28.jun 2006.

«...Vidovdaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaan.....»

To je pesma. Da ne pomisli neko da je štamparska grešaka.....

«....Ko da mi otme naziv moje ulice....»

«...U kojoj stanuju devojčice....»

Ne znam da li sam vam rekla da sam imala želju da budem prevodilac albanskog....Šteta što nisam... Kosovo bi bilo samo naše....100%....

Ovako, svaki komentar je suvišan. Ne volim politiku, mada se u slobodno vreme rado družim sa političarima...

Sa njima ne pričam o politici. Samo o fudbalu....

Kažu da noćas možete sanjati svog budućeg supruga ili suprugu....

Ja sam sanjala fudbalere...Baš čudno!

Sanjala sam da su mi u posetu došli Kaka i Kafu. Kaka mi je tražio da mu napravim sendvič od pileće «Koko» salame a Kafu je hteo samo kafu bez šećera.

Ja sam požurila da ih poslužim a onda sam se setila da je danas sreda i da se posti.

Oni su mi odgovorili da njih ne zanimaju ti naši praznici, jer su druge vere. Ustvari, oni su iste vere, samo drugi smer....

Tako sam ja noćas sanjala brazilske fudbalere, koje verovatno nikada neću sresti u stvarnosti. Brazil je juče pobedio Ganu sa 3:0, ali je bilo i malo nepravednog suđenja.

Sve jedno bi Brazil pobedio, makar i na silu. Trener Ganjana (naš Srbin), bio je udaljen sa terena posle prvog poluvremena i tako se pre roka završilo učešće poslednjeg našeg čoveka na svetskom prvenstvu u Nemačkoj.

Uveče su igrali Španci i Francuzi. Sva sreća pa se nisu sreli Španci i Italijani. Došli bi do krvoprolia, kao na Kosovskom boju pre tačno 617 godina, baš na današnji dan.

Francuzi su pobedili sa 3:1 i slavni Zinedin se još nije oprostio od fudbala, mada su svi očekivali. I Mišel Platini je bio u publici. I još neke face, nisam obraćala mnogo pažnje na početku utakmice jer sam u to vreme radila vežbe...

I danas sam se izmerila. Smršala sam četiri i po kilograma od kako pišem ovu knjigu. Ako bih pisala do Nove godine, mogla bih na proleće da se upišem na kurs za manekene....

I tako su Španci sinoć izgubili, neočekivano, jer su u prvom delu takmičenja imali tri pobeđe, a Francuska jedva jednu i dva nerešena rezultata....

Ali i to je fudbal. Nije im se dalo. Meni je najviše bilo krivo zbog španskog kapitena Raula, koji je juče slavio dvadesetideveti rođendan. Rođen je u znaku raka a u kineskom je zmija. Intersantna i od nekud poznata mi kombinacija.

A ja sam i sinoć smišljala stihove o fudbalu:

«...Baš si uska, k'o Francuska

sobarica Mica....».....

Bilo je još nekih ali ih nisam zapamtila....

Šta ćemo danas raditi. Danas nema fudbala. Ni sutra, zamislite... Dva dana ubijanja od dosade. Malo će se radnici u kladionicam odmoriti, pa opet u petak i subotu....Navali narode.....

U petak 30. i u subotu 01. se igraju po dve utakmice četvrtfinala, a polufinale, nemam pojama kada je!

Do tada možemo uživati u toplotnom udaru, jer sa četvrtfinalom dolazi i osveženje u vidu pljuskova i grmljavina....

Danas je malo monoton dan. Mogla bih jednu malu pesmicu za podizanje adrenalina.....

«Usijanje»

Do tog usijanja
i bez ubrzanja
dođem kada baneš
i pored mene staneš.
Ruku kad mi pružiš
dlanovi se znoje
i kad telo tvoje
dodirne telo moje.
Uzbudi me mnogo
tvoja kosa gusta,
imam snažnu želju,
da poljubim ti usta.
Ja krenem da ti kažem,
pa onda posustanem,
nedostaje mi hrabrost,
pomozi mi da ne odustanem.

Mislili ste da ću vas rashladiti nečim. Pa može...sladoledom...ili hladnim pivom sa reklame....Ili Snežanom i sedmoricom patuljaka, koji su dobili zasebne sobe, da se ne bi razmnožavali kao zečevi....

Da li volite male zeke- peke? Ili su vam mace omiljena sorta? Ja volim i jedne i druge, ali se slabo družimo jer sam alergična na njihovu dlaku. Ja sam u kineskom horoskopu mačaka, ali pošto je u Indiji ovaj umiljati stvor napravio neke grešne poteze oni tu godinu nazivaju godinom zeca. Ta izmena važi samo za taj kineski znak, tu jedino ne postoji slaganje.

Tako sam ja i zec i mačka u isto vreme. Mada, ja sebe doživljavam više kao mačku. A primetila sam i da me drugi tako doživljavaju. Zec je nekako miran, uplašen, a ja sam daleko od toga. Ja znam da grebem. Kada me neko napadne, branim se grebanjem...Ali ne u pravom smislu te reči.... Šta ona, zapravo znači, ne daj Bože da ikada saznate....Mada se ne bunim da budem i zečica, ako neko poželi...

Danas je praznik i ne bi trebalo puno da se radi. Kažu da se danas sve vidi. Ja sam izašla napolje sa tamnim naočarima i videla da nema tri čoveka na ulici. I jedna žena je bila, u nekakvoj crveno belo haljini, ali nisam sigurna da je vatrena navijačica Zvezde. Verovatno je ta haljina bila na rasprodaji pa ju je zato kupila. Ništa posebno nisam danas videla. Nisam se ni trudila. Možda je pored mene i prošao čovek moga života a da to nisam ni primetila. Celi dan razmišljam kako ću danas bez fudbala.

Preživeću. Kao što preživljavam plus tridesetisedam stepeni preko dana i preko tridesetisedam komaraca preko noći.

Nemam posebne metode za komarce, pa ih trpim i češem se. Pitam se kako li je onima što žive pored velikih reka, kad je meni ovako u gradu koji nikada nije imao pravu reku.

Mi smo oduvek imali reku «kameleon». Naša reka je nekada, svakoga dana bila u različitoj boji. To je zavisilo od proizvodnje automobila. Ako danas farbaju žuta kola, onda je i reka žuta. Kao u Kini. Ako je plava na redu, onda se ima utisak kao da smo na moru. Crvena, kao u Africi i nije imalo potrebe ići na proputovanja da bi se videli raznobojni vodeni tokovi. Ja sam uz svoju reku videla i ljubičastu i zelenu i svakojaku boju vode koja teče.

Meni se reka direktno slagala sa bojom odeće koju sam nosila tog dana u školi. A škola je odmah pored reke. Ponekad mi se činilo kao da sam na moru. Nakada je znalo i da zamiriše. Ponekad, posle pljuska ili provale oblaka, osetili bi smo i čistinu.

I sada je moja reka čista. Sada kada se uvoze strani automobili ili voze stari krševi, jer nam je standard opao. Sada je reka čista a u vreme suša postaje jedva vidljiv potočić. Jedino za vreme velikih poplava reka je stvarno reka. Onda je loše po velike reke. One izliju i podave ljude po ravnicama. Jedino nama i centru grada malo postane drago što vidimo da je naša reka, stvarno reka...

Imate li vremena da nešto pojedete u pauzi. Danas se posti i jede se samo džem sa kiflom i riba prelivena ceđenim limunom. Može i kuvano povrće, ako imate vremena da ga skuvate, a ako nemate, neka vam ga skuva neko drugi.

Ako danas ne postite, navalite na pečenje. Ja sam kao mala mnogo volela da jedem repiće od prasića. Vremenom sam prestala, jer sam ukapirala koliko je repićima blizu..... guza....

Ako vama nije gadno, slobodno jedite sve redom. Samo ne morate koske, to bacite komšijinom psu preko ograde i on neće lajati na vas svakog trenutka kada vas uoči.

Možete pojesti i nešto slatko ako vam više odgovara. Na primer nešto što je napravljeno od nisko kaloričnog margarina. To je jako dobra reklama u kojoj svi veruju. Jednom sam čula od žene kako je izjavila posle treninga da jedva čeka da dođe kući i pojede niskokalorični margarin. To je onaj od koga se mršavi. Tako kažu na reklamama. A ona i ne pomišlja koliko ta reklama košta i koliko je para zaradila za tih pet, šest reči naša poznata manekenka. Ona je ubeđena da će izgledati kao miss fitnessa ako svaki dan jede niskokalorični margarin u ogromnim količinama. Nisam skoro videla tu gospođu, ali pretpostavljam da je barem dvadesetpet kilograma teža od našeg poslednjeg viđenja.

Zablude su zablude... Kao što je i velika zabluda kada dečaci, adolescenti, misle, da ako vežbaju po celi dan da će biti kao Švarceneger....

Njima ne pada na pamet da trebaju nešto i da pojedu, nešto na primer kvalitetno, sa puno proteina a sa malo masnoće. Nikako im nije poznato da moraju pravilno i da se odmore, da imaju miran san i da sve rade u isto vreme. Da imaju disciplinovan život, redovne treninge i psihičku ravnotežu. I da znaju da vole, da bi neko voleo njih....

Mangupi sa asfalta uglavnom neće postati gradske face o kojima će se pričati. Mogu biti prestupnici. To nije teško. Tako mogu biti poznati i probiti se do naslovnih strana lokalnih časopisa.

Sve ostalo, imaće neki drugi momci. Ne ni oni sa desetakama u indeksu. Neki sasvim neplanirani. Poneki će možda raditi na šalterima banaka, u pošti ili biti treneri u

karate klubovima.... Nežni a samo spolja grubi. Privlačni do bola koju osetite prilikom najvećeg zadovoljstva....

O nekima sam vam pričala, a neke ćete i sami upoznati kada za to dođe vreme. Najgore je što većina žena pada na «prvu loptu» i ne sačeka da prouči muškarca do kraja. Njih treba provocirati i tražiti od njih da se maksimalno otvore i da pokažu sve karte. Da znate sa čim igraju.

Ako su im karte loše, pa to su očigledno čisti bleferi. Sa njima možete lako. Možete ih ucenjivati do beskonačnosti i igrati se sa njima.... Mislim na igre u pravom smislu te reči. Na fer play igre u kojima ćete obostrano uživati, a o eventualnom rezultatu.... pa potrudite se da bude nerešeno ili da vi budete pobedik, sve ostalo otpišite. Jer ako ste ga već provalili u startu, zašto da ga kasnije pustite da vas pobedi?....

Ako ne znate kako, pozovite mene i ja ću vam objasniti...

Ja imam dovoljno iskustva i u teoriji i u praksi. Samo mi je praksa nekako dosadila, pa se trenutno bavim proučavanjem teorije....

Sad je na red došla još jedna moja pesma koja govori o sujevernoj devojci i tako se i zove:

«Sujeverna»

Ustala sam na levu nogu, pusti me,
danas ništa ne mogu.

Put mi je prešla crna mačka,
zato nemoj niko da me čačka.

Sutra će biti sve u redu,
još da zaboravim prošlu sredu.

Petak je dana za odlaganja,
posle malera žive nadanja.

Malo sujeverna,
uvek sam ti verna,
čik me sad prevari,
bez mene nazdravi.

Malo sujeverna,
oprezna i smerna,
da ti druga baci čini,
ja ih skidam,
za to ne brini.

Ako vi niste sujeverni, onda prilignite malo posle ručka, pa ćete videti koliko ste se ugojili za mesec dana. I to je naka vrsta verovanja. Ako se ne trošite redovno, onda računajte na višak od koga vas i te kako može zaboleti glava. Mene uvek boli glava od viška, pa sam vam ja živi dokaz za to.

Kada su pare u pitanju, tu u početku ne boli glava, a kasnije kada potrošite višak, zna da zaboli i to jako.

Da li ste nešto primetili? Danas vam nisam ispričala ni jednu bajku. Danas sam se uhvatila za filozofiranje, pa za statistiku, pa za hranu... a o ljubavi po najmanje...

Može li jedna bajka o homoseksualcima? Ne.....Pa i oni su ljudi i zanju da vole i imali su, a možda i još imaju svoj časopis.... Nisu oni krivi što su takvi...

I kod životinja i kod biljaka postoje slična odstupanja. Ja sam imala kučku koja nije htela da se pari...Jer nije našla sebi adekvatanog partnera....

Šteta što se o tome ne uči malo više u školi. Vi ne možete tako grubo da menjate prirodna pravila. Ako neko u sebi nosi takve gene, onda je to konačno i nikakav drugi uticaj ne može promeniti to njihovo stanje.

To bi isto bilo kao kada bi meni neko zabranio da volim fudbalere. A ja sam još u maminom stomaku igrala fudbal. To je zato što je moja mama pre trudnoće imala samo četrdesetipet kilograma a ja sam bila na rođenju dugačka pedesetisedam centimetra a teška tri kilograma i sedamstosedamdeset grama. Pa mi je bilo malo tesno, a moj otac je za tih devet meseci sašio, i to ručno, brdo fudbalskih, kožnih lopti. I ja sam kasnije pokazivla interesovanje za sport, ali sam tek u dvadesetidrugoj godini počela da se bavim fitnessom.

Ostatak priče, o fudbalu, znate, da vam ne ponavljam....

Nekom je suđeno da bude homoseksualac a nekom da voli fudbalere... Mada i homoseksualci mogu da vole fudbalere, a meni to uopšte ne smeta. Možete i vi da volite fudbalere. To je toliko velika ljubav da ima mesta za sve, osim što nema mesta za ljubomoru. Ona je najgora. Kada ona zakuca na vrata nekog fudbalskog kluba, onda deo ljubavi mora da izađe. A to je šteta... To je velika šteta...

I ja vam tako ne ispričah ni jednu bajku, a danas je veliki dan za nas...

Danas je Vidovdan i danas se posti, malo se jede, ali možete slobodno da pijete pivo i vodu sa reklame jer su i oni posni.... a i kada mrsite možete ih piti u velikim količinama...

29.jun 2006.god.

Danas je značajan datum. Danas se obeležava deset godina od prvog Miminog i Dankinog provoda.

Prvo uspešno osvajanje crnogorskih vrhova. Bilo je to tačno u 2 časa i 45 minuta, rano jutro, 29.06.1996.godine, kada su njih dve ispile prvu bocu vina i to ni manje ni više nego Vranac- Pro Cordem.

Još čuvam tu etiketu. Na njoj osim datuma piše i:

Restoran «Kraljičina stolica»- Miločer.

Sve ostalo je isto kao i na drugim etiketama. Znate, kada kupite to isto vino. Piše Montenegro, Podgorica i da štiti zdravlje. I na poslednjoj strani : «Sa željom da dugo živite»....

I evo mi smo još živi. Prijalo nam je vino, pa smo se navadili....

I tako su Mima i Danka otpočele sa praznjenjem flaša i čaša. Preko dana su prale sudove a noću su ispijale domaća poznata vina.

Mima je volele više da pije, jer je imala duži staž od Danke, bolje je poznavala teritoriju Crne gore, a i bila je starija (i sada je), oko pet i po godina.

One su bile poput dva izviđača. Ili kao dva špijuna na štiklama. Sve što drugima nije bilo interesantno, njima je bilo očaravajuće. One su imale moć da ni iz čega naprave svašta. I dobro su se zabavljale, jer su imale toliko pozitivne energije da pokrenu celo primorje.

Čak su u to vreme i zemljotresi bili veoma česti. Ljuljalo se tlo pod nogama, da li zbog njih ili zato što je neka druga sila tako htela....ne znam ni ja sama....

Danas je drugi slobodan dan na svetskom prvenstvu u Nemačkoj i je se uporno dosađujem. Mislim da ću izdržati do sutra. Sutra će biti fudbala na televiziji, a obećali su kišu, već noćas....

Nemci rasteruju oblake pred četvrtfinale, tako da će nam pokloniti rashlađenje.

Ja se za sada rashlađujem hladnom vodom i limunadom, a i supicom od parzadajza.

Nisam nešto ni gladna. Rešila sam da smiršam i hvala Bogu dobro mi ide. Danas sam ušla u haljinu koju sam kupila još 1987. godine za letovanje u Gra(d)cu. Onom Gra(d)cu o kojem sam vam već pričala. Onom u Hrvatskoj. Sada Hrvatsku gledam samo u serijama. Ali su redovne i veoma interesantne. Kao naše, samo malo drugačije.

Po ovakvoj vrućini najbolje prija riba. Morska ili rečna. Možete da izaberete i pljeskavice ili ćevape od ribe. I oni su mnogo ukusniji od standardnih hamburgera, imaju više vitamina i proteina. A i bolje krckaju. Salatu izaberite po želji. Možete i bez salate sa jogurtom ili kiselim mlekom.

Možete sa hlebom ili bez hleba...

Ovo me potseća na reklamu «Sa Pajom ili bez Paje»...

To je svakodnevno na plaži u Gra(d)cu izgovarao dosadni fotograf koji je neumorno špartao svakog dana između preplanulih gostiju.

Mislim da se niko nikada nije slikao- ni sa Pajom a ni bez Paje.... Ali su sve to lepe uspomene...

Danka i Mima nisu imale fotografa koji ih juri, ali su zato imale jednu sliku, koju su podelile na pola, baš drugarski. Ko je bio na tim polovinama.... ostaće tajna i to vam ne želim otkriti. Ali sam sigurna da ta dva detića jedva čekaju da neko napiše reč, dve o njima....

Jedan je teniser. Rođen u znaku ovna a u kineskom horoskopu je majmun. Drugi je devica/ petao. On ne igra tanis, ali izgleda sportski. Obojica vole kocku i izazove. Obojica vole mlade devojkke. I sve što bih vam ja dalje pričala moglo bi skupo da me košta. Dalje ću nastaviti ako mi oni dozvole i šta mi dozvole. Kada budu pročitali moju knjigu, očekujem da mi daju dozvolu za nastavak priče o njima, a ja sam im na raspolaganju, pa mogu i po jednu knjigu samo o njima pojedinačno da napišem....

Do tada poslušajte pesmu, po mome izboru:

«Beli svet»

Ja oduvek sanjah staze
što vode me u beli svet;
destinacija poznata,

vreme mi je za prvi let.
Ispod sača je pogača,
a na stolu malo hrane,
dolazi nam zima duga,
hoću malo bolje dane.
Fenjer svetli, samo sanjam:
ja u napuštenom zamku
i ne smem ni da pomislim,
ostavljam oca i majku.
Ja se sada sećam samo
dok gledam u stare slike,
otvorena karta beše,
pa proširih ja vidike.
Osta naša kuća pusta,
iza nje šljivici čame,
nigde gosta, nigde stope,
samo grane na sve strane.

A ako vam se ne dopada ova, onda vam toplo preporučujem pesmu od Bore Dorđevića, koja nosi naziv «Džigi bau» i koja je bitno uticala na moj život, nešto slično kao Klaudija Šifer, ali samo malo ranije. Malo pre nego što je Klaudija i imala u planu da poseti državu Montenegro....

Teško mi je dok se sećam leta 1996. godine. Samo zbog toga jer znam da se slično leto neće ponoviti nikada. I vruće mi je u mojoj «plavoj grobnici». Nemam klimu a sunčevi zraci nemilosrdno prodiru i kroz roletne i kroz trakaste zavese...

Samo se preznojavam u svojoj devetnaest godina staroj haljini, koja mi dobro stoji. Ona je narandžaste boje i veoma je sexy. Ima prorez između grudi, ali ne toliko izazovan. To je ipak stariji model. Ovi sada su baš...baš... Ali šteta što nisam u njoj spuštala zastavu.... sećate se kada su svi bojkotovali himnu i urlicali moje ime.... Bilo je to divno i davno...

Ovo leto će proteći u znaku fudbala i fudbalera. Mada oko sebe vidim fudbalere jedino na slikama...

I u mislima.... I u glavi.... E, da! Da ne zaboravim juče sam napisala jednu divnu pesmu i sigurna sam da će vam se svideti....

Zove se «Super zvezda»....
(i nema veze sa fudbalom, jer ja navijam....ne navijam za Zvezdu....)

Ja nemam klempavo uvo k'o Severina,
ja nisam mala kao Mina....
Ja nisam kao neke da ostanem bez rebra,
ja vredim više i od zlata i od srebra...
Ja sam pošteno zaradila svaki evro na računu...
i zato ne tražim da mi date krunu....

Ja hoću svoje mesto pod Suncem i svoje gnezdo..
i da mi neko kaže: «Baš si prava, super zvezdo....»...

Hit za ovo leto i za neko naredno....

Da li se prepoznajete u ovoj pesmi?... Razmislite... Trebalo bi svako da se prepozna po malo.... ili barem u jednom stihu... Ili barem u poslednjem stihu....

Umorila sam se od kucanja. I žedna sam. Ne pijem pivo sa reklame, ali se osećam ponekad, kao Snežana... Kojoj nedostaju patuljci i stambeni krediti....

Kažu da trebamo da budemo oprezni sa kreditima i bankama, jer se tamo kriju neke čike i tete koje se mogu preko noći pretvoriti u Jezdu i Dafinu.....

Jedan naš bivši guverner je napisao nekoliko debelih knjiga o ekonomiji. Debljih nego pojedini kuvari. Ja sam pročitla njegovu najdeblju knjigu i pre nego što su ostali čuli za njega.

On je posle prestao da bude guverner i počeo je da piše pesme i osvojio je i neku novčanu nagradu na nekom festivalu za tekst.

I ja pišem knjigu. Neće biti kao kuvar, ali očekujem da se neki moj tekst, uveliko pojavi na nekom takmičenju ili na nekoj velikoj sceni.

Pomozite mi..... Pa ja sam talenat.... Zar ne primećujete...

Ostavila sam sve fudbalere da bi vama pokazala koliko volim da pišem. Imam pomalo ugrožen Merkur. On je i u konjukciji sa Uranom i u opoziciji sa Jupiterom i plus je retrogradan, ali šta da radim. Možda ovo nisu priče za lektiru, niti za NIN- ovu nagradu, ali su interesantne.... Ja se trudim maksimalno, verujte mi.

I zato poklonite ovu knjigu onima koje volite i koje želite da oraspoložite. Samo im poklonite moje priče i recite im da ih čitaju kada su tužni. I tako ste ih skinuli sa vrata. Tako vas neće zvati telefonom za svaku sitnicu....

Tako ćemo svi imati koristi...

A sada idem da se istuširam... Umorila sam se od napornog rada....

I moram nešto da pojedem... Ne smem da pregladnim, jer ću posle toga imati grčeve.... Moram da jedem pet puta dnevno...

Prijatno i vama i izvolite, takođe....

.....

Popodne. Vrelo. Pred kišu. Najavljuju da će narednih pet dana biti svežije. Ako ne bude biće mrtvih. I već ih je.

Negde na drugom kraju sveta umiru u poplavama. Dave se. Ovde se guše od toplote. Zemlja je okrugla i sve se vrti. Čas ovako čas onako.

To znači i da će jednoga dana doći i do promena u fudbalu. To znači da će i na nas doći red da budemo svetski prvaci....

To znači i da ću ja jednom prerasti fudbalska zbivanja i pisati čiste filozofske knjige. E pa to ne želim...

Ja želim da pišem bajke. O usnulim princezama koje sanjaju fudbalere. O fudbalerima koji sanjaju trenerke....

Želim da pričam o lepim i sentimentalnim uspomenama, o svojim i tuđim interesantnim događajima i zato evo jendog....

.....

Bila jednom jedna princeza i sanjala je o svom princu. Nije gledala «TV shop» i nije imala kontakta sa poštarima. Zamislite, nije ni fudbal pratila. To je zato što je njen najmlađi brat trenirao u nekom poznatom klubu....Pa fudbal...

I tako je ona maštala da se zaljubi u nekog glumca ili pevača. I onda je počela da piše pesme i potencijalne scenarije.

Nadala se da će se negde pojaviti neki oglas pa da iskoriste njen talenat. Što mi ovo zvuči poznato.....

Čekala je i četovla, ali je bilo sve manje i manje nade. Zvali su je ponekad da im pošalje odlomke iz svojih pesma, ali ništa se konkretno nije dešavalo po tom pitanju.

Tražila je princa po meri. Nekog ko bi mogao da je prati. To se tako kaže kada tražite idealnog a njega nema, pa nema...

I nije ga ni do dan danas našla. Još ga traži. Možda ga pronađe do kraja ovog romana, koji nije posvećen njoj već fudbalerima...

Bolje da je svog brata angažovala da joj nađe nekog svog druga. Više bi se usrećila. Taj bi je mazio i pazio jer bi znao da je to prinčeva sestra. Poštovao bi je više nego svoju sopstvenu sestru. Ali ona traži đavola. Muzičara ili dečka kome «daske koje život znače», više znače od svega ostalog. Bolje da je sanja o reditelju. Pre će da ga upozna. Treba samo da lupi tri broja mobilnih telefona i već ga je našla. Prosto.... To sam vam već pričala, da se ne ponavljam...

Princeze često umišljaju da su princeze i kada to nisu. Vole da gledaju serije i ljubavne filmove....

Vole da sanjaju o prinčevima koje nikada neće sresti....

I neka sanjaju. Ja ću sanjati fudbalere, kakvi god da su. Ja ću ih sanjati i kada gube i kada pobeđuju. Sve dok bude fudbala, do poslednjeg fudbalera ću sanjati i pisati o njima i pevati im pesme....

Evo jedne pesme, kada smo se već dotakli te teme...

«Lotos»

Hoću da vodimo ljubav
na lotosovom cvetu,
pod vedrim nebom, dušo
ispod ptica u letu!
Da uživamo na vodi
dok zajedno plutamo,
grli me, mazi nežno
dok kroz strasti lutamo!
Evo ti pramen kose moje
da dobiješ snagu i volju,
čekam te u novom životu
a ti do tada nađi utehu bolju.
Evo ti putokaz za ljubav,
mapa za osrvo sa blagom,
ja ću se snaći bez kompasa
sa novom snagom,

pođi poznatim tragom.

Danas je baš tužno. Nisam vam ispričala ni jedan vic ni doskočicu. Ne mogu da se setim. Ništa mi ne pada na pamet. Kada bude palo tada ću vam i otkucati. Pretoplo je i težak je vazduh pred kišu koju željno očekujemo.

Nemam dovoljno kiseonika u mozgu. Potrebno mi je «veštačko disanje», a nigde spasioca na vidiku....

Nisam davljenik ali se polako davim. Hvatam se za slamku.....

A ako vi ne želite da se uhvatite, onda se udavite.... ko vam je kriv...što ne znate ni da plivate, a ni da se snađete....

Za sve one snalažljive nudim slamke svih vrsta i dužina. I svih debljina.... Sve po izboru i po veoma povoljnim cenama....

A da završimo za danas. Stvarno više ne mogu. Dehidrirala sam. Više nisam ni gladna ni žedna ali mi jednostavno fali nešto... Ne znam šta ali mi ovih dana nešto strašno fali....

To ima veze i sa utakmicama kojih nema već drugi dan, ali mislim da je još nešto u pitanju....

Kada utakmice idu redovno, ništa mi nije. Zaboravim, ali kada ih nema, sve mi se skupi...

I zato idem da pogledam neki kviz. Ima ih najmanje četiri dnevno, radnim danima i nešto manje vikendom.

Bar mogu da proveravam koliko sam pametna....

Za utehu. A nisam glupa. Izgubila sam poslenja dva puta od finalista. A to nije sramota. To bi bilo isto kao da ste izgubili od Brazila ili Nemačke u fudbalu na svetskom prvenstvu...

Baš tako. Imam takmičarskog duha u sebi i nikada, ali baš nikada se ne ljutim kada gubim. Ja znam da se igram i da uživam u igri.... U svakoj igri uživam...

I sutra će se neki igrati a ja ću uživati i za vas....

Večeras ću poći ranije na spavanje. Još ako bude grmelo, zaspau kao mala beba.... I sanjau bebe u fudbalskim dresovima- u svojim štramplicama i sa portiklicama na kojima piše: «Mnogo smo jake».....

I sa cuclicama kao na reklamama za uspavljujući šampon sa mirisom lavande. Imam ja i bebi ulje sa mirisom lavande, od jednog domaćeg proizvođača, pa kada se namažem, spavaću kao beba...

A tamo daleko, neko će mene sanjati i držati moju sliku ispod jastuka. Neko, neko, tamo daleko.....

Suta ću vam ispričati kako sam spavala i šta sam sanjala.....

I vi lepo spavajte i sanjajte i ako nemate miris lavande pod kožom....

30.jun 2006.god.

Poslednji dan u ovom mesecu, koji je baš potrajao... U sledećem se završava prvenstvo sveta u fudbalu... u Nemačkoj, nije u Albaniji....Mada ako bi se jednoga dana

organizovalo, negde, u predgrađu Tirane, ja bih se dobrovoljno prijavila da budem izveštač...

Šta sam ja noćas sanjala?

Fudbalere...i....kišu....koje još nema, ali samo što nije....

Trenutno je pauza između regularnog toka utakmice i produžetaka. Argentinci su povelili sa 1:0 a zatim je jedan nemački fudbaler izjednačio....

I tako su Nemci pokazali ko je domaćin. Mislim da će na kraju pobediti Argentina. Nadam se. I da će daleko dogurati, jer će to biti dobra uteha za naše fudbalere....

Napolju je baš zahladnelo... Mislim da je gotovo da padne kiša. I treba nam, da nas rashladi i da malo okvasi zemlju koja je već počela da puca.

Noćas ću bolje spavati. Prošle noći je bilo grozno. Nismo mogli da dišemo, pa i da smo imali škrge ne bi nam pomogle...

Danas nisam raspevana. Ne mogu ni jednu pesmu da vam ponudim. Ni jednu koja bi bila adekvatna u ovom trenutku. Sutra će biti bolje. I ako je petak dan za ljubav (Venera je vladalac ovog dana), meni sve danas liči na subotu. A subota je tek sutra i tada planirama da vam malo više pričam i da se potsećam. Danas je poslednji dan u mesecu. I tako nekako i izgleda. Kao neki završetak. Kao kraj predstave....

Vetar polako počinje da duva i napolju miriše na more. Zapravo napolju miriše na ribu.... Neko u komšiluku peče ribu. Neki komšija je sigurno bio na pecanju i sada se slade. I ja sam danas jela ribu i čorbu od paradajza. I juče sam jela čorbu. Odlična je. Hladna, osvežava po ovoj vrućini. I vama je toplo preporučujem, ako je kod vas slučajno, sada zima...

Nešto je puklo.... Nemci u prvom produžetku?... Ne ... Napolju je počelo polako da grmi. Tako obično počinje. Prvo polako, a zatim sve jače i jače dok se ne oseti na prozorima....

Meni se često tresu prozori. To je zato što mi je pruga jako blizu. Pa kada prođe neki voz sa pokvarenom sirenom, imamo malih detonacija u kući.

Ali ovo vreme se ne šali... Idem ja da gledam utakmicu... Isključujem se...

Prekidamo sa saradnjom dok se ne razvedri, pa makar to bilo i sutra....

Javiću vam šta su uradili Nemci i Argentinci, a vi se zabavite sa nečim ili nekim....

Šansa do šanse, ali ništa... Samo jedan gol i biće sve rešeno, a ja ću u međuvremenu popiti neku kabezu, limunadu ili nešto... nešto što mi se prvo i hladno nađe pri ruci....

Posle ću gledati Italijane i Ukrajinke....

Grrrrrrrmiiiiii.....

01.juli 2006.god.

Prvi dan u novom mesecu. Oblačan i veoma prijatan. Jutros sam malo prošetala da se nagutam pravog kisonika. I sada sam dobro raspoložena za sve.

Danas se igraju treća i četvrta utakmica u četvrtfinalu i to se sastaju:

Engleska sa Dejvidom Beckamom i Portugalija sa Luis Figom na jednoj i Brazilci sa Francuzima na drugoj strani.

Navijaću za... ne znam.... Za Engleze i Brazilce...

Možda i neću navijati...

Juče sam navijala za Argentine, ali su oni izgubili na penalima sa 4:2 i tako su domaćini dokazali da su domaćini.

Baš u trenutku kada su izvodili penale na nebu, iznad mog grada pojavila se duga. Posle sto godina. Ja sam bila toliko srećna posle pljuska, kao dete koje sluša pesmu:

«....Negde, tu iza duge....»

I tako dalje. Poževala sam da mogu da prođem ispod duge, koja se nacrtala baš preko puta moje kuće. Bila je velika i lepša no ikada. Nebo je bilo svetlo i jasno se ocrtavala.

Ali ona je više sreće donela Nemcima, koji idu dalje.

Uveče su «žabari» igrali sa «zbišnima» i njihovi su kapiteni, kao i svi ostali pročitali poruke mira i da svi smesta prekinu sa rasizmom.

Lepo znaju da čitaju gospoda kapiteni. Pismeni su oni. Samo im nije baš do poruka pred utakmicu. Ali su se organizatori dobro dosetili da poruče ljudima u trenutku kada je gledanost najveća. Samo što će te poruke čuti oni koji to već znaju a oni koji trebaju da čuju, praviće se da u tom trenutku traže otvarač za pivo. Reći će: «Neće još da počne, dok otpevaju himne, dok prođu reklame...»...i tako će te poruke ostati u vahu, da se pridruže pticama u letu i dostignu i dotaknu dugu....

A ja ću i dalje gledati fudbal i kada ga ne bude na televiziji...

Počeo je da se sužava krug. Najbolji ostaju, uz pomoć sudija koji greše li greše...

I juče su grešili. I danas će grešiti...

A ja ću vam danas pevati...Kao što sam vam juče obećala...

«Novčanik»

Ovaj novčanik govori

da nije bilo foliranja,

ja sve mogu da ti kažem,

veruj, bez preterivanja.

Ja za sve ove godine

nisam ništa uštedela,

već sam samo sačuvala

sliku što je vremenom izbledela.

Na njoj je lice poznato,

bez ožiljaka i bez bora

i oči što gledaju me

i kažu: "Dalje se mora!"

Ja u novčaniku nemam novac,

već tvoju sliku,

ona mnogo više vredi,

od svega u novčaniku.

Za ovu priliku ću ti ispričati

jedan vic, strašno poznat,
iz prošlog doba,
a ti me optuži, pokori, ponizi
ili zadrži za svog odanog roba.
Ja i dalje mislim da je tvoja slika
blago koje je najvrednije na svetu,
mada sam čula da na nekom ostrvu
sad voziš svoju najnoviju korvetu.

Noćas sam sanjala jednog poznaog fudbalera. Baš čudno. Kao došao je kod mene kući i pita me gde sam. Zašto se skrivam, ne može da me nađe. A ja se kao vadim, kao pišem knjigu, pa pratim svetsko prvenstvo...i još nesto mi je rekao, ali nisam zapamtila i dok sam ja istrčala na ulicu, on je seo u svoj veliki automobili i odjurio...

Onda sam se probudila. Otkrila sam se i bilo mi je hladano. Baš je zahladnelo...

Gledam kroz prozor, kroz odškrinute trakaste zavese i zamišljam kako je danas na nekoj drugoj strani sveta.

U Australiji je sada zima. To znam. U Africi je toplo, kao i uvek. U Americi je američki. Tamo vladaju posebna pravila. U Londonu je Vimbldon...

Ne pratim toliko tenis. Jedino kada naši igraju. A naši se ove godine baš lepo igraju. Ne volim tenis jer je asimetričan sport. Jedna polovina tela, a naročito ona ruka sa kojom više igrate je razijenija.

Ne želim da budem deformisana. Ja sam za simetrične sportove, kao što je fudbal.... ili fitness sa fudbalerima...na primer....

Da li vi vežebatu ujutru kada se probudite ili prvo idete u kuhinju da stavite lonče za kafu?

Kafa nije baš najbolja za «dobro jutro», ali ako ste navikli.... popijte je sa uživanjem...

Za doručak vam predlažem nešto krajnje lagano... Neki keks ili sek.....

Najbolje je bez doručka, pravo na džoging, pa posle u kupovinu i zatim na radne zadatke....

Ja dan započinjem sa trbušnjacima, u krevetu. Onda se protežem i radim lagane vežbice razgibavanja, a doručkujem u podne.

Obično nešto mlečno i sočno... proteinsko....

Nisam pristalica prženih jaja za doručak ili putera i džem sa dvopekam...

Daleko od toga da bih vam preporučila burek ili visoko- kalorični sendvič...

Probajte tako nedelju dana i videćete koliko je lepše. Setite se mojih predloga za dijetu. Mislim na one kada zamišljate da jedete i posle toga stvarno osetite razliku...

Da li želite jedan recept za danas?

Na primer nešto sa mesom.... sa roštilja.... Nešto miriše.... U mom komšiluku se nešto sprema, kao se neko dosetio pre mene, pa je priklao nešto...ili nekoga...

Da li ste za jedno hledno predjelo? Na primer za salatu sa morskim plodovima? Ona se priprema na vrlo jednostavan način, ali su vam potrebni sveži morski plodovi. Zato trebate da imate dobre prijatelje na primorju, na primer na crnogorskom ili hrvatskom....

Kada vam prijatelji pošalju sveže morske plodova (poštom, faksom a mogu i e-mailom)....onda počnite sa pripremom...

Ako vam je jednostavnije, možete i lično da odete kod svojih prijatelja, pa neka vam oni pripreme, da se vi ne mučite.

Obično u tu salatu idu: otpatci od lignji (pipci, glava), dagnje, gambori, škampi, ostali deliћи od jastoga, ribica i riba i sve što je višak pri spremanju vrhunskih jela i morskih specijaliteta.

Kada izdinstate ostatke, prohladite ih, polijete maslinovim uljem, belim lukom, peršunom i limunovim sokom i dobili ste vrhunsko hladno predjelo...

Ništa lakše. I nije mnogo skupo. Ako vam prijatelji pošalju morske plodove za ostale začine i dodatke možete se snaći i u komšiluku. Odete kod prve komšinice i pozajmite na neodređeno vreme....

Da li vam je u međuvremenu pošla voda na usta? Meni jeste i veoma sam ogladnela...

Hajde da pevamo nešto... Nešto što podiže raspoloženje i što diže adrenalin...

Meni se pomalo spava. Na primer, evo jendne pesme koja govori o.....

Poslušajte...

«Evo ti ga na»

O kako mu stoje uske pantalone,

baš mu se sve ocrtava,

moram da mu priđem hitno,

da me niko ne sputava.

Idem sada da proverim i opipam

njegovu majicu uz telo,

vas dve da niste probale,

meni je to doletetlo.

I zato- evo ti ga na!

Ja neću protiv De En Ka,

jer kad mi nadode plima,

ja neću protiv enzima!

I zato- evo ti ga na!

Uzmi ono što ti se da,

jer posle zamajavanja,

izvini, nema kajnja!

Kako stojimo sa bajkama danas?

Jedna bajka o mravima.... i cvrčku....

Bio jednom jedan cvrčak i nije hteo ništa da radi. Oko njega su živeli maleni mravi i vredno radili od jutra do mraka. Mučili su se da bi preživeli i skupljali svaku trunčicu na koju naiđu.

Cvrčak ih je samo posmatrao i nije mu padalo na pamet da nešto započne da radi. Čitao je novine i gledao televiziju i tako su mu prolazili dani.

Jednoga dana pročitao je oglas da jedan poznati fudbalski klub upisuje polaznike. Odmah je odjurio na testiranje i primili su ga.

Mravima je bilo u početku čudno, jer nisu viđali svog komšiju da sedi i gleda ih dok oni vredno rade.

Onda su mravi ukapirali i počeli su da mu postavljaju pitanja:

«Pa, dobro, cvrčak, ne misliš valjda da ćeš postati fudbaler?», pitali su ga sa podsmehom.

«Pa ja sam već fudbaler, ako niste primetili», odgovarao bi cvrčak sa još većim osmehom.

«Vidimo. Samo nismo još čuli za tebe na televiziji», i dalje bi ga podbadali mravi.

«Pa čučete, ima vremena. A i kako bi ste čuli kada gledate televiziju samo oko ponoći, jer po celi dan provodite po poljima. Kada ste već navikli na travu i livadu mogli bi ste i vi da pokušate sa fudbalom. Ko zna, možda se među vama krije neki veliki talenat za fudbal», bio je uporan cvrčak, koji nije odustajao od svog mišljenja.

«Neka hvala. Imamo mi siguran posao. Ne tražimo mi hleba preko pogače. Rad je stvorio čoveka a ne fudbal!», i tako to..... Znae već kako glase dobro poznate izreke i fraze kada ljudi žele da se uteše...ali...

Ali jednoga dana, cvrčak je projurio sa novim džipom pored mravinjaka. Zamalo da ih zgazi. Čudo od džipa. Neki najnoviji model.

Mravi su pomislili da je njihov komšija prešao u kriminalce i da je ukrao to veliko i famozno vozilo.

«Šta je mravići? Uplašili ste se?», uzviknuo je cvrčak i skinuo svoje crne skupocene naočare.

«Pa ti želiš da nas pobiješ?», uplašeno su izgovorili mravi, gledajući u mašinu svetskih razmera.

«Ne bojte se! Ne bih ja to prvim komšijama. Samo me je ponela strast. Radosan sam zbog poklona. Ne dobija se ovakav poklon svaki dan!», oduševljeno je cvrčao cvrčak.

«Kakav poklon? Ko još daje takve poklone?», zapanjeno su pitali mravi i buljili svoje malene mravlje oči na komšiju.

«Klub mi je poklonio ovo vozilo. Bio sam najbolji igrač u protekloj sezoni!», cinično je odgovorio cvrčak.

«Kakav klub? Kakva sezona?», pa mi nismo uopšte čuli za tebe.

«Gledajte večeras sportski pregled na lokalnoj televiziji, posle poslednjih vesti, pa ćete čuti, ako niste do sada znali ko vam je komšija!», odgovorio je cvrčak na poslednje pitanje i uleteo u svoju kuću da se istušira i spremi za večerašnji izlazak. Ide u provod sa najboljim devojkama u gradu. Sa nekim missicama i manekenkama koje promovišu sponzorsku odeću.

I mravi su stvarno pogledali sve sportske izveštaje i onaj sa svojim komšijom.

Bili su i zapanjeni i razočarani. Oni toliko rade i ništa, a komšija, malo šutirao loptu i postao zvezda. I ne samo to. On je zaradio više nego što ceo mravinjak zaradi za godinu dana.

Sramota. Gde je tu pravda i ko je tu u pravu? Ko je lud i kome je potrebana ludačka košulja sa čudnim kopčanjem?

Cvrčku sigurno ne treba ta košulja. Na terenu nosi dres, a posle utakmice se menja sa igračima iz drugih klubova, tako da poseduje zavidnu kolekciju.

Od ostale garderobe, ima najpoznatije marke odela, pa i košulja, sa normalnim kopčanjem da bi mu sve ostale bile suvišne.

Cipele su strogo kožne i udobne a veš, čarape, pidžame i ostala lagana garderoba je od vrhunskog pamuka.

Ludačku košulju može prepustiti ludacima ili onima koji se tako osećaju.

Mravi mogu da rade svoje poslove bez problema i da uživaju u znoju, nestašici i bedi.

Svako ima svoju zvezdu vodilju i svoj horoskop. Ne možemo svi da budemo isti i da radimo i zarađujemo jednako.

Ravnoteža postoji u našem sistemu ali postoje i određene oscilacije.

Naravoučenije:

Gledaj fudbal i uživaj u njemu, jer nikad se ne zna kakav ti je horoskop i šta ti tranziti planeta mogu doneti.

Da li vam se dopala bajka? Lafonten se sigurno ne bi ljutio kada bi čuo moju verziju.

U njegovo vreme nije bilo toliko fudbala i mravi su morali vredno da rade. Sada je došlo do izvesnih promene u društvu i sistem vrednosti je obrnuto proporcijalan u odnosu na Lafontenovo vreme.

Danas se igra mnogo brži fudbal. Danas se traže čvrćci za utakmice, a mravi su na terenu poželji samo kao publika.

Za one kojima se ova priča nije dopala, avo jedne pesme:

«Šteta»

O njoj brinu tetke, strine,
dve ujne, teća i ujka,
baš se sve samo njoj daje,
a šta joj vredi kada je lujka.
Ima tri kuće, dva stana
i ključeve od lokala,
za njom se pomuti pogled,
ali ne vredi, mala je propala.
Šteta što se nisi rodila
nekada davno, u srednjem veku,
da žude za baronesom,
za tobom vene iseku.
Prava je šteta što ti živiš
u dvadesetiprvom veku,
to nije doba za tebe,
ni za tvoju narav preku.

Ili ste za neko žestoko piće, koje nije skorije bilo na reklami. Neki liker od čokolade ili višnje.

Volite li koktele? Sami ili u društvu?

Volite li koktel žurke u bašti neke poznate vile?

To malo zvuči buržujski. Kao na filmu ili u vestima?

To zvuči kao neki prijem na dvoru ili susreti ambasadora u nekoj poznatoj prestonici.

Kraljevski doručak i carski ručak. Lagane letnje salate. Obroci sa malo kalorija i bez mesa. Jer neki državnici ne jedu svako meso. Mislim, ne jedu kada ih snima televizije. Iza kamera jedu sve što stignu. I piju alkoholna pića koja su obojena tako da kamera beleži kao da piju kabezu ili negazirani i nerashlađeni sok.

Napredovala je tehnika, na svu sreću. Inače bi bila bruka. I to svetska ili pak, naša. Vole oni da jedu sve, a naročito im je slatko «zabranjeno voće».

Vole da uživaju i u hrani i u dobrom društvu, a naročito u nekom zabranjenom. To kamere ne beleže, a ni fotoreporter, osim ako se baš namesti.

Onda te novinare nazivaju «paparacima» i vode ih na vešala. Ili samo tako pišu da bi se opravdali. Mada mora nešto da se čita i da se piše.

Mora nečim da se zaluđuje gladni i neraspoloženi narod. Političari i njihove afere nikada neće izaći iz mode.

A šta je «in» ovog leta? Ovog leta su «in» dobre pesme, ma kako one zvučale. «In» je dobra muzika, bez obzira na žanr, jer je kvalitetna i treba je slušati u svakoj prilici. Takva muzika se prosto nameće, bez pardona.

Ako do sada niste slušali Hard rock ili operu, od sada ćete je slušati. Malo za promenu. Neće vam otpasti uši od slušanja dobre muzike.

Ono što je još u trendu ovog leta je opuštenost i to totalana. Tu se prvenstveno misli na oblačenje i spoljni izgled, ali i na ponašanje.

U modi su sada devojke i žene koje se oblače kao tinejdžerke početnice. Teksas i lagane majce, što jednostavnije, po mogućstvu sa neakvim slikama poznatih i nepoznatih faca. Kao na primer: majca sa portretom neke devojke koja je izgubljena u svemiru.

Nose se lagane sandale i papuče, ravne ili sa malim štiklicama, pa potsećaju na Tursko doba i bedu. A u stvari su skupe ko đavo.

Priča se jednostavnim, narodnim jezikom, da vas svi koji vas slušaju dobro razumeju i malo se koriste strane reči.

Uče se strani jezici i ide se na letovanje u što dalje zemlje, a prednost je Afrika.

Najviše zbog cena. Tamo je letovanje koje uključuju prevoz avionom jeftinije nego na nekoj najbližoj relaciji autobusom.

Kada se sve sabere, veoma se isplati stajati u redovima i po tri, četiri dana za vizu. Jer dobijate, posle toga, osim proširenih vena i neverovatan i povoljan odmor.

Ja više volim banje i planine. To je pravi odmor. Nema jakog Sunca i velikih gužvi. Jeste malo penzionerski, ali od kada su penzionerima male penzije, oni više ne idu nikuda na odmor. Tako da su po meni ta mesta baš "in". I leti i zimi. Mada je leti malo lepše. I jeftinije je. Naročito ako ponesete hranu od kuće. Možete i mesec dana da ostanete u jednom mestu. Samo ako povedete parnera, onda to neće biti idealno rešenje. Njemu će biti dosadno takvo letovanje. On neće imati prilike da gleda u gole batak i

mlado meso. Tako da je bolje da pođete sami. Partnera pošaljite na pusto ostrvo sa ajkulama i piranama.

Na tako mirnom mestu možete se zaista odmoriti a i upoznati nekog zeca ili tigra. Lavovi su malo manje u modi jer su sebični i narcisoidni.

Imate savršenih mogućnosti da birate i da budete izabrani. Samo malo razmislite i napravite plan. I vaš je ceo svet i još plus manji deo vasiona.

A kada se odmorite, onda možete nastaviti sa svojim normalnim aktivnostima. I to puni snage i volje. Može napisati roman ili zbirku pesama o svom nezaboravnom letovanju. Ili još bolje- recite meni i ja ću napisati umesto vas. Honorar delimo, ako ga bude bilo. Ja vam ne garantujem da će se vaše priče i drugima svideti i da će ih rado čitati.

Dok se vi ne vratite sa odmora i dok ne složite utiske. Dok ne odlučite kome ćete sve ispričati šta vam se dogodilo i da li ćete uopšte nekome išta reći, ja idem da uživam u fudbalskim utakmicama, kojih je sve manje i manje (ostalo je još samo pet utakmica), pa ćemo časkati sutra. Ili ću vam još nešto saopštiti danas.

Ako stignem. Ako budem imala šta da vam kažem. Da ne lupam više gluposti.

Jeste da mi je dosadno i da sam rešila da napišem ovu knjigu do kraja svetskog prvenstva, ali ne želim da vi budete apsolutno moje žrtve.

Niste vi dužni da slušate bilo šta. Ja želim da uživate dok čitate, a da li će vam poći voda na usta ili ne..... Pa i to je sve tako relativno...

Jer smo svi mi tako....tako ...različiti....

02.juli 2006.god.

Oblačna nedelja. Čudno za leto i juli.

Sinoć su odigrane dve poslednje četvrtfinalne utakmice i dobili smo još jedan par. Sasvim neočekivano, Portugalci su pobedili Engleze boljim izvođenjem penala. Dejvid se povredio, pa je morao ranije da izađe a i drugi kapiten- Figo je završio pre kraja.

Tako da njih dvojica nisu izvodili penale. Ostali su se nekako snašli i maleni i sladunjavi Kristiano Ronaldo je bio heroj, jer je posle njegovog pogotka Portugalija dobila utakmicu sa 3:1.

Druga je bila još interesantnija, ona sa Brazilcima i Francuzima za koje kapiten Zinedin Zidan nikako da odigra poslednju utakmicu. Baš mu se nekako ne da.

Oni nisu izvodili penale, već je Francuska pobedila sa 1:0 golom Tjenrija Henrija u pedesetisedmom minutu.

Tako su Brazilci ostali bez polufinala. I oni idu svojim kućama, tužni i razočarani, a tako su sve lepo isplanirali. Imali su najveći broj novinara i najveći studio za izveštavanje.

Mislim da su hvatali na galamu. Jesu oni pojedinačno velike zvezde, ali tako je nekako i sa našim igračima. Dokazuju se svuda, osim u svom nacionalnom dresu.

Imamo konačno četiri najbolja tima a to su:

Nemačka i Italija, koji igraju u utorak 04.07.2006.god. i

Portugalija i Francuska, koji se sastaju 05.07.2006.god.

Sada više nisam pametna na koga da tipujem. Svi su u igri i sve je moguće. Mada, ja sam od početka nekako predosećala da Brazil neće biti prvak. Mislim ni da Nemci neće biti u finalu. Malo priželjkujem Italiju i Portugaliju....

A dotle.... imamo dva dana odmora i dosađivanja i malo možemo da predahnemo uz neke nove hitove....

«Završetak»..... za sve one koji su otpali na svetskom prvenstvu u fudbalu:

Ti se penješ ka vrhu.. stepenik po stepenik...
a ja oči zatvarma da brže izbrišem tvoj lik....
Dok ti ka vrhu grabiš ja u nazad hodam sam...
da se o sreću sapletem, ne bih za nju hteo da znam...
Sad sam se propio da bih te iz glave izbio,
nisam sa pomirio da sam završio, pre nego što sam i počeo....

Nije tužna pesma. Juče sam je napisala, kao i naredne dve, pa da ih čujete:

«Promaja»
Moram i ja jednom sve da ti kažem...
moram da prestanem da te lažem...
Sad ću da ti otvorim i poslednju kartu očaja...
da priznam da mi u duši duva promaja...
Da taknem temu priče sa raspletom,
da se ne nadam kraju napetom...
Da završim i da započnem...
posle kraja priče, nova priča počinje,
svako novo jutro, novo svitanje...

Ili više volite mistične teme, u godini škorpije, kada oko vas gospodari hladni i daleki Pluton:

«Veštica ili vila»
Podstanari u mojoj glavi
svoju misiju počinju....
opet mi mozak načinju...
Opet su moje misli protiv mene...
opet ljubav krene,
krene pa uvene...
A ja sam noćas obukla
svoje omiljene kostime...
neka me đavoli izvine...
Ličim na staru vešticu iz priče,
koja više i više i više....
.....
Gde su mi krila od slepog miša,

da poletim dok pada kiša...
ili sam je dobra vila...
vila, koju je veštica noćas ubila?.....

Ova druga je malo morbidna, ali mislim da će i ona imati svoju publiku. Ako ste i suviše romantični, evo nekoliko pesama od pre trinaest, četrnaest godina....

«Stranaci»

Lutamo kroz maglu i tamu
kao neznanci...
želimo da uhvatimo istinu samu,
ali uzalu je to, jer su istina i laž
nerazdvojivi blizanci...
Samo, imam ja i previše smelosti,
da te sustignem kod mosta
koji nas deli od zrelosti...
Biram najbolji način za te,
baš za te bolne trenutke,
moje su misli postale zle
kada sam oko tebe videla drvene lutke...

Ili možda pesma «Prijatelji»

Bilo je veće aprilsko, nekako tajanstveno i čisto,
popeli smo se visoko ne sluteću da ćemo pasti nisko
i neznajući da je u suštini svako mesto isto...
Ranije su nam nepoznate bile
sve te čežnje za ciljeve iste;
neći nikada zaboraviti Mesec od svile
i one puteve, ne suviše čiste.
Zar smo i mi deca cveća,
onako nevina i čista;
da se pomolim uz hiljadu sveća...
da li će njihov sjaj ikada da zablista?
Ali nije mi žao što nisam sa tobom
sve tajne ja nosim u sebi
i da si mi rekao zauvek zbogom,
ni tada ne bih verovala tebi...
Neću se moliti da mi se vratiš,
jer ja nisam kao sve ostale,
kada jednog dana istinu shvatiš,
poželećeš i ti neke stvari, slatke ali male...

«Grešnik»

Ljubila sam sinoć jedne neverne oči;
gledala sam kako nestaju i gube se u noćnoj tami...
Guta ih mrak u noći..
Ličile su na zoru što se budi
i mamile me da ih volim, a nestale za tren;
srce još uvek za njima ludi...
Dok koračam slepo ulicom
osećam da me pogledom tražiš da se iskupiš...
Najradije bih sve izbrisala gumicom...
Grešnike ulice traže,
ja bežim od varljive sreće...
i ostavljam te samog....
Suze mi klize i obraze vlaže...

A tako su dirljive pesme, da ne znam ni sama kako sam ih tako tužne napisala.
Bila sam jako mlada. I sada sam. Samo bez ovog jako....

Da li da vam još nešto pričam danas? Kako je počelo, baš ćete se svi rastužiti...

Napolju je tako oblačno i crno da očekujem svakog trenutka da počne kiša. A kada pada kiša, onda je najbolje za spavanjei za ljubav...

Ali ako se pre toga najedete, kao što je planiram, jer sam od jutros veoma malo jela, onda je san najbolji lek za tužno nedeljno popodne koda uz to još nema ni fudbala.

Ima tenisa. Naši su prošli više nego dobro i to me raduje. Mada me teniserke ne mogu nikada obradovati kao fudbaleri, ali daj šta daš.... I one su naše a i žene su, za koje ja uvek navijam, bilo gde i bilo kada...

Nisam im posvetila ni jednu pesmu, ali za sada imam nešto zajedničko sa našom poznatom i prelepom teniserkom. Imamo istu kilažu. Ako statistika ne laže. Samo je ona dvanaest centimetara viša i dvanaest godina mlađa, ali meni ne smeta da se poredim sa njom...

Napolju nije još počela da pada kiša, ali vidim nekoliko uznemirenih golubova ispod mog prozora. Jedu neke mrvice i bajati đuveč koji sam ostavila za pse i mačke lutalice. Ja volim da jedem i da uživam u hrani ali mislim i na druge... I na to šta će oni pojesti posle mene....

Vetar njiše grane i nigde nikog nema. Telefoni mi malo zvone, pa prekinu...

To je zato što sam noćas slala neke SMS poruke na jednoj lokalnoj televiziji. Malo sam htela da se zabavim pošto nisam mogla da zaspim. Poslala sam stih iz jedne veoma popularne pesme i potpisala se kao ta pevačica. Onda su mi pisali neki tipovi i mlađi i stariji. Jedan mi je rekao da liči na fudbalera iz konkurentnog kluba i ja sam morala da mu odgovorim nekao odvarтно da me više ne uznemirava.

Napisala sam da ličim na jednu našu političarku, koja je mnogo ružna. I on je bio šokiran. Nije mogao da veruje. Ja sam sebe opisala baš takvu. A on je uporno pokušavao da mi objasni da ja nikako ne mogu da budem toliko ružna...

I ja sam posle odustala da mu se javljam. Kao da nije upalilo...

Evo i sada mi zvrca telefon dok kucam jer je prikačen na punjač u drugoj sobi. Samo na kratko čujem zvono i melodiju sa telefona, a to je jedna od mojih omiljenih pesama... Narodnjak....pa šta...

Kada smo već pomenuli melodiju na telefonu, evo jedne pesme koja se baš tako zove:

«Melodija na telefonu»

Neka ti melodija na telefonu

bude baš pesma ova,

neka je čuju svi kada te pozovem,

pa i devojka nova.

Kad te zovem pusti neka samo zvoni,

nek' zvoni, nek' odzvanja,

malo foliraj da te pesma pogađa,

zašto, neka nagađa.

Il' je isključi, prekini na pola,

kada telefon vibrira najjače,

tada dolazi do mikrofonijske,

jer i moje srce tako preskače.

A sada stvarno ne mogu da čekam kišu i ostalo...

Idem da se ispavam, jer me sutra čeka naporni ponedeljak, a mi nikada ne znamo šta nosi nova nedelja.....

03.juli 2006.god.

I danas je oblačan dan. Juče je padala lepa kiša, pa je noćas bilo veoma hladno. Noćas je izabrana miss naše nepostojeće zajednice. Bilo je dosta lepih devojaka ali i onih koje su tu zalutale.

Ja sam se lepo ispavala i danas vam mogu dosta toga ispričati. Ni danas nema fudbala i ja ću morati popodne da biram između hrvatske serije i ponekog kviza.

Nije ni to loše. Malo učim strani jezik a malo proširujem znanje. Nikada se ne zna kada će mi zatrebati.

Kako sada da vam pišem o fudbalu kada se ništa značajno ne dešava. Prikazuju na televiziji kako Nemci i ostali ispijaju pivo i kako prave nekakve žurke, ali niko ništa posebno ne priča o fudbalu.

Prave se neki statistički podaci.... pa se malo prepiru, ko, šta, kako.... I znate već šta se sve prepričava. Pričaju kako su Englezi i Dejvid i Viktorija plakali i kako svi trebaju da se ugledaju na naše fudbalere koji su poraz podneli krajnje muški.

Dejvid je skinuo kapitansku traku i odustao, a Zinedin koji već godinama najavljuje odlazak sa fudbalske scene, nikako da ode. Nije kome je rečeno, nego kome je suđeno...

Meni je, na primer, suđeno da pišem i da živim od priča. Mada nekako nije sve još leglo na svoje, ali se ja trudim i zaista sam neumorna. Evo jedne pesme za danas.... Na primer:

«Brucoši»

Raduj se srećo novome danu,
kaži sada šta najviše želiš,
ako ti neko pokvari jutro,
dođi sa mnom veće da podeliš.
Nisu ruže uzalud procvale,
nisu nam ptice džabe pevale,
te se pesme oduvek slušaju,
jer su vremenu odolevale.
Kroz ključaonicu moje sobe,
ti draga progviri k'o nekada,
kad' bili smo nezreli brucoši
i da te ljubim dok zvezda pada.
Da te oborim s' nogu opet,
pređem sa reči na prava dela,
da šapneš mi, da ne čuje niko,
kaži jasno šta si tada htela.

Pošto su aktuelni upisi u srednje škole, ali i na fakultete. Da sam sada maturirala upisala bih višu fudbalsku. Postoji takva škola. Imate predmete koji su vezani za fudbal i neke slične sportove i ne motate da budete u extra formi.

Mislim da bi se tu dobro snašla. Većina mladih upisuje prava ili ekonomiju ili tako nešto što im prvo padne na pamet. Nešto što im predlože tata i mama. Ili nešto što je neostvaren san njihovih roditelja, koji nisu imali uslova, a sada njihova deca mogu na miru da uče i da budu akademski građani.

Ja sam danas baš raspoložena, tako da moram da zaobiđem ove komplikovane teme i zato hajdemo u neku bajku... Da oslušnemo šta se tamo radi..

Bila jednom jedna pevačica i ona se tajno zaljubila u bubnjara koji je bio oženjen. Nije njoj to mnogo smetalo, a kada bolje pogledamo ni njemu. Pevali su, svirali i tezarili svuda po Evropi i zarađivali lepe pare.

Jednoga dana pevačici je palo na pamet da promene malo ritam i da počnu sa malo ozbiljnijim pesmama. Ali svi su znali da ako nešto promene, da im može poći naopako i da bi mogli da izgube neke tezge. Narod je navikao na narodnjake i nikako ne bi valjalo da nešto menjeju.

Ona je bila uporna i htela je da ih ucenjuje. Ili nešto novo ili ide iz benda.

Nisu mogli da nađu tako brzo novu pevačicu, posla je bilo i oni su malo popustili, ali su i oni njoj postavili neke uslove. Nisu bili baš komplikovani, tako da ih je prihvatila. Koji su to uslovi bili, zaista trenutno ne bih mogla da vam kažem.

Tako su ubacili neke nove pesme, stare zabavne, ali sa novim aranžmanima. Imali su ponekad problema, jer bi u sred veselja, kada je narod na vrhuncu delirujuma, ubacili naki stari hit «Bijelog dugmeta» ili «Bajage i instruktora». A šta naš prost gasterbajter zna o Bregi i Bajagi? Čuo je za njih i zna kako izgledaju. Ni omladina nije preterano bila oduševljena starim hitovima iz vremena ex Juge.

Bilo im je ponekad neprijatno, ali je zato pevačica bila zadovoljna. I pevači su bili vrlo često zadovoljni, jer su dobijali svoj deo, po potrebi i želji.... sećate se onih uslova....

I tako je nekako išlo, ali jednoga dana, dobili su poziv od jednog fudbalskog kluba, koji je proslavljao značajan jubilej. Bili su pozvani da im sviraju u jednom poznatom restoranu na obali Dunava. I naravno da su otišli i to pevajući. Čekao ih je dobar honorar.

Momci iz kluba su tražili da im sviraju samo zabavnjake. I to balade iz 80-ih. Bili su veoma zbunjeni, ali su se, zahvaljujući pevačici, ipak dobro snašli. Svirali su poznate hitove zabavne muzike, smeškali se i uživali u zabavi.

Pevačica je takođe bila oduševljena. Za tu priliku je obukla svoju omiljenu haljinu u bojama kluba. To je bila tesna haljina sa velikim dekolteom i prorezom na sredini koji nije baš mogao da se nazove šlicom. Pre bi se moglo reći da je prouizvođaču nestalo konca, pa da je taj deo ostao neušiven. Šlic je izraz koji označava nešto mnogo manje od njenog proreza.

Svi su bili veseli i sve je išlo kako treba. Bubnjaru nije baš bilo pravo, ni za one uslove ostali iz benda, ali ni za očigledno flertovanje pevačica sa fudbalerima, koji su bili tako mladi, zgodni i puni, puni para.

Ali svirka je svirka i sve je moralo da se odradi kako treba. Sutra je novi dan i sve će biti po starom.

Negde oko dva sata posle ponoći pevačici je kao navodno pozlilo i ona je rekla vođi benda da mora da ide, jer je sutra čekaju neke obaveze i da je prehladna i tako to... I on je odmahnuo glavom i rekao joj da je slobodna, a da će honorar dobiti sutra kada se svi naspavaju. Čuće se telefonom.... i tako to i nije ga bilo briga za nju. I onako su pri kraju još sat, dva i svi će poći svojim kućama.

Međutim bubnjara je bilo briga. On je primetio da se ona dogovara sa dvojicom fudbalera i nije mu bilo pravo. Pogledao je kroz prozor i video da je prate do nekog veoma velikog i skupog automobila. Nije mogao da reaguje. To bi bila velika bruka. Na kraju krajeva, on je oženjen, porodičan čovek. Otac troje dece.

Sve je prećutao te večeri, ali je zato tražio objašnjenje sutradan. Ona ga je gledala i smejala se kao luda na te njegove reči. Nije joj padalo na pamet da mu objašnjava gde je i sa kim bila predhodne noći, posle tezgje.

To je njena stvar. Ona je slobodna i može da radi šta god poželi. Imao je problem u glavi tog trenutka. Poželeo je da je udri, ali su našle njihove kolege iz benda, tako da ga je to malo smirilo.

Međutim, oni su naišli baš kada treba. Počeli su da dolivaju ulje na vatru i bubnjar je imao utisak da će eksplodirati istog momenta.

Još da mu i oni staju na žulj. Počeli su da se prepiru i da podbadaju jedni druge. Jedino je basista bio smiren i pokušavao je da malo smiri situaciju. Svađa je postala sve oštrija. Počela su vređanja i neke grube reči kojih do tada nije bilo.

Normalno je da su im mišljenja različita, ali ovo je bilo zaista, kao u skupštini.

Pevačica je u jednom trenutku ustala i prevrнула sto. Svi su začutali, a gosti za drugim stolovima su se naglo okrenuli. Tog trenutka cela okolina je buljila u njih.

Onda je ona samo progovorila dve tri reči, kupila svoje stvari i izašla iz lokala.

Nikada je više nisu sreli. Više nikada nije ni pevala. Imala je dobrog sponzora koji je izdržavao. Neki su posumnjali da je u pitanju neki poznati fudbaler, a neki su došli do zaključka da ga je samo upoznala preko fudbalera.

Nije se još, do kraja, razrešio ovaj slučaj.

Mislim da ona sada živi luksuznim životom u nekoj vili na Senjaku.

Ima toliko dobar život da ne mora ništa da radi. Samo da troši i da se provodi. Da putuje po Evropi i obilazi ostatak sveta.

Ona ne mora da peva pesmu «Viza», kao svi mi ostali.....

Dajte mi vizu da živim u Parizu,
da čekam stare dane, baš kraj Lozane.
Meni treba viza, hoću do Liona,
da sam ko i drugi poželjna persona.
Da i ja po Evropi skupljam uspomene,
da upoznam žene, svetke, prepredene.
Da se slikam pored mnogih svetskih čuda,
pružite mi šansu, da putujem svuda.

A bubnjar može da peva, na primer pemu:

«Posle rastanka»
Posle rastanka sa tobom
ja pričam sama sa sobom,
zaboravim svetlo da isključim
i ne umem sama da odlučim.
Za čas izgubim kontrolu,
prepustim se svome bolu,
hoću da uživam k'o svako,
pomozite, znam da nije lako.
Dosta mi je ovog mraka,
hoću da izađem iz bedaka,
kad' bi ste mi šansu dali,
on bi prestao da mi fali.

A mi svi zajedno i sa pevačicom i muzičarima možemo da otpevamo jednu krajnje veselu pesmicu, koja se zove:

«Promet»
Idi maco nađi sebi kucu,
ja za sebe našao sam "bucu".
Idi pile nađi sebi petla,
meni sledi jedna koka "svetla".
Ja te hranim, a on da te haba,

pusti fore, čeka te baraba.
Kad te zovem nisi u dometu,
mora da si u žešćem prometu.
Pusti, pusti, pustila si se u promet,
sad si prava ženska, dostigla si domet.
Pusti, pusti, pustila si se sa lanca,
a ja ti ne dam ključ od svoga katanca.

Ako vam je do pesma. Meni je pre do fudbala, ali kada nema fudbalera na repetoaru, onda mogu i lagane pesme. Bitno je da me nešto opusti i da budem u svom elementu. Samo svoja i ničija....

Kako je vreme danas- kao stvoreno za spavanje.
Mislila sam još nešto da vam ispriča, ali.... neka sutra ću...

04.juli 2006.god.

Dobro jutro u 13h. Danas je već sunčan dana. I kako ne bi bio kada večeras igra prvi polufinalni par: Nemačka i Italija. Mislim da će «žabari» pobediti i da će opet sudija biti na njihovoj strani.

Jedino ako budu postavili nekog hladnog Šveđanina ili nekog drugog severnjaka. Ako sudija bude iz Južne Amerike, eto Italijana u finalu.

Možda će, ipak, odlučivati penali. To bi bilo najrealnije.

Ja ću danas uživati u životu, a nešto manje u hrani. Danas je opet dan za dijetu. Juče sam se malo prejela, pa sam morala za kaznu da uradim oko hiljadu trbušnjaka.

Hoćete li jednu pesmu za danas? Na primer:

«Retrovizor»

Ja nisam poznati vozač
i nemam neku "mašinu";
marke nisu meni bitne
a kad prođem ja dižem prašinu.
Savremene bajke pišem
ovaj život mi ih stvara,
ja se uvek dobro snađem
i kad imam i kad nemam para.
Ali najviše uživam u prizoru,
dok te posmatram u svom retrovizoru;
stani Zemljo, neka stane vreme,
novi kadar nikad da ne krene.
Ispred zgrade, na parkingu, dok te čekam
na mojoj glavi sada već sede niču;
dok se ti našminkaš i obučeš,
ja ću se pretvoriti u čiču!

Počeli smo lepo. U narodnjačkom stilu.

A i navijam za Italijane, čiji mi se automobili više sviđaju. Oni su više za provod i neobavezna putovanja. Nemački mi izgledaju strogo poslovni.

A i Nemci su nekako bezveze. I ako imaju plave oči, one su im nekako mutne i ne blistaju kao Italijanima. Ali da ih ne ureknem. Nisam se kladila, tako da nemam šta da izgubim....

Mogu samo da zapevam još jednu pesmu, koja nije baš pisana da se peva utorkom. Više odgovara suboti ili petkom, nedeljom...

«Obezbeđenje»

Naoštrio sam se
ja za provod ljudi,
devojke će pasti,
sklanjajte se ljudi.
Jurim prema mestu
gde je usijanje,
da li možda sanjam
ovo pretskazanje?
Da li je to priviđenje,
ka meni ide obezbeđenje!
Pitam (ih) u čemu je stvar?,
kažu: ode nam sav inventar!
Slomih sve čaše i krigle,
kada su me mnoge vodke digle,
srča i iznenađenje,
mene hvata obezbeđenje.
Slobodni ste momci
iz obezbeđenja,
više neće biti tog iznenađenja.
Povešću sa sobom
baš sve ove žene,
nećete vi ovde
naći više mene.
Hej, obezbeđenje,
kakvo priviđenje?
(Pa) u čemu je stvar?
Ode sav inventar!
Vidim na sve strane
devojke me brane,
slomih im sve krigle,
strasti su me digle.
O meni se kote
mnoge angdote,
kažem sebi: "Skote,

skote, idiote!"

Hoćete li nešto duhovito danas? Neki vic ili doskočicu. Ne mogu da se setim ni jednog originalnog vica, a kao što znate- ne volim da se ponavljam...

Volim da budem svoja i to i vama toplo preporučujem....

«Nos»

Moj otac misli da mu nisam sin,
da sam neki izrod familije,
ja mu kažem: "Pusti oče priče,
ti si mi tata, niko drugi nije!"

Oče, ja sam 100% siguran
sa kim mi je tada majka bila,
sećaš li se, obojicu su nas
u školi crtali iz profila.

Veruj mi, tvoj sam oče sin,
tvoje stablo, tvoja grana,
ne brini si i unuk će
ti ličiti na Sirana.

Koza laže, ne laže rog,
tako je presudio Bog,
isti nos imam kao tvoj,
sad me zagrli i kaži mi: "Sine moj!"

Za sve ljude, zrele muškarce, sa originalnim nosom i ostalim originalima...

I ako ne verujete u bajke, kako da prođe dan a da vam ne ispričam još neku bajku iz svoje bogate kolekcije....

Ova se zove «Super princ»

Bio jednom jedan princ. I nije imao adekvatnu princezu. Mislio je da krene od kraljevstva do kraljevstva, ali su ga odvrćali braća i otac. Majka se ovog puta nije mešala. Htela je da ostane po strani i da se ne meša u sreću svoga sina, mezimca....

Svakoga dana bilo mu je sve teže i teže. Nije znao kako da potroši vreme, pa je nabavio najbolju sportsku opremu za planinarenje.

Taj sport ga je jedino privlačio. Savetovao se sa stručnjacima, ali oni su mu rekli da ne može da ide tek tako i da mora predhodno da se pripremi.

Predložili su mu da ide u teretanu ili neki fitness klub mesec dana, pa da onda ode na testiranje, da bi se proverila kondicija za planinarenje.

I on je poslušao savet i prihvatio njihove sugestije.

Upisao se u najbolji klub i krenuo sa vežbanjem. Bilo je tu dosta interesantnih sprava i naprava pa njemu je postalo veoma zabavno.

Vežbao je uvek u prepodnevnom časovim, jer je bilo manje vežbača u to vreme, ali je jednoga dana zbog kraljevskih obaveza otišao posle podne na trening.

I to je bio pravi pogodak. Kako samo ranije nije znao? U poslepodnevnim časovima trener je bila devojka. I to veoma zgodna.

Nije znao kako da se ponaša. Tražila mu je čalnsku karu i pitala ga za ime i koliko dugo vežba... i još nešto....sada se više i ne seća, jer mu je stao mozak a krv udarila u glavu...

Jedva je preživeo taj susret. Ponudila mu je neki novi program vežbanja i ishrane i pitala ga je šta želi da postigne vežbanjem. Nije znao odakle da počne....

Da li od devojke koju traži? Ili da to preskoči i da krene od planinarenja i predloga stručnih savetnika o.... Nije imao pojma....

Ona ga je posmatrala i smeškala mu se, a on je polako počeo da drhti i odlučio je da prekine sa razgovorom, da se izvini i da počne sa zagrevanjem.

Ali, ko za inat sa biciklom nešto nije bilo u redu. Pedale su se okretale kako lude ali ceo mehanizam, kao da je bio u kvaru. Morao je do trenera da pita šta da radi. I bilo ga je sramota kada je ona, kao žensko, došla i iz dva poteza popravila biciklu. Hteo je u zemlju da propadne. On. Princ.

«Evo, sada je sve u redu i možeš da započneš sa zagrevanjem», rekla je i odjurila do baze. To je bila neka vrsta šanka u kome je sedela i nadgledala ostale vežbače.

Nije stigao ni da joj se zahvali. Ona je nestala za tren.

Nastavio je dalje sa vežbama zagrevanja, ali kada je vreme došlo za malo veće težine, nije znao koga da zamoli za pomoć. Nije nikoga poznavo iz popodnevnog termina, tako da mu je postalo neprijatno i počeo je pojačano da se znoji.

U prepodnevnoj smeni su ga svi znali. Znali su da je princ i svi bi pritrčali da mu daju podršku i da mu asistiraju pri treningu.

Legao jer na benč klupu i krenu sam. Nije ni bio svestan da može da se povredi. Na svu sreću devojka trener mu je pritrčala i našla mu se za pet sekuni iznad glave.

Uradio je prvu seriju od deset ponavljanja, ustao i zahvalio joj se.

«Pozovi me kada budeš radio sledeće tri serije, da ti pomognem», rekla je i opet odjurila do svoje baze.

«U redu, zovem te», rekao je i obrisao znoj sa čela.

Bio je vidno uzbuđen zbog njenog velikodušnog pomaganja.

Odradio je vežbu na benč klupi i krenuo dalje. A dalje su bile ostale vežbe za grudi i bicepse. I nije mu bilo mnogo teško. Radio je na mašinama i sa bućicama.

Lagano je završavao trening sa trbušnjacima i vežbama za istezanje i opuštanje.

Kada je počeo prvu seriju vežbi za gornje trbušnjake, prišla mu je i objasnila sa radi sporije. Jer je tako efekat veći, teže je a ne strada mu kičma. I još mu je dodala da drži ruke zategnute iz glave, a ga ne bi zboleo vrat.

I on je poslušao. Primetio je on da se ona trudila i oko ostalih vežbača, ali se nije smeškala toliko koliko je njemu....

Završio je trening i pošao u svlačionicu da se presvuče i istušira. Potrčala je za njim...

«Kada se sutra vidimo?», pitala ga je zadihano i pažljivo.

«Sutra?», pitao je zbunjeno. Pa on se sutra ponovo vraća u prvu smenu....Pa to se, valjda, podrazumeva....

«Sutra su ti na programu noge..... i tricepsi....ako se ne varam....», počela je direktno da mu se obraća i da ga još više zbunjuje....

«Da. Sutra radim trening za noge i tricepse», ponovio je kao papagaj.

«Onda se vidimo sutra u isto vreme. Dogovoreno?», bila je uporna.

«U redu. Dolazim sutra u isto vreme», opet je zvučao kao loš đak koga učiteljica tera da ponavlja.

Imao je ozbiljan problem u glavi. Kako odjednom da promeni smenu. Ostali će to приметiti i ukapirati. Morao je da smisli ozbiljniji razlog. Mislio je, mislio i smislio.

Reći će da mu više prija da ujutru malo duže spava, da jede dobro, da mu se hrana svari i da tek popodne ide na treninga. Nije bio neki izgovor. Ali je dobro znao da ako ujutru vežba sa polupraznim stomakom da će izgubiti na težini.

Jutarnja rekreacija je bolja za skidanje kilaže, a on je hteo da nabaci masu i radio je treninge za dobijanje težine.

I ostali su to progutali i poverovali mu.

Onda je on mogao da započne tajnu i vrlo slučajnu misiju.

Radio je treninge popodne i uživao. U treninzima, naravno, ne znam na šta ste vi pomislili....

Imao je dobrog trenera, dobar program i dobre uslove, što je bilo najvažnije.

Polako je isticao prvi mesec i on je trebao ili da produži članarinu ili da krene sa planinarenjem. Nije mu se išlo na planinarenje. Voleo je taj sport, ali je dobro znao da tamo ne može da viđa zgodne devojke i da je priroda samo delimična uteha.

Na kraju krajeva, on nije počeo sa treninzima zbog planinskog vazduha, već da bi našao sebi devojku. On je princ. Zar ste to zaboravili? Princ koji treba da se ženi i da osnuje porodicu....

Na pameti mu je bila samo instruktorka.... Ona i sve njene obline zajedno sa njom.... Baš lepo rečeno... Ovo je neka nova fraza u srpskom jeziku....

Bilo je lepo dok je vežbao, pa kako sada da prekine... I zašto bi prekidao? Produžice on još jedan mesec i još tri ako treba....

Voleo je da vežba i radovao se svakom novom danu kada ide u klub.

Bilo je tamo i drugih zgodnih momaka, ali on je bio princ....

I to niko nije znao. Ili je bar mislio da niko ne zna. Nikada se nisu gurali kada uđe u salu, a nisu nista ni šaputali kada vežba u njihovom prisustvu....

Ni ona nije mogla da slutiti. To mu je bilo veoma važno. Ovako bi pomislio da mu se nabacuje i da mu ugađa jer je iz kraljevske porodice.

Prolazili su dani i oni su bili sve bliskiji. Mislim na instruktorku u tretani i na princa.

Pomišljao je da je pozove na piće ili na ručak, još bolje, ali ona je bila i suviše zauzeta.

Radila je i neke dodatne poslove. Neki marketing, a i često je gostovala na televiziji.

Nikako nije imala vremena ili ga je namerno izbegavala. Možda je i bila zauzeta.....Nije se dalo otkriti, već su to samo bile njegove pretpostavke....

Jednoga dana, kada je ušao u salu, primetio je veliku gužvu. Nije znao šta se dešava, pa je prišao stafu ili bazi, gde je bilo trenersko mesto i upitao je:

«Šta se ovde dešava? Kakva je ovo gužva?», bio je pomalo i ljut.

«Fudbaleri. Imaju svoj termin od danas, ali za petnaest minuta završavaju, pa možete da se pripremite..», odgovorio je prosedi čovek sa gustim brkovima.

Imao je šta i da vidi. Njegova omiljena instruktorka se topila od sreće. Bila je okružena gomilom igrača i topila se od zadovoljstva....

I tu kao da je bio kraj treninzima u teretani a početak planinarenju i osvajanju vrhova.

Okrenuo se i laganim krakom napustio zgradu u koju je do danas tako rado išao.

Fudbaleri, dakle? Da li postoji bar metar kvadratni ove planete koji nije prosvećen fudbalu?

Ne postoji. Ne, na nečiju žalost, a na nečiju sreću.....

Nikada se više princ i instruktorka nisu sreli.

On nikada nije saznao da li je i on njoj nedostajao....

Samo je saznao da je većina tih fudbalera završila u inostranstvu, u nekom poznatim klubovima i da zarađuju ogromne sume novca.

Saznao je i da su neki završili i u reprezentaciji. I da su ove godine bili u Nemačkoj na svetskom prvenstu.

I da su poraženi veoma visokim rezultatom od reprezentacije koja nije ušla u polufinale.....

To je samo saznao. On nije gledao prenose.

On je planinario u to vreme i bio je u šatoru, daleko od civilizacije i TV prenosa....

On se posvetio proučavanju prirode, jer zna da ga priroda nikada neće izneveriti....

Ne nedostaju mu teretana, sprave, tegovi i ostali rekviziti.

On vežba u prirodi i udiše svež vazduh.

Jedino, kada radi trbušnjake, drži strogo glavu na gore, prave ruke i zategnut vrat i ne radi brzo i sa cimanjem. Da ne povredi kičmu....

Nešto mu je ipak ostlao u sećanju.... Nešto korisno, što je naučio od svoje, još uvek, omiljene instruktorka. Nije je zaboravio, kada su saveti u pitanju...

Simpatija prema njoj je nestla od onog dana kada je ugledao fudbalere....

Naravoučenije: Možeš se roditi kao princ, ali ti se mnogo više isplati da se rodiš kao običan smrtnik, koji ima sreće da ga mama i tata upišu, od malih nogu, u školu fudbala....

Kraj priče. I ako vam se nije svidela, da znate da je istinita. I to vrlo, vrlo istinita....

A ako mislite da ja preterano navijam za fudbalere, onda nemojte dalje čitati ovu knjigu. Samo gubite vreme i živce.

Ovde će toliko biti reči o fudbalu da će vas zaboleti glava jer ćete imati utisak da vam se danonoćno priviđaju bubamare... Ne insekti..... lopte... fudbalske, šarene, kožne i vrlo skupe lopte....

Upravo sam primetila da mi se skinuo lak sa noktiju....

Moram da natopim dobropoznati uljani skidač laka na komadić vate i da skinem stari, a namažem novi lak....

I da budem uredna, okupana i extra čista za večerašnje polufinale. Ja ću gledati njih, a možda i oni primete mene....

Nikada se ne zna. Televizija je čudo. Možda su u Nemačkoj izmislili da i oni mogu nas da prate....

Kasnije ću nešto i da pojedem. I da odradim tri, četiri serije trbušnjaka. Da budem u formi. Možda konkuriram za kondicionog trenera. Nije mi prvi put. Bila sam ja oduvek u njaužoj konkurenciji. Ali je to uglavnom namešteno.

Isto kao i na izborima. Kažu da je ove godine bio namešte izbor za miss. A kao da predhodnih nije....ha...ha..ha...

To znači da ja, ako nađem dobru vezu, mogu da budem bar druga pratilja...

Mada mi to neće odgovarati. Prijaviću se samo ako pristanu da budem prva...

Dotle ću vežbati i pratiti fudbal... I zapamtite:

..... Ne trežite princa na belom konju,

- ne tražite preko hleba pogaču,

- i ne sanjajte strane fudbalere, kada su naši odlični.... verujte mi na reč.....

05.juli 2006.god.

Sinoć smo dobili prvog finalistu. I zamislite to je Italija. «Žabari» su ispunili moju želju da se domaćin ne plasira u finale.

Imali su dobru priču, ali i dobru igru. Dugo je bilo nerešeno i svi su priželjkivali penale. Međutim, pri kraju drugog produžetka uvalili su im gol, a na samom isteku vremena još jedan.

Bilo je fascinantno. Igrali su u Dortmundu, gde Nemačka nije izgubila još od 1974.godine, a druga tradicija je ukazivala da Nemci nikada nisu pobedili Italijane na nekom svetskom prvenstvu.

Jedna tradicija je sinoć prekinuta.

Nemački golman je i ovog puta imao u svojoj čarapici spisak igrača koji šutiraju penale i u koju bi stranu to moglo da bude. Tako je provalio Argentine, ali za Italijane nije imao adekvatno rešenje. Pocepali su mu mrežu dva puta za tri minuta. I onda su i Nemci plakali.

Od novina, tj. abrova, mogla bih još da izdvojim da je statua malenog Ronaldinja, visoka sedam metara, podignuta pre dve godine u jednom gradiću na jugu Brazila, preprošle noći srušena.

Pa to je stvarno glupost. Ti vrhunski fudbaleri nikako nemaju mira. Ako su slavni, svi ih proganjaju i vole. Ako gube, opet ih proganjaju i mrze. Nikako ne postoji sredina u odnosima prema njima.

Ja znam za sredinu i ja svoje fudbalere volim umereno i konstantno.

Italijani su imali malu psihološku prednost, ali su jedini imali i snimak koji pokazuje kako jedan nemački fudbaler nokautira argentinskog. I poslali su Fifi i Fifa je kaznila tog igrača i unela nemir u nemačke redove.

Tako su Italijančići dobili i ovu bitku. Uvek se provuku kroz iglene uši.

Sudija je bio Meksikanac. Baš me čudi da su Nemci propustili da izaberu nekog u svoju korist. Južnjaci su južnjaci i takva su nepisana pravila....

To nije ni prvi ni poslednji put. Bilo je toga i ranije, a ovo osamnaesto svetsko prvenstvo u fudbalu nije još završeno.

Večeras igraju Portugalija i Francuska i ja tipujem na ove prve. I na njih ću tipovati i u finalu. Ako prođu Francuzi, onda ću navijati za «žabare»... kre...kre...

Ali dok se sve to ne dogodi, možemo da zapevamo zajedno, jednu najnoviju pesmu koja nosi naziv:

«Izigrana»..... na primer nemačka reprezentacija....

Izigrana, preduhitrena,
moja je životna želja postla njena;
moja venčanica njoj bolje pristaje,
da li me sreća izdaje,
ili mi šapuće: «Ko zna zašto to dobro je?»....
Na zadnjoj strani oglasnih novina
za lične kontakte, ja nisam poželjna...
Na svakom četvrtku, ličim na prokletu,
zadrži kusur, kada ja račune pravim,
sa takvom kamatom, samo da ne zaglavim....

Malo je tužna, a malo i nostalgичna. To je zato što se bliži kraj prvenstvu... pa ću ja ostati bez omiljenih fudbalera....

Hajde sada nešto veselije, nešto što podiže moral.....

«Hoću to!»
Izgovori moje ime, sad kad istina je tu,
kaži gde si se izgubio i u dobru i u zlu...
Oči tvoje neka moje oči sada gledaju,
iz pakla u raj meni opet ne daju...

....
Ali snaći ću se ja,
znam, znam, nisam još posustala....

....
Hoću to, hoću to, hoću sve to ponovo,
nije me ni bolelo, pogrešno si shvatio...
Hoću sve, hoću sve, hoću sve te preljube,
gde su sada nestale, da na njima učim se!

Aha! Pa ovo je baš super! Kao da sam ja napisala za vreme neke interesantne polufinalne utakmica....

Imam ja još hitova. Svi će doći na red i dobiti svoje mesto pod Suncem...

Na primer ovaj:

«Zvono»
Zvono na vratima; da li ja to dobro čujem?

Kofere pakujem, ja danas putujem....
A neko uporno zvoni i neće stati,
ja danas putujem, ma ko to želi da me vrati?

.....

Neću odustati, nećeš me sprečiti,
pretni klečati, to ti neće pomoći...
Ja danas putujem, kofere pakujem,
ne, ne odustajem, sa tobom se rastajem....

Baš drska pesma. Govori o putovanju, a sada su ona veoma aktuelna jer je vreme sezonskih odmora... A gde ćete vi putovati ovog leta?

Ja sam mislim u Nemačku, a posle ću videti. Možda skoknem do Beograda ili do Novog Sada, ako budem imala nekog posla....

To je super odmor. Naročito u Beogradu, koji je leti prazan, komotan za šetnje i kupovinu.

I sniženja su aktuelna, naročito krajem avgusta i početkom septembra...

Šoping u prestonici. Leto. Nema gužve, ni zauzetih kabina. Možete da birate do mile volje a kada odaberete ne čekaju vas gužve na kasi.

To je život. To. A ne more i milijarde turista koji čekaju da dođu na red za suncobran i ležaljku.

Pa onda stranci, nepoznate face i tako to. Krađu, džepare, deru vas na parking, na česmama za vodu, toaletima, ako ih uopšte ima na plaži. Ako ih nema, piškite u more. I onako se sva kanalizacija izliva u njega, pa sto, dvesta mililitra mokraće manje ili više.... ko će još primetiti....

Ali ja vam nudim, dok se vi premišljate, još jednu pesmicu, malo istorijsku, na prvi pogled....

«Od Kulina bana»

Pravim se da ne čujem,
samo sa znojim k'o nikada,
dok ti sa govorom završavaš,
priču o ljubavi koja propada....

....

Od Kulina bana do ovog dana
ja shvatam da sam samo svoja i sama...
Od Kulina bana do novih dana,
svima ću se dati, samo ću tebi biti zabrana,
samo ću za tebe biti strana....

Interesnatno. A kako ste noćas spavali? Na primer ovako:

«Noć i jutro»

Noćas je noć bila najduža i najupornija,
a ja sam bila najumornija....

Noćas sam rasplet očekivala
i u suzama sam plivala....
Jutro nije htelo da me obraduje,
jutro nije htelo za mene da čuje,
jutro je svanulo bez sreće, sa puno tuge...

I tako dalje i tako dalje...

Kao što vidite, ove pesme, koje ste danas čuli, ne govore ni o fudbalu, ni o fudbalerima. Mada se i neki fudbaler može naći i prepoznati u nekoj od njih.

Da li sam bila naporna? Da li je dovoljno za danas. Danas nije dan za bajke. Nekako je previše sunčano napolju i ja sada sedim u zamračenoj prostoriji, ispod lampe. To nije romantično za prave priče.

Bajke se dešavaju tamo gde je sjaj i glamur. Tamo gde je raskoš i gde su velika imena....

Bajke postoje da bi verovali u njih i da bi im težili, a ja danas težim krevetu. Jako sam pospana. Mada sam dugo spavala, ali mogla bih još.

Nisam ja neka velika sanjalica, ali ako treba da vam ispričam bajku, onda i ja moram da vežbam sanjanje....

Mašta i snovi i malo dobre volje i eto mene sutra, sa novim izveštajem i novim abrovima. A da sam ja novinar.... Više bih pevala nego izveštavala...

Sutra ću vam ispričati jednu bajku. Neku sa lepim krajem. Ustvari, sve moje bajke sa lepim, jednostranim krajem. Uvek je nekom manje, a nekome više lepo. Nekome je lepo na početku, a nekome na kraju. Kako se zalomi.

Sutra ću vam ispričati bajku sa obostranom lepom krajem. To vam je kao kada poredite duž, polupravu i pravu. Duž je ograničanje sa obe strane i tuga za oboje, poluprava je jednom sreća, drugom tuga (pola- pola), a prava je beskonačna sreća za oboje. Bajka o pravoj, pravoj, ljubavi i sreći.....

06.juli 2006.god.

I drugi finalista je poznat. Zamislite- Francuzi. A znate li kako? Penal u tridesetitrećem minutu, jer je u tridesetidrugom fauliran Tjenri Henri. I onda je gospodin Zidan, koji nikako da napusti teren i okači kopačke (mačku o rep...) zatresao mrežu i tako su Potrugalci, koji su bili moji favoriti ostali bez finala.

Igraće u subotu protiv Nemaca za treće mesto, pa ću ponovo navijati za njih.

Šta je jš novo? Ništa. Igrali su se u Minhenu, a tradicija je bila na strani Francuske, jer nju Portugalija nije pobelila poslednju tridesetijednu godinu.

Tako je to u Nemačkoj, a šta se radi kod mene....

Svašta nešto. Neki sumnjivi telefonski pozivi... Ćutanja i tako dalje...

Za danas na repertoaru imamo bajku. Neku sa obostranim sretnim završetkom.

Malo mi je teško da se setim neke takve bajke, ali naprežem se.... i evo...

«Bajka o njoj i njemu»

Nekada davno živeli su dečak i devojčica, u jenom malom gradu na jugu i maštali o sreći i dalekim krajevima.

Živeli su krajnje skromno. Da ne kažem bedno. Imali su igračke, koje su vremenom postale stare i otrcane, a para za nove nije bilo.

Igrali su se sa drvenim štapovima, blatom i zamišljali da su mama i tata, a da su im životinje daca. Imali su dve mace i jednu kucu i dali su im ljudska imena i nadimke.

Ne sećam se tačno kako su ih zvali, ali su imena dobili po nekim rođacima i komšijama.

Tako su zamišljali neke nove dane i budućnost, daleko od rodnog mesta.

I polako su rasli, postajali ozbiljniji, pa je došao vreme i za školu.

Išli su zajedno u osnovnu školu, koja je bila oko pet kilometra daleko od njihovih kuća.

Zajedno su išli i zajedno se vraćali i delili su doručak, užinu, ali i neke male tajne.

Nisu imali društvo. Bili su sami. Ostala deca su išla drugim putem i oni su od kuće do škole i od škole do kuće imali dovoljno vremena da načnu razne teme.

U početku su to bile neke dečije priče, školska pitanja i problematični zadaci, a kasnije je počelo i ozbiljno da se priča.

Nekako im je bilo suđeno da budu zajedno i imali su utisak da će do kraja života biti nerazdvojni.

Godine su i dalje prolazile i vreme je bilo za srednju školu.

Njihovi roditelji su se složili da krenu u veći grad i da upišu istu školu, a i da stanuju zajedno.

Odvojili su, nekako, novac za njihovo školovanje i oni su napustili svoj rodni kraj, krenuli u veće mesto, gde su od prijatelja i poznanika imali jedino, jedno drugo.

Navikli su se na novu sredinu i sve je išlo kako treba.

Počeli su da se dopadaju jedno drugom. Nisu obraćali pažnju na druge učenika. Radili su zajedno domaće zadatke i zajedno su učili. Prava ljubav je počela da se rađa i oni su se toliko zavoleli da nisu mogli da zamisle bilo šta drugo osim nekog svog sveta u kome su svakodnevno uživali.

I dalje su prolazile godine.

Završili su srednu školu i vreme je bilo da se potraži neki posao.

On je otišao u vojsku i ona je mislila da će ceo svet propasti za godinu dana. Ali nije tako bilo. Vratio se on i opet su počeli sa zajedničkim planovima za budućnost.

Ah, da! Nisam vam rekla da je on trenirao fudbal pre vojske. Stizao je. Imao je određeno vreme za treninge, a posle se posvećivao njoj i učenju....

Kako sam to zabpravila da vam kažem? Baš me čudi...

I kada se vratio iz vojske, pozvali su ga u klub da igra na poziciji veznog. I on je bio presrećan. Neko kratko vreme je i radio i igrao fudbal, a onda je klub iz većeg mesta imao lepu ponudu za njega.

Ona je podrazumevala i lepu platu, tako da jer on imao prilike da potpiše profesionalni ugovor i da živi samo od fudbala.

Odmah je otrčao do drage i odlučio je da se vere. I ona je bila presrećan. To je podrazumevalo i da se ona preseli u taj grad i da počnu sa jednim normalnim i pravim zajedničkim životom.

Sreći nigde kraja....

Godine su opet prolazile i njima su se rodila dva deteta i treće je bilo na putu. Kao ona dva mačeta i kuca sa kojima su se igrali u detinjstvu....

Jednoga dana došla je ponuda iz inostranstva. On je bio iznenađen, ne samo ponudom, već i cifrom....

Nije odbio. Nije bio lud da odbije takvu ponudu.

Završili su proceduru sa papirima i Evropa je bila njihova...

I sada je. I dalje su tamo i ostaće do kraja života. Imaju kuću sa bazenom, o kojoj nisu ni znali da maštaju. Sve luksuzno, dobre automobile, poslugu i jedan veoma prestižan život.

I tako je to.... Nema dalje.... Nije se još završila romansa a i ne daje izgleda da će se završiti...

Ovo je priča sa srećnim krajem, koji još nije došao...

A kada dođe, svi ćemo se sećati njih dvoje i njihove priče...

I ovde nema naravoučenija.....

Što se stihova tiče, nemam trenutno inspiraciju, ali mogu vam otpevati nešto staro:

«Virtuoz»

Obuzmi me skroz,

budi samo malo,

iskreno i stalno,

samo moj virtuoz!

Da li si markantan

ili si apstraktan?

Ispod mosta sumnje

upecaj mi munje.

Pri udisaju

udahni mene deo,

pri izdisaju,

objasni šta si hteo?

Ili možda ova varijanta..... Južna pruga..

«Voz»

Juri voz ljubavi

živote jedini;

u njemu uzdasi

najdraži, voljeni;

zaspao od vina

mojih nežnih reči,

ali kočnica zakoči

ovu romansu nam spreči.

U čekaonici,

kao u samici,

ostaju tragovi
gde li si jedini?;
šalter zatvorili
karte podelili,
nas dvoje ko siročići
na koloseku ostali.
Da se gledamo u oči,
kao dva stranca u noći,
da čeznemo na peronu
sanjamo sreću u vagonu.
Dok gledamo srećne ljude
šta će sa nama da bude?,
jer naše vagone sreće
nesrećna sudbina pokreće.

07.juli 2006.god.

Danas je meni baš čudan dan. Počeo je telefon da mi zvoni kao nekada. Imala sam i dve ponude. Jednu za tekst a drugu da budem foto model. Drugu sam odbila, jer nisam u formi, a i jednom sam se već prešla. Prodali su moje slike za velike pare. Sad od mene traže da snimim i film. Bez nadoknade.

Ne pada mi na pamet. Danas se dobro osećam, a zvezde mi govore da je polje komunikacija naglašeno. Merkur mi tranzitira preko treće kuće, ako znate šta to znači. U svom je sedištu i daje volju i mogućnost za lepo pisanje i pričanje. I to se našao baš na istom stepenu i istom minutu (prvi stepen i prvi minut lava u konjukciji sa natalnim Saturnom), pa sada pravi neke zvrčke u mom životu.

Zar niste primetili kako danas sa lakoćom ubadam po tastaturi. To se oseća. Jednostavno vi to možete da primetite, samo ako se malo potrudite.

Ni danas nema fudbala a ni fudbalera. Danas su aktuelni teniseri i teniserke i Exit festival.

I ja sam taman mislila da su me danas zvali samo normalni ljudi, kad, evo pre dva minuta me je zvao onaj «ludak- progonitelj».

Ne daj Bože kad bi se preselila u Novi Sad. Ne bih mogla da dišem od pratioca. «Sateliti» samo za mene. Kao u detektivskim romanima. Plaćeni da mene traže po centralnim ulicama. I da me provociraju. I da mi sa kao nabacuju i proveravaju šta i kako....

Imala sam ja pratioca i u drugim gradovima. Samo u Beogradu ne uspevaju u potpunosti... Valjda je to još uvek veliki i nedodirljiv grad....

Nije to toliko loše. Imate čudan osećaj u početku jer neko ulazi u vašu intimu, ali kasnije se naviknete. Na neki način ste zaštićeni od svega što je loše jer ako vas neko stalno prati onda sve vreme i pazi na vas.

Meni je to normalno, ali nekome ne bi bilo ni u kom slučaju.....

To je zato što imam Jupiter u dvanaestoj kući.

Dvanaesta kuće je polje odricanja, magije, svega što je okultno i apstraktno, zatvorenih institucija, bolnice, operacija, vojske, policije, sudova i tajnih dešavanja. E, pa ja imam planetu sreće i širine u toj kući i zbog toga je meni sve to normalno....

To je dobro jer ako vas neko prati stalno ili često to znači i da vas on štiti od drugih ljudi i eventualno loših situacija....

Ali fudbal je fudbal a fudbaleri su fudbaleri i kada su aktuelni i kada ostare.

Na svetskom prvenstvu u Nemačkoj su u igri za najboljeg fudbalera samo neki fosili. Kažu da u prvih deset nisu stavili ni jenog mladog fudbalera. Samo neke starce. Hoće da ih otpare i da se posle hvale i pamte kako je bilo kod Nemaca.

Mislim da na mlađima svet ostaje. Mogli su bar jednog mladog ili barem jednog našeg. Ali naši su postigli ukupno dva gola. Nisu baš imali sreće da nekom golmanu pocepaju mrežu.

Ni bolji fudbaleri u svetu nisu imali sreće, niti su im zvezde bile naklonjene. Na primer mali Ronaldinjo ili Ronaldo Portugalac.... Imaće prilike za četiri godine da se dohvate lopte i da grunu u mreže... Ribarske ili golmanske?

Sutra se igra utakmica za treće i četvrto mesto a u nedelju za prvo i drugo. I tako dalje do novog prvenstva...

Posle će početi nove kvalifikacije za evropsko prvenstvo, ako niste znali, a i za mesec dana počinje domaća liga.... Partizan, Zvezda i ostalo društvo...

Imaćemo bogat program na jesen i zimu....

Pratićemo sve što se pratiti može... Gledaćemo i reklame sa fudbalerima, decom i kucama i macam koje piju pivo i puše....

A ne mace i kuce su na nekoj drugoj reklami... Majmuni piju pivo i koriste Rexionu for men....

Žensku rexonu koriste glumice iz akcionih filmova (detektivke) i teniserke koje su trenutno među prve četiri u svetu...

Kako sam sve zapamtila... I ako redovno pratim sve naše i hrvatske serije, nisam otupela i zanela se romantikom, sjajem i glamurom....

Ja imam Veneru u znaku lava u natalnom horoskopu... To znači da sam snalažljiva u sjaju i raskoši kao riba u vodi...

Danas se inače posti. Jede se riba, ali se meni nešto ogadila u poslednje vreme. I rečna i morska i riblji ćevapi za koje ne znam odakle su doplivali....

Ćevapi plivaju, ako niste znali u ulju iz friteze...

Friteze se čiste jenom u dva ili tri meseca. Tako je na Svetom Stefanu. Čiste se dva puta u sezoni. I ja sam je čistila. Napuniš je vrelom vodom, pre toga isključiš iz struje (zbog frizure- tada nije bio u modi mini val), iscediš prašak za ribanje u nju i trljaš dok ne zapeni pola kuhinje...

A kada je o peni reč, e tu je zanlo da bude baš penasto... Kao na koncertima...

Kada nam ne daju u ranu zoru prašak za mašinu za pranje sudova mi onda ubacimo tečnost za ručno pranje sudova. To možete probati i sa mašinom za veš. Samo nekoliko kapi i.... pena kao u horor filmovima....

Možete to da iskoristite kao iznanađenje ili ako snimate neki muzički spot. Samo za svaki slučaj obavestite komšije... Da ne bi pozvali vatrogasce koji takođe imaju sličnu penu za gašenje požara, pa da podave sve stanovnike....

Ima tu još nekih dobrih ideja za zabavu ali Nova godina je daleko, ima vremena, pa ćemo se dogovoriti oko svega.....

Danas ne mogu ni da vam pevam a ni da vam pričam bajke. Nekako mi zbog tranzita Merkura svest deluje drugačije...

Sutra će biti bolje. A šta ćete vi raditi kada se završi svetsko prvenstvo u fudbalu...?

Gledaćete ustaljenu programsku šemu.... Omiljene filmove, muzičke i zabavne emisije i kviz... Ja ću i dalje pratiti svaki kviz ali se još uvek neću prijavljivati. Poslednja dva puta sam izgubila u startu jer sam naletela na vicešampione ciklusa..

Da to je malo bolje nego da sam naletela na porednika ciklusa. To vam je kao da naletite u startu kvalifikacija u fudbalu na neki francuski ili italijanski klub. Ili da dođete do finala i izgubite.

Mislim da će ipak «petlići» pobediti «žabice», a ja bih volela da bude obrnuto. Možda će i biti. Možda se nađe naka luda žaba i poremeti Zinedina Zidana. Samo da ne dođe do penala. To me nervira. Onda ne znaš ko je stvarno bolji. Nemoguće je da su dva tima potpuno ista. Bolje je da pukne gol u devedeset regularnih minuta, pa šta bude....

Nema ljutnje. Ako Zidan bude najbolji, onda mu se definitivno ne isplati da napušta fudbal. Ili je on u fazonu one izreke: «Navalio ko da mu je zadnje»... Ili će uskoro biti ta izreka preformulisana u : Šta si navalio kao da si Zidan?».....»Šta si navalio k'o Zidan u Nemačkoj 2006.».....

Šta li rade naši fudbaleri sada? Imam ja njihove brojeve mobilnih telefone. Ili što bi braća Hrvati rekli mobitel.....

Ne mogu da ih zovem. Možda su ljuti na mene što im se ranije nisam javila pa da se obosrano razočaramo... Ovako je lepše dok se čeka... Dok čekamo da izađe ova moja knjiga, pa ću onda imati razlog da ih nazovem i sve im lepo objasnim....

A možda oni žele da budu sami. Da ih niko ne uznemirava dok ne prođe prvenstvo u Nemačkoj. Da počne sezona i neke nove kvalifikacije. Ne znam kao će se zvati naša reprezentacija posle, ali znam da ćemo je zvati našom, ma kakvo ime imala...

Da li se oseća da nedostaje poezije i bajki? Meni ne. Taman da malo odmorim mozak od zaludivanja. Danas je petak. Dan za svođenje računa i opuštanje. Lepo je vreme i za plažu i bazene... Možete i na reku, ako volite da pecate, a danas se posti jer je crkveni praznik....

Vruće je ali ima vetra. Gladna sam. Pojela sam tri paradajza, jer sam dva presolila i onda sam morala da dodam i treći da razbijem slanoću....

Sada mi se creva bune. Traže nešto konkretno, a za ručak je na meniju supa od paradajza i riba iz konzerve i da... salata od patadajza.... Užas... osećam se kao osuđenik....

Juče sam kupila kokos. Pravi. Jedva sam čekala da dođe vreme za popodnevnu užinu. Nikada nisam jela pravi kokos. Celi dan sam ga prevrtala po rukama, mazila i pitala se da li ću uspeti da ga otvorim? I koliko li je sladak? Mislila sam da je ukusniji od Rafaelo kuglica i Ruskih kapa sa sve kremom i čokoladnim prelivom...

Ali... Kada sam ga savladala lupanjem čekića i kada sam ga otvorila počelo je da zaudara kao iz kontejnera. Ne znam još uvek da li je bio pokvaren ili tako treba da

smrdi, ali ga je nemoguće popiti i pojesti. Da li oni u Africi i u južnim zemljama stvarno nemaju šta da jedu kada srću kokosovo mleko uz slast ili sam ja promenila ukus od kada forsiram italijansku hranu?

U svakom slučaju se neće baciti. Koristićemo ga za masažu stopala- postaju glatka, zatim kao masku za lice- da plašimo komšiluk i za kosu i telo posle kupanja....ili je bolje kao pakovanje ili kao dobro stimulativno sredstvo za masažu posle napornog radnog dana. Možda je dobar i za nokte i zanoktice, ali zasigurno nije pogodan za pozajmljivanje ili kao poklon, jer tako možete izgubit drage osobe...

Čudi me da mnoge pesme pevaju o kokosovom mleku. Nešto tu nije u redu. Neko se tu, da izvinete zajeb'o... Verovatno ja....

Ako nema više pitanja, ja bih da završim za danas!

08.juli 2006.god.

Danas je subota. I znate šta se dešava večeras. Igraju Nemci i Potrugalci i ja će navijati za ove druge.

Sutra je finale i kraj...

Danas ćemo pevati i psovati na svom maternjem jeziku kao fudbaleri na svetskom prvenstvu. Veliki broj igrača je rodom iz neke druge zemlje, ali pošto nikada nisu igrali za svoju domovinu onda mogu za bilo koju drugu koja ih pozove.

Kažu da ranije to nije bilo moguće ali je danas sve ok. Plus je ovo aktuelna godina škorpije, pa se neke stvari gotovo podrazumevaju....

Koju pesmu da vam «grunem»?

Ovu:

«Greška»

Hvataš se za ruke moje
kao davljenik za slamku,
baš ti je pogrešan potez,
upašćeš dragi u zamku.
Pogrešni su ti koraci,
bolje drži odstojanje
i ako sam plavuša,
imam bolje predskazanje.
Kako mi kliziš niz dlaku,
ušao si mi pod kožu,
dve oštrice tu,
skoro su na svakom nožu.
Greška je u proračunu,
malo bolje to saberi,
promešaj, pa odaberi,
nešto baš po mojoj meri.

Ako vam se dopada....

Izbor je zaista veliki. Možete me optuživati da nemam smisla za pisanje ali vam ništa ne pomaže. Ja ću i dalje pisati i ovakve i onakve pesme. Mada mi zadnjih mesec dana bolje ide proza....

I danas ću vam ispričati neku bajku. Mislim da će biti neka očaravajuća i srećna jer je Jupiter opet normalan. Bio je do skora retrogadan a sada je samo Merkur malo krenuo u nazad ali je još dva naredna dana u znaku lava, a posle prelazi u znak raka.

To nije povoljno za one koji se ne bave pisanjem jer će delovati zbunjeno a nama-piscima je baš idealno da radimo na svojim projektima...

Ja ću danas pisati punom parom i vama a i sebi. I to će kasnije, za par meseci, izgledati veoma privlačno....

Toplo je. Kiše nema mada je najavljuju na televiziji. Crtaju nam oblačiće sa kišnim kapima i kažu da će stići rashlađenje i da će temperatura pasti sa tridesetičetiri na dvadesetidevet. Malo ali вреди. Koliko da ne krepamo.

I dalje gledamo reklame sa zgodnim momcima koji piju pivo i gledaju utakmice ali i one sa kreditima i Markom Kraljevićem koji kaže:

«Kakvo Sunce u sred bjela dana!».... a svima nam je odavno pao mrak na oči.

Zaboravili smo ovih dana na Danku i Mimu, koje su se pre deset godina, u ovo vreme zabavljale sa loklnim kockarima....

I prale su sudove a i lutale noću od recepcije do recepcije...

Mima i Danka danas ne peru sudove. Više vole da jedu gotovu spremljenu hranu i zato imaju problema sa kilažom.

Ali i sa pritiskom. Ove godine svi imaju problema sa cirkulacijom i naglim padom i skokom krvnog pritiska jer je Saturn u lavu i to daje srčane smetnje.

Ako niste znali, a ako još uzmemo u obzir i Jupiter u škorpiji, onda dobijemo totalnu poremećenu sliku na svim poljima.

Na primer povećan je broj samoubistava kod mlađih osoba, kod vojnika i zatvorskih pritvorenika.

Neki su počeli da odbijaju hranu a neki su čak sebi zašili usta. To do sada nisam čula. Ja nikada ništa ne bih na sebi zašila. Čak bi nešto i odšila, da mi bude komotnije....

Ali Jupiter u škorpiji odnosi svoje žrtve. Od kraja novembra će biti u strelcu, u svom sedištu, pa ćemo, nadam se svi predahnuti....

I na muzičkim festivalima se dešavaju čudne stvari. Preslišajte se malo. I kod nas a i u svetu. Samo se potsetite ko je pobedio ove godine i kako.... i da li sam u pravu?

I na ostalim takmičenjima je mistično. Na izborima za mis, trkama, maratonima, ali i na fudbalskom prvenstvu u Nemačkoj. Nije samo našoj reprezentaciji bio Jupiter u škorpiji. I nije samo našim igračima pravio probleme.

Maleni Ronaldinjo je sigurno imao neki gadan tranzit. Neku opoziciju ili kvadrat. Bekam je rođen u znaku bika, tako da mu je Jupiter u škorpiji bio naspram njegovog Sunca i Merkura. On je gotovo bacio kapitensku traku koja je u Engleskoj takva čast da se može uporediti sa krunom...A i u kineskom horoskopu je mačka a ovo je godina psa-svaki komentar je, naravno, suvišan....

Jedino je Zinedin Zidan imao dobru kombinaciju. Ili će i njega u poslednjoj utakmici izneveriti neka planeta.

On je pacov/rak. Malo neutralna kombinacija u odnosu na psa a trenutno je Sunce u raku, tako da je na konju. Italijani su na nečem drugom, ali pošto je veći deo Italije u znaku Lava, a Saturn je u tom znaku trenutno, to njima daje mogućnost da se bore, jer ako odu kući bez titule, čekaju ih sudski procesi vezani za nameštanje utakmica.

Severni deo Francuske je u znaku ovna a južni u znaku lava, tako da možemo očekivati veliku snagu od njihovih igrača.

Da li ste ogladneli u međuvremenu. Ja sam juče postila jer je bio praznik a danas mogu da jedem slaninu i čvarke. Mada mi se od toga gadi pa ću samo popiti mleko.

Poješću i neku bananu ali kokos sigurno neću.... To ću preporučiti vama, ako ste hrabri...

Samo ćemo još sutra komentarisati utakmice i hvatati abrove iz Nemačke, a onda ćemo još par dana sređivati utiske...

Tako sam odlučila. Moram da vam dočaram i atmosferu nakon mundijala.

Dosadno bi bilo da odmah prekinem a da ne ispričam i kako su drugi doživeli poraze i pobeđe.

I Francuska i Italija su se u kvalifikacijama provukle kroz iglene uši. Bilo je toliko dobrih reprezentacija, ali nema veza za četiri godine se vidimo opet u Africi.

Afrikanci su nam već spremili pesmu i koreografiju.

I ja ću možda otići u Afriku, ako ne bude previše toplo. Mogli bi u januaru da organizuju takmičenje, pa da se taman uštedi na ogrevu....

Ali ako ne budu hteli tako rano, onda ću ih gledati na TV-u. Nisu oni pametniji od mene. Možda ću u međuvremenu postati i selektor pa ću morati da idem....

Možda bi bilo najbolje da prestanem sa zamišljanjem novog mundijala, nego da predem na bajjčku.....

«Bajka o ...»

Bio jednom jedan lav. Kakav lav? Jedan lav u kome je 2006.godine boravio strašni i sumorni Saturn. To je planeta koja vam uglavnom kvari raspoloženje, ali je dobra za posao i učenje.

Ume da bude i pozitivna, a to zavisi smo od vas, koliko ste trenutno jaki za velike stvari....

Koje su to stvari velike i koliko su velike- procenite sami. Ukusi su različiti. I taj Saturn je davao mogućnost uzimanja kredita i doprineo je padu moćnog Evra, kod nas od kada se Crna Gora otcepila.

Nju je tada u početku priznavao samo Island, čiji stanovnici nikada nisu čuli za državu Motenegro... Nisu čuli ni za Sveti Stefan, a kamoli za Danku i Mimu.

Nisu ni pratili svetsko prvenstvo u fudbalu, tako da nisu znali ni koja reprezentacija je doživela najteži poraz. Ako vam je za utehu....

A meni će za utehu jedino biti ako ova knjiga bude prevedena na jezik islandana, koji god da je i da čiju za mene posle svega.

Volela bih i da vršim promociju u toj zemlji ili da odem na odmor, jer tamo u leto ne pada noć skroz do kraja, već je dan i noću....

Pa bih mogla da napišem neku extra pesmu o njima i da i nju prevedu ili još bolje otpevaju.... Pa da prođe na pesmi Evrovizije, jer su severnjaci u zadnje vreme u modi.

Kada smo već kod pesama i muzike, ja ne pratim Exit. Nešto mi nije do te muzike. Sinoć sam u direktnom prenosu videla jednog sedog deku kako u crnom, elegantnom odelu peva sa flasterom na levoj polovini čela.

Posle mu je vetar oduvao krvavi flaster. Mislim da nije fora. Mislim da se nasuko na neku šipku koja strči na velikoj bini.

Ne bih nikako da vam pričam o Exitu. O njemu su više pričali nego o fudbalerima za godinu dana. Ili se meni samo čini....

Zato što mi je fudbala i fudbalera uvek malo a sve ostalo mi je manje- više suvišno...

Sve jedno da li uobražavam, ali ovo nikako nije knjiga o Exitu- ovo je knjiga o svetskom prvenstvu u Nemačkoj, a ako mi ne verujete, proverite datume i vesti preko interneta ako znate da koristite računar....

Ako ne znate onda mi morate verovati. Jer ja sam gora od informacija u Vestima ili Dnevniku, a i radila sam na televiziji kao voditeljka, pa znam sve fore oko snimanja i montaže....

I neću vam do kraja otkriti šta je sve moguće plasirati u etar, jer ću i dalje biti gost ili voditelj.... jednog dana.... Kada mi dosadi fudbal i kada budem odlučila da vas samo lažem, lažem, lažem.... Zato mi sada slobodno verujte, sada dok vam pričam istinu... i...molim vas, ovu knjigu čitajte strogo između redova, jer će vas od svakog drugog čitanja zaboleti glava....

Ali sam ja totalno zaboravila na bajku.

Kako i da ne zaboravim kada me odvuku talasi na drugu stranu i tako plovim u mutnom. Moja godina je sledeća. 2007. Tada bi trebalo prema tranzitima planeta, preko mojih natalnih kuća, da se probijem i napokon postanem poznata i slavna i to preko neke vrste umetnosti....

Ovo podvucite. Ali lepo i samo ako je ovo vaša lična knjiga. Ako ste je pozajmili ili uzeli iz biblioteke.... Ni slučajno.

Ne bih volela da moji primerci knjige budu ružni i da liče na kupus. Jer onda može doći neki zeka- peka i smazati mi neku stranu.

Nisam raspoložena za bajke. Merkur mi malo daje odstupanje pa moram da kucam nešto drugo....

Evo jedne pesme:

«Kasni mi»

Kažem ti: "Kasni mi", a ti mrtav hladan:

"Šta, sat?". Kakav sat, nisi ti toliko lud,

da moram da ti crtam i objašnjavam,

znaš ti dobro da si mi dečko, a ne brat.

E pa to nije razloga za histeriju,

ipak ćemo rešiti tu misteriju,

hajde idi spavaj i sanjaj do sutra,

ova noć nije pametnija od jutra.

Više ne igraš u ovoj epizodi,

sutrašnji dan nekog će da preporodi.

Ipak pored tebe sve na meni zebe,
sama ću spavati, grejaće me ćebe.
Draga, kakvo ćebe, ja sam pored tebe.
Priznajem i mene sada sumnja grebe,
znam da sve nas muči ovo vreme kobno,
ma legni kraj mene, biće nam udobno.

Neki bi pomislili da ovo nije za mlade od osamnaest godina, ali mlade i imaju pre osamnaeste i njima, iz različitih razloga, pre ili kasnije, ali zasigurno u proseku mnogo češće kasni nego starijima.....

Ako nešto nije za mlade od osamnaest godina, onda se ja glasno pitam:

«Zašto onda dobilaju u jedanaestoj?»

Ili:

«Zašto im rastu brkovi i brada pre osamnaeste, kada za njih nema mesta u nekim elitnim lokalima u kojima je zabranjen ulaz u patikama i šortcu?»

«Zašto su sve misice sveta maloletne, kada je njima sve zabranjeno?»

«Zašto one piju šampanjac i viski kada nemaju osmanaest godina?»

«Zašto se trguje sa maloletnicima?»

Zato što Nisam saznala odgovor a baš me živo interesuje. Pitajte prvog psihologa, pedagoga, psihijatra ili nekog drugog stručnjaka, pa mi javite...molim vas.... Ne zbog mene, ja sam već prošla tu fazu.... Nego zbog nekih novih klinaca, pa da im olakšamo muke, jer je odrastanje muka.... golema...

I još jedna pesma za danas i da se ja pripremam za utakmicu. Jeste da je za treće mesto ali je pretposlednja na ovom prvenstvu....

Pesma, molim.....

«Aura»

On misli da sam ja tužna

što mi poruku ne šalje,

a ja se već Bogu molim:

"Drži ga od mene dalje!"

On misli da samo čekam

da mi zazvoni telefon,

a ja se već slatko smejem

i gledam gore u plafon.

Noćna mora, oluja i bura,

tako deluje moja aura.

Ne preteruj, uzmi manju dozu,

ipak ja imam bolju prognozu!

09.juli 2006.god.

Da li je moguće da je došao i ovaj dan. Danas se nećemo rastajati, a ni plakati. Nismo plakali ni kada smo se sreli.... «a poznali nismo»...

Nije moj stih i idemo dalje.

Pevaćemo, ako pobede oni koji su naši i za koje navijamo a ako pobede oni drugi neki će sigurno plakati, jer su i ranije neki slični plakali, samo su naši fudbaleri bili pravi muškarci. Sve vreme hoću to da vam kažem....

Nije da sam samo to htela da vam kažem, dosta toga sam vam rekla i otkrila i to bi ste mogli da cenite. Za male pare ste dobili zlatne informacije.

Nikada vam niko neće napisati sličnu knjigu.

Nikada se neće desiti da se muž i žena, momak i devojka, prijatelj i prijateljica, otimaju oko jedne knjige.

Kupite dve. Ispaltivije je. I ne pozajmljujte ovu knjigu nikome na duže od dva dana.

Ovo je knjiga koju će većina pročitati za dan, eventualno za dan i po.

Ako počnete da je čitate uveče, pred spavanje, nećete ni zaspati, osim ako vas neko ne uspava u međuvremenu....

Mi se, kao što rekoh, nećemo danas rastati, jer ja ne pakujem kofere. Ja ostajem kući. I imam dovoljno vremena da doradim sve predhodne tekstove i pesme, da nije došlo do neke greške u kucanju ili da nisam neki padež omanula. Ne bi me čudilo... nisam baš maksimalno pismena, ali sam zato vrlo raspoložena da vam pričam.

Ja sam progovorila pre prvog rođendana i znala sam sve kako se kaže i kako se ko zove.

Prohodala sam tačno u jedanaestom mesecu i tada je bio praznik Velika Gospoda. Ako ste od početka pratili moje astrološko izlaganje, onda ćete znati koliko ja, u svakom trenutku imam godina. Godine ne krijem, jer nemem od koga da ih krijem, a i kada bih pokušala ne znam kako bi to izvela.... Godine ne mogu da se zamrznu, ali ni iskustvo, hvala Bogu....

Ali se vratimo na susret za treće mesto. Sastali su se Portugalci sa Nemcima, domaćinima i bilo je u početku malo monotono. Sve je izgledalo kao da ćemo gledati produžetke i penale. Tako je bilo u prvom poluvremenu- 0:0.

Onda su se u pauzi u svlačionicama dogovorili da pređu u akciju i osetili slabe tačke, jedni drugima.

Nemci su bili bolji prognozeri i u 56. minutu je Švanštajger postigao svoj prvi gol na prvenstvu i to sa velike udaljenosti.

To je bio lep gol, a vrlo brzo je u 61.minutu Petit (Portugalac), postigao takođe svoj prvi, ali auto gol, a u zbiru od početka prvenstva, ovo je bio četvri gol na šampionatu.

Malo posle toga gore pomenuti Švanštajger, što ga zovu i Bastian, postigao je i drugi gol i odmah ga je trener izvukao iz igre, jer je počeo da se skida i pokazuje svoje «pločice» i mišiće, pa je dobio od Japanca Kamikave (tako se zvao sudija na sinočnjem meču), žuti karton. Umesto njega je ušao jedna igrač čije je ime Tomas a prezime je mnogo komplikovano, tako da ga ne morate pamtit i za ocenu. Sva sreća pa nije neka istorijska ličnost, jer bi svi đaci imali ocenu manje pošto bi teško zapamtili njegovo prezime.....

I na samom kraju, u 88.minutu, i Potrugalci su dali svoj počasni gol, ali ovog puta u mrežu čika Olivera Kana, pa je konačan rezultat bio 3:1 za Nemce, naravno.

Nuno Gomeš je bio strelac za Portugalce, ali ako sve saberemo, onda je rezultat bio 2:2, samo malo pogrešno raspoređeno, pa je zvanično bilo 3:1.

Nemačka je, dakle, treća na svetu i to zapišite negde. Portugalija je četvrta i to možete zabeležiti.

I večeras ćemo znati ko je ko?... I gde mu je mesto. Već sam vam rekla da ću ja navijati za Italijane, a vi kako hoćete....

Danas se na našoj nacionalnoj televiziji menja programska šema, reklame ostaju iste, a vesti će biti malo skraćene.

Danas se igra i finale za muškarce u tenisu (na Vimbldonu, a gde bi drugde kad je Rolan Garos završen) i to ćemo pratiti, sa zadovoljstvom i navijati da pobedi Rafael Nadal umesto Federera....

Juče je Francuskinja Ameli Morezmo pobedila Žistin Enan Arden, Belgijanku, koja je osvojila nedavno Rolan Garos....

I naš Zimonjić je u paru sa jednim malenim Francuzom izgubio juče od braće blizanaca iz Kalifornije....

A možda to vas uopšte nije briga. Možda bi ste više voleli da vam ispričam neku bajku. To mogu sutra, kada budem saznala ko će biti prvak sveta u fudbalu. Pre nikako ne bih mogla jer moram da se skoncentrišem na statističke podatke i ostale abrove....

Na primer, statistika govori da ja na svakih 36 godina Nemačka treća u svetu po pitanju fudbala. To znači da Nemcima savršeno odgovara svaki treći tranzit Jupitera preko znaka škorpije. Nemam sada vremena da vam objašnjavam detaljno, ali mogu da vam kažem da je Nemačka u znaku ovna i da je Mars zajednički vladalac i škorpije i ovna, a kako njima Jupiter pozitivno deluje, to stvarno sada ne mogu da proučavam, imam pametnijeg posla....

Da li ste gladni? Ja nisam. Pojela sam običnu kiflu i jogurt i do kraja dana planiram da pojedem samo maleni sendvič.....

Danas ni meni ni vama neće poći voda na usta. Danas smo na dijeti i ako je tradicionalno nedelja dan kada se jede malo više. Nedeljni, porodični ručak i te fore. Ili neka slavlja. A slavlje može da počne tek večeras, posle 22h, jer ćemo tada imati pobjednika. Neko će slaviti i ići će mu voda na usta, a nekome samo suze iz očiju.

Italijanska kuhinja je bolja. Sočnija i više sexy. I Francuzi znaju da spremaju i imaju dobra vina, ali ipak odaberite Italijane, jer su u poslednje vreme romantičniji, a i jeftinije vam je letovanje i provod kod «žabica», nego kod «petlića». I sama njihova imena govore sve. Sa kim bi ste pre proveli večer i noć?

Razmislite i videćete da ja ništa ne izmišljam....

Žabe se ponekad pretvore u princa ali petlovi.....nikada....nikada....

Francuzi jesu imali sreće da pobede Brazil, ali sa Italijanima je teže igrati, jer oni igraju i fudbal i neke druge igre, paralelno. Majstori, nema šta.....

A sada da se ponovo bacimo na fudbalere i to one od sinoć...

Najbolji maleni fudbaler, koji je rođen posle 01.01.1985.god. je nemački, a poljski- fudbaler Lukas Podolski. Ni ostali nisu loši. Da se ja pitam, ja bih za najboljeg proglasila malenog Potrugalca Kristiana Ronalda, jer zna da igra kolo, kao da je iz

Šumadije. Kako veze nožicama... a sigurno i nešto drugo zna da radi tako dobro... I ostali su bili slatki, pa ću vam i o njima nešto reći u kratkim, najkraćim crtama.... Da ne čuju naši, pa da se naljute... Neće valjda....

Maniš- iš!

Koštinja- glava ti je kao dinja...

Miroslave Kloze Kloze- kakve su to poze rose?

Lukase Podolski- udri po koski!

Petit- i kada postigne autogol, ima dobar apetit!

Paulo Fereira- i ne bira....

Sudija od 43 godine Toru Kamikava- kartone im dava....

Paulete- da'l ti smeta dok ti šeta....????

Deko- šta si do sad čeko?

Rikardo Košta- šta košta a šta ne košta?

Oliver Kan- čiko svima znan...

Nuno Gomeš- da li smeš? (sme- jedini je Nemcima dao gol i to svojom glavom)....

Filip Lam- nije sam (ali je jedini od nemačkih fudbalera odigrao svaki minut na prvenstvu u svih sedam utakmica)...

I sada vas zanima kao ja sve to znam. Pa je pratim fudbal, ne skupljam abrove po komšiluku....

Dobro sam odradila posao i čak sam za vreme utakmice uspela da napišem i četiri pesme, koje će vrlo brzo postati hitovi...

«Ja izlazim sama»

Ja noću izlazim sama,

mada mi ne priliči; ipak sam dama,

a noć je mutna i svašta nosi;

Ja izlazim sama,

dok moj princ sanja da me zaprosi....

Ja noću izlazim sama,

mada se tame bojim; strašna je tama;

mraka se bojim neću priznati;

Ja izlazim sama,

znaj da te nisam htela izdati....

Malo sam brzopleto sve to rešila....

izvini, ovog puta sam pogrešila;

ja nisam htela tebe povrediti,

ako me ostaviš, srce će mi se slediti....

Nije loše? A sada morate čuti i ostale tri. Sledeća je narodnjačka balada, ali sa stilom....

«Zvončica»

Želim da ti posvetim ovu pesmu,
moja zvončice,
da ti u frulu zasviram,
moja devojčice....
Želim da ti dam sve dane
i sve noći svoje,
da budemo par...
nas dvoje.....
I da ti pevam i da ti pričam
i da te čuvam
i da ti dam potpunu slobodu...
samo nemoj i ovog puta
proći u mimohodu....

Pa sada nešto festivalski. Nešto IN i u godini škorpije...

«U proseku»

U proseku sam te volela
više nego ti mene,
u proseku sam ti oprostila
sve vezano za druge žene....
Samo sam bila iznad proseka,
moja ljubav k'o plima, tvoja k'o oseka...
Tebi se iznad proseka predala,
sve sam prećutala, dok sam te kraj drugih gledala....

I jeeeeedna super- turbo za veselja i sve vrste zabava. U paru, solo, za velika i mala društva.....

«Naspavaj se!»

Naspavaj se, pa kada ustaneš,
ti probaj sa kreveta na zemlju da ne padneš....
Kada budeš video
pored koga si spavao....

Naspavaj se, ali oči ne otvaraj,
da ti je bilo lepo, ma samo se pretvaraj....
Kada budeš shvatio
ko je sa tobom spavao....

Ona bez šminke ništa ne vredi,
ali je ti imaš, jer ti sledi...
Ona je ujutru osoba druga,
da ne poželiš da ti bude ni posluga....

Dirljive pesme, ali nemojte još da počinjete sa sečenjem vena. Još nisam završila, a vi morate pričitati do kraja moje izlaganje. Ovo je moje prvo izlaganje i nema smisla da odete pre vremena na onaj ili neki drugi svet. Ne znam gde ste uplatili rezervaciju? Pogledajte na vaučeru....

Nova Godina neće skoro. Možda je kod vas na pragu zima, ali ja se kuvam i priželjkujem kišu. Pre utakmice, jer ako grmi neću moći na miru da gledam prenos. A želim da ga gledam, jer su mi u albumu ostala još dva nepopunjena mesta. Prvi i drugi. Šampion i vicešampion. Prvi i do prvog.... Prvi i večito drugi.

Onaj koji će reći:

«...Danas je moj horoskop dobar a tvoj loš....»

Ni ovo nije moj stih, pa se izvinjavam autorima, ali je bilo jače od mene...

Ne znam da li sam nešto propustila za danas, ali znam da ako i jesam da ću sutra ili ovih dana sve to nadoknaditi....

Zato sam i produžila sa pisanjem. Zašto da brzam? Nema potrebe. Moja osećanja su beskonačna i ne mogu stati u jednu priču i u jedan dan...

Pa makar to bio i 9.juli 2006. koga smo svi sanjali i priželjkivali, a naročito oni najbolji fudbaleri.

A naši su nama najbolji. Mi nemamo boljih. To je odnos kao majka i deca. Majka nema drugu decu i njena su joj nabolja, kakva god da su.

Ne znam da li ste primetili, ali ja sam se malo odaljila od naših fudbalera.

Evo obećavam da ću, već sutra, više posvetiti vremena njima.

Zovem ih redom da napravimo žurku... Ako nisu negde na pripremama ili odmoru. Mislim da nisu. U ovo vreme su obično kući i dosađuju se. Ili idu negde na piće i muziku....

Pa ja ću im kupiti piće a muzika je tu... Svuda oko nas. Ja ću im pevati, kao i do sada. Znaju oni kako ja pevam.... i kako pišem...

I rado će me čitati..... Mislim moju poeziju i prozu....

A sada je stvarno dosta za danas....

Imam i nekog drugog posla. Ne... Neću spremati ručak. Kosu sam oprala i sada je sušim na promaji dok me ne zaboli glava. Onda ću popiti Defrinol ili Rinasek ako počnem da kijam. Niste čuli kako ja kijam...

Pa to je umetnost... Snimiću film o svojim sinusima i svojoj migreni...

Prvo ću napisati knjigu, pa ću posle kontaktirati svog omiljenog reditelja i gotova stvar....

Ne volite filmove. A tenis?

Danas prvo ide tenis, a posle fudbal....

Gledaću i tenisere, mada sam već napisala jednu pesmu koja govoti da se ne palim na tenisere jer mi rade obe hemisfere....

To nije zbog rimovanja, koje nema nikakve veze sa glavnim gradom Italije. Neko misli da je rimovanje letovanje u Rimu....

Bečovanje, Pragovanje, Lisabonovanje, Londonovanje, Rejkjavikovanje...

Ovo je dobra ideja za neku narednu pesmu Evrovizije...

Mada je bolje da zaboravimo na to dok ne dođe vreme.....

krave a ne za tenis. Ne znam šta je Nadal sinoć rekao ali je sigurno bio razočaran. Mlad je, pa ima vremena....

Najveći Nikola Tesla je rođen pre 150 godina i svuda se to proslavlja. I u Hrvatskoj, gde će danas braća Hrvati biti okupljeni u Lici, tačnije u Smiljanu, selu gde je Tesla ugledao svetlo dana, a kasnije nam omogućio da ga imamo i noću.

On se, zapravo, rodio noću i prva rečenica mu je bila:

«Upalite to svetlo, ništa se ne vidi...»

To ja nisam izmislila, nego samo pretpostavljam. Njega je neka muka naterala da otkrije sve to što je otkrio i sigurno da je bio u pravu, šta god da je rekao ili uradio....

Dakle, otkrivanjem spomenika obeležen je datum 09.07.1856.god., kada nisu ni slutili da će se za 150 godina, tačno na taj dan odigrati veliko finale 18. svetskog prvenstva u fudbalu i da će taj događaj pratiti ceo svet, a naročito Italijani i Francuzi....

Na Kanadskoj strani, kao što rekoh, sa pogledom na Nijagarine vodopade, koji izgledaju jako moćno, otkrili su veoma lep spomenik našem, a svetskom Nikoli Tesli...

Veličanstveni govori, ceremonija sa stilom i tako to. Pevali su kanadsku himnu i igrali u našim narodnim nošnjama...

Od govornika mi je najinteresantniji bio unuk Nikoline sestre, koji je rekao da njegovim venama teče jedna četvrtina Nikoline krvi i da je on veoma ponosan zbog toga. Rekao je da će se posle svečanosti ubosti iglom u prst i proлити svoju krv na Nikolin spomenik. Na svu sreću, spomenik je u crnoj boji pa se neće poznavati. Da je u beloj boji, a inače je u nacionalnom parku, mogla bi deca koja dolaze da razgledaju početi da sebi buše prste ili da pomisle da je tu došlo do nekakvog krvoprolića, kao što su učili o nama iz istorije....

To sjedinjavanje sa rođakom je baš originalno, ali mi moramo dalje i ako će se dva predsednika (hrvatski i srpski) sastati tamo daleko, negde kraj mora i ne znam koju će himnu pevati.

Ali, da se mi vratimo u Nemačku.

Juče je bio taj dan i dobili smo najboljeg. Ili- dobili smo ono što smo tražili.

Utakmica je odigrana u Berlinu, kao što je i planirano, sa početkom u osam uveče. I prvo poluvreme je proteklo najinteresantnije. Odmah u šestom minutu je napravljen prekršaj nad Maludom, kontakt sa Materacijem, penal je bio tu i Zinedin, naravno....

U sedmom minutu, malo čudnim pogotkom, Francuzi su povelili....

Lopta je udarila u prečku pa dole, pa gore, pa malo levo pa desno...hopa- cupa, pa povedoše Francuzi. Ta lopta koja se nećkala, kao da je nešto govorila Zidanu...

Onda je vreme prolazilo, Italijani su napadali i u devetnaestom minutu, posle kornera, Marko Materaci je, da se iskupi za predhodni jedanaesterac, svojom glavom, postigao gol i izjednačio....

Onda je došlo drugo poluvreme u kome su se pružale mogućnosti i jednom i drugom timu, menjali se igrači, pomalo se delili i kartoni, ali ništa od pogodaka.

Ostalo je nerešeno i vreme je bilo za produžetke- dva puta po petnaest minuta, za one koji ne znaju koliko traju isti....

Nije nestajalo struje u toku meča, samo su komentatori imali problema jer im se gubila slika na monitorima u njihovim kabinama....

U Nemačkoj je pre neki dan bilo nevreme, pa sam se ja bojala da neće i sinoć, kod njih ili kod nas, obično zna da pogodi kada ne treba, ali smo ipak imali lep utisak na kraju....

Osim otkazanog koncerta u znak sledećeg prvenstva, koje će se održati u Africi, nije bilo većih problema. Čak su konstatovali da se ni jedan navijač nije pobio ili napravio probleme drugim navijačima....

To me baš čudi, jer znam da je bilo i naših i hrvatskih i engleskih, samo nisu imali pravu motivaciju, a i sigurno je bilo toliko interesantnijih stvari da nisu stigli da razmišljaju o tuči i bitkama....

Na našim reklamama za pivo i banke je drugačija slika, ali njihovi navijači nisu gledali naš program...

I šta je bilo posle.

Dok su trajali produžeci, italijanski fudbaler- Marko Materaci, onaj isti koji je bio kriv za penal, pa je posle i ispravio tu grešku, je sve vreme nešto na uvce šaputao velikom Zinedinu Zidanu. Nisu još ustanovili šta je to, jer su italijanski novinari izjavili da ne umeju da čitaju sa usana, a i da umeju, nisu ludi da to prevedu ostatku sveta.

Nagađa se da mu je ili rekao nešto u vezi dopinga ili mu je psovao nekog bližeg rođaka....

Znao je Marko, da Zinedin više neće igrati i da ne može da mu vrati, pa je navalio sa monologom k'o blesav. I nije se niko nadao tome, ali je isplao mnogo ružno za nekoga kome je sve vreme Jupiter u škorpiji donosio pluseve u Nemačkoj. Zinedinu je prekipelo i on je napravio nekoliko koraka u nazad i glavom grunuo u grudi Marka Materacija...

I da. Dobio je crveni karton za kraj karijere....

Umesto pehara, vrednog deset milona evra, dobio je šipak....

Onda je to poremetilo Francuze i nisu imali sreće u izvođenju penala. Italijani su pogodili svih pet a izvođači su bili: Pirlo, Materaci, De Rosi, Del Pjero i Groso. Za Francuze su pogotka postigli: Viltor, Abidal i Sanjol, dok je Trezege promašio, tako da peti izvođač nije ni morao da izvodi šut sa jedanaest metara...

I tako su male «žabice», na kraju, pobedile «petliće» sa 5:3.

E, da, da ne zaboravim. I letelo je neko perje na kraju. Kada je kapiten Italijana podigao veliki i skupi pehar, leteli su neki mali komadići, papirići ili perje, nisam dobro videla....

Posle toga su letele i neke velike bele trake, za koje znam da su trake, ali ne znam šta znače....

Noćas je Rim goreo, a ne znam gde su bile guske.....

I ko se nadao. Ja sam od početka imala osećaj da Brazilci neće biti šampioni, ali se nisam nadala da će najveće nade i najbolji igrači, po mišljenju mnogih stručnjaka, doživeti velike neuspehe, padove i blamaže....

Bilo je puno spornih situacija, oštećenih ekipa i poklonjenih poena....

Danas očekujemo da proglase najboljeg, među najboljima.

Izabran je najbolji tinejdžer- fudbaler- Lukas Podolski.

Najbolji golman je Italijan- Đan Luidi Bufon. Želimo mu da i dalje brani u Prvoj italijanskoj ligi (mada teško, jer je jedan od glavnih za aferu oko nameštanja utakmica) i

da mu nameštaju još puno, puno srivenih kamera «Skezi a Parte», pa da ga i mi gledamo sa zadovoljstvom i da nam ide voda na usta....

Najvolji strelac je takođe nemački Poljak- Miroslav Klose, koji je postigao ukupno i najviše- pet pogodaka.

Kada su gospoda Italijani ukapirali da su prvaci, počeli su da skaču kao majmuni. Da su Francuzi pobedili i skakali kao majmuni ne bi me čudilo jer je tri četvrtine francuskih reprezentativaca svetlo dana ugledalo u Africi. Prve igračke su im bile bebe šimpanza. Ali Italijani. Kao da su na Exitu....

Skakali su i skakali i nešto izvodili, a zatim su se svi odjednom skupili u krug i imali smo šta da vidimo. Napravili su frizrski salon na sred stadiona.

Pretpostavljam da je bila neka opklada. Postavili su stolicu u na nju je seo Mauro Kamonarezi, čupavi Argentinac, koji nikada nije igrao za reprezentaciju Argentine, pa su ga Italijani maznuli i prisvojili kao siroče.

I onda je neko od fudbalera, nisam videla koji, uzeo makaze i odrezao mu perčin.

Kao skalp u neku ruku. Verovatno je rekao da će se ošišati ako pobede u finalu i to je morao sa zadovoljstvom da im prepusti. Videlo se da je srećan zbog toga. Neće više morati da nosi rep i manje će mu para trebati za šampone. I biće poznatiji nego što je bio, jer je ceo svet gledao tu cirkusku tačku. Kasnije su svi mahali tim perčinom i slavili i dalje kao majmuni u Africi, ali i meni je bilo drago zbog njihove pobede. Mada su je ostvarili na neki mafijaški način, uz pomoć nekakvih trikova. Bar takav utisak imam, ali tako vam je to kada u redovima reprezentacije imate pet Sicilijanaca- igrača poznatog kluba Palermo iz Palerma. Pa, da. Nije sigurno Palermo iz Malog mokrog luga....

A sada bi i mi mogli malo da zapevamo. Nemci su se sinoć pokazali kao veliki domaćimi i puštali su poznate italijanske hitove nakon trijumfa Italijana.

Oni su komšije i Italijanima i Francuzima, pa zašto da se zameraju. Pusitili su im da uživaju, a imali su spremljenu u Francusku šansonu da su pobedili ovi što su izgubili..... Jasno ko dan....

I dok danas čekamo proglašenje najboljeg fudbalera, pevamo pesmice o sinoćnim akterima:

Đan Luka Zambrota- nije grehota.....

Gatuzo- guzo!

Pirlota- sramota.... lepota.... divota...

Maluda- da li imaš muda?

Riberi- ko si ti?

Đan Luiđi Bufon- zvoni ti telefon!

Materaci- loptu izbaci na traci....

Fabin Barteze- sitan vez..... Barteze- baš si bez veze....

Fabio Groso- šta si pros'o? Nemoj koso....

Sanjol- daj gol....

Kamonarezi- ošišaj se, pa lezi....

De Rosi- ne prosi!

Tiram- dam ti i ne dam....

.....

I tako možemo do sutra. Ni sutra nije kraj. Kraj će biti kada se ja budem zahvalila svim reprezentacijam, igračima a naročito našim, jer su najbolji...

Bolji i od Italijana, samo ne umeju da muvaju....

Ako bi vam danas pričala neke bajke, onda bi to bilo veoma glupo. Italijani su nam priredili jednu veliku bajku, za ovih mesec dana i tako pokazali ostatku sveta kako se igra fudbal. Fudbal se ne igra samo nogama i glavom, već je potrebno i ogromno iskustvo koje neke malene i zaostale zemlje neće imati nikada.

Potrebne su fore i fazoni i to oni dečiji kao u emisiji.... kod nas.... koja se tako nekao i zove. Pratite tu emisiju i imaćete uspeha kao Italijani i mnogi drugi.

Brazilci su prostodušni i ne umeju da igraju na kvarno. Takvu igru bi svi osudili u njihovoj zemlji. Oni igraju čisto i pošteno i mislim da još dugo neće biti na vrhu sveta....

Mi zanamo fore i fazone, ali nas jebe nešto drugo, da izvinete....

Nama je potrebno da fore i fazone priznamo i izglasamo i da se konačno složimo oko njih. Nama je potreban reditelj koji će podeliti uloge i tekst svakom fudbaleru po na osob. Ja sam rođena za to. Mislim da bih samo ja mogla da doskočim Italijanima. Kod nas takođe niko ne bi osudio prljavu igru.

Kod nas bi se popalili više nego njihovi mladi majmuni. Kod nas bi skakali još luđe. Mi smo navikli, da skačemo, rušimo, razbijamo i samo čekamo razlog da se napijemo....

I da slavimo. I da dočekamo sportiste na novom, a starom aerodromu, koji se sada zove Nikola Tesla i hvala Bogu što se tako zove. Nama škole nose nazive po komunističkim herojima i heroinama koje su bile mlade, drske i bezobrazne i nisu htele da igraju po pravilima.

Pa ne može to tako. Pravila su pravila, pa se njih pridržavaju čak i Italijani.

Morate da budete maheri. Morate da znate kad i kako i šta možete. Morate da imate osećaj za prave momente i da ih iskoristite na pravi način i maksimalno.

Tek tada se možete uporediti sa Italijanima. Sve ostalo je učenje i rad. Učenje od starijih i iskusnijih.

Ja, na primer, čekam svojih pet minuta i to je to. Sve ostalo je nevažno. Da li će me neko primetiti? Da li ću se nekome dopasti? Nekom prolazniku koji je imao lošu noć pored svoje debele žene....

Sve ostalo je smešno. Pa zar nije?

Da su Italijani tako gledali, nikada ne bi ni videli svetsko prvenstvo...

To je moć. U životu treba raditi samo prave stvari. Sve ostalo je ubijanje vremena i dosađivanje....

Ako me poslušate, već sledeće godine ćete biti na nekom nezaboravnom događaju, sa nekim neverovatnim osobama, za koje nikada niste ni čuli ni sanjali da mogu da vam prave društvo....

Ja vam danas neću pričati bajke, a i sve što sam vam do sada ispričala je istina, samo istina i gola istina...

Proverite kod dragih osoba oko sebe i videćete da su sve te bajke stvarne i da ih niko ne prepričava uzalud....

Pratite sportska dešavanja i sanjajte lepe, zgodne sportiste kako ih vi trenirate i videćete kako je sve u životu moguće.... i za vas.... koji ne verujete ni u stvarnost a kamoli u priče....

Sanjajte i planirajte da za četiti godine odete u Afriku a za nekih osam, šesnaest ili tridesetidve, negde daleko, daleko, možda i u svemir. Svemirskim brodom. Da gledate finale u svetskom prvenstvu između Marsovaca i Zemljana (Italijana), jer ostali neće biti spremni za tolike izazove....

Sanjajte fudbalere sa drugih planeta i njihove kopačke broj 67....

Sanjajte one sa malim i velikim stopalom i kako ljube vaša stopala i zaspite i sanjajte opet, iz početka, ponovo,....

.....samo sanjajte....sanjajte, sanjajte.... i snovi će vam se jednoga dana, a možda i pre....ostvariti.....

11.juli 2006.god. (i dalje produžeci)

Ako ste se naspavali, mogli bi ste da me malo čitate... kao knjigu...

Šta ima novo?

Novo je to da je Zinedin Zidan, ipak, najbolji fudbaler na ovom svetskom prvenstvu. Bufon, najbolji golman, a najbolji igrač finalne utakmice je Andrea Pirlo.

I to je sve. Gotovo. Završeno. Kraj. Nema više.

Bilo mi je drago što ste uživali sa mnom u fudbalskim čarolijama.

Srešćemo se ponovo za četiri godine na svetskom, a za dve godine na evropskom prvenstvu.

A kvalifikacije počinju za neki dan. Ustvari, već sledećeg meseca.

Pratite ih i pratite sve ostalo....

I ja ću pratiti umesto vas ako slučajno propustite nešto, pa ću vam ispričati u nekom od sledećih izdanja....

I pisaću pesme. Slušaćete ih na nekim poznatim morskim i kontinentalnim festivalima. Na većim i manjim televizijama i radio stanicama. Ako radio uopšte neko sluša....

Ja slušam radio samo kada putujem autobusom....

Koliko je kod vas sati? Kod mene je podne. I nisam gladna. Smršala sam i izgubila apetit.

Probajte i vi. I vežbajte tri puta dnevno po petnaest minuta.

I mislite pozitivno i nemojte želeti loše drugima, jer se samo dobro, dobrim vraća...

I to nije moj stih.

Moji stihovi su već projurili kroz ovaj roman.

Moje bajke su već pročitane....

Moje priče će se nekome tek dogoditi...

Na televiziji više ne pričaju o fudbalu ali još uvek traju reklame za pivo i kredite.

Da me neko pita koje pivo je bilo najviše reklamirano u toku svetskog prvenstva, ne bih znala da mu odgovorim.

Ni za banku ne bih znala, pa zato nemojte da me pitate....

Slabo idem u banke jer su mi računi mali i niko mi ne uplaćuje nikakve sume da bih išla da se guram i da uživam u neznanju službenika....

Ni u poštu ne idem kao nekada. Nekada nisam mogla da zamislim dan bez pošte i poštara.

Danas sam postala ozbiljnija. To je zato što sam prešla tridesetu i zato što je meni zapisano u natalnom krugu da ću kada uđem u četvrtu deceniju raditi za sebe.

A i red bi bio. Dosta sam radila za druge i dosta su me iskorišćavali u svakom pogledu....

To nije u redu!

Danas želim da vam se zahvalim na poverenju i istrajanosti. I velikoj hrabrosti, jer nije mala stvar pročitati ovoliko stranica.

Suta ću se zahvaliti ostalima.

Ne znam još kome, ali ću noćas napraviti spisak, mada je ovih dana letnji, morski festival u trendu, pa ću i to pratiti. Kada nema fudbala, daj šta daš. Može i more i ostalo uz njega što ide....

Noćas planiram da se dobro ispavam i da smislim nešto interesatno za kraj.

Zato današnji produžetak nije dug i naporan.

Moram da se skoncentrišem i da završim u velikom stilu, kao što sam i završavala sve u životu....

Ni jedna pesma nije adekvatna u ovom trenutku, jer ja ne volim ni ristanke, a ni završetke i nemam takvih stihova.

Ustvari, mi se uopšte ne rastajemo, samo pravimo malu pauzu. A i svakoj priči i romanu mora doći kraj. Još nisam čula za beskonačnu knjigu. Čula sam samo za večne.

I za one kojima se uvek vraćate....

I za ovu, kojoj ćete se rado vraćati, kad god bude bilo neko novo takmičenje u fudbalu, da bi se potsetili kako je bilo na predhodnom.

Ova knjiga vam je, u neku ruku, važnija od lektire. Lektiru niko ne voli. Zavole je tek pri kraju srednje škole jer govori o ljubavnim scenama. Ali i tada postoje ubistva. Nije mi jasno ko je izmislio da u lektiri govore o ubistvima?

Ili još gore. O samoubistvima. Pa posle ovi sa visokim ocenama iz matrenjeg jezika odlaze u «večna lovišta» premladi ili pravo iz srednje škole u rat...

I nije mi jasno zašto kada proučavamo maternji jezik uvode lektiru stranih pisaca. Neke ruse i ostale talibane....

Naši pisci su dovoljni. I valjda su pametni. Ili su ih podelili na komuniste i one koji nisu bili pogodni režimu. One koji su previše pominjali crkvu u svojoj poeziji....

Naši su naši. Nije da ne treba učiti i od drugih, ali to vam je kao fudbal. Kao kada bi ste navijali za protivničku reprezentaciju a ne za svoju....

Nisam ja nacionalista, ali ko će da voli naše ako nećemo mi?

Poštujem ja i ostale, a i pesme sam im opevala ako niste do sada primetili. I našima volim da pevam. Ali čisto sumnjam da će moja poezija o fudbalerima ući u lektiru.

A mislim da bi neko odgovoran mogao da se zapita... Da li sam bolja ja sa fudbalerima ili tamo neki Rusi koji se ubijaju zbog preljuba ili nervne poremećenosti?

Šta bi ste voleli da vam deca više čitaju?

Da li bi ste više voleli da vašem sinu uzor bude tamo neki «idiot» ili naš fudbaler koji je u jednoj utakmici, ove godine, proglašen za najboljeg igrača na tom meču?

I sad ja njemu posvetim pesmu iz čistih patriotakih i još ponekih drugih razloga a vi je odbacite jer ja nisam toliko velika i poznata kao neki, tamo Rus.

Pa Rusi da su dobri igrali bi u završnici svetskog prvenstva u fudbalu u Nemačkoj...Prošli su samo Ukrajuinci i to zahvaljujuću Ševčenku, koji je naučio neke fore od Italijana jer je dugo igrao u Milanu... Sećate se....

I sada vaša deca uče od Rusa kako se voli, pati i ubija zbog ljubavi... Pa mislim da nam je dosta i ubistava i samoubistava...

Bolje im dajte engleski humor u lektiri. Jeste malo dosadan, morbidam i monoton, ali je bar bezbedan. Nisam još čula da je neko izvršio samoubistvo zbog Engleza. Osim što je Beckam loše prošao na kraju, ali sam vam to već objasnila i mislim da će on opet prihvatiti traku i ostale rekvizite.

A ako ostane bez posla, evo ja ga pozivam na saradnju. Da mi pozira i da napišem još knjigu, dve o njemu....

Sutra ću vam dati još neke pametne predloge.

Polako. Moram da spuštam loptu.

Svetla su se uglasila na pozornici i ja trebam i nešto drugo da radim u životu.

Da stvarm neke nove likove sebi u glavi i da pratim aktuelne abrove kod nas i u svetu a koji su vezani za fudbal ifuuuuuudbaleeeee re ee eee eee!

12.juli 2006.god. (penali)

Ako niste znali- ovo su penali...

Penali su kazneni udarci, osim ako je to na kraju krajeva, kada nemamo porednika ni posle devedeset, a ni posle stodvadeset minuta oštrog ige, a moramo da ga dobijemo, kako znamo i umemo.

Statistike oko izvođenja penal su razne i ne bih sada da detaljišem, jer može i mene i vas da zaboli glava, a to nije zdravo....

I tako ćemo mi da udaramo penale danas a možda i sutra, ako danas ne dobijemo porednika.

Danas smo saznali i kako se odvijao dijalog između Zidana i Materacija, pa ovako....

Marko je Zinedina stalno vukao za dres, pa mu je ovaj dobacio:

«Prestani da me vučeš za dres, ako ti je toliko stalo do njega, daću ti ga posle utakmice!»

Na to mu je Marko odgovorio:

«Daj ga svojoj majci kurvi (prostitutki)!»

I onda ga je Zidan grunuo glavom u Markove gudi, da bi sada Italijani od toga napravili video igricu. Pravila su takva da kada oborite jedanaest Marka dobijete crveni karton...

Druga varijanta je da mu je Marko stalno pominjao majku i ženu u... možete prtetpostaviti kakvom značenju, jer se i kod nas te osobe pominju u sličnim situacijama. I vi posle kažete da fudbal nije za žene....

Treća varijanta je da mu je Marko rekao da je sin teroriste i prostitutke...

Četvrta i peta, a možda ima i sedme nisu saopšene u medijima. Kažu da su specijalisti koji umeju da čitaju sa usana preveli ove tri varijante i sada je to glavna tema o kojoj se priča i prepričavaju utisci sa poslednjeg svetskog prvenstva u fudbalu....

I to je život....

U Italiji se i dalje slavi i očekuje se sudska presuda najvećim klubovima u toj zemlji i pitanja da li će stvarno većina najboljih fudbalera završiti u drugoj i trećeoj ligi?....

Pa zar je Bufon zaista zaslužio da se tako nagradi u svojoj zemlji....

Ili su to bili samo tračevi da bi se obmanuli protivnici. Da pomisle kako Italijani imalu briga i problema pa da neće razmišljati o tituli u Nemačkoj. Narod je naivan, a i fudbaleri iz nekih malenih zemalja, koje nemaju svoju mafiju...

Meni je u sobi poprilično mračno, ali se tešim da je i Tesla radio po mraku i da ga je neka viša sila naterala da otkrije struju, pa očekujem da i mene natera neka sila..... Pa da postanem slavna preko noći....

Danas vam neću pevati nikakve pesme. Ni italijanske ni francuske... Ni svoje, ako ste barem to očekivali....

Danas vam mogu ispričati neku bajku. Na primer:

«Bajka o Ivici i Marici»

Nije tako kako vi mislite. I u ovoj bajci su glavni likovi brat i sestra i njihov otac-drvoseča. Ali bajka ide ovako....

Jednom davno, u jednoj šumi, živeli su Ivica i Marica sa ocem, drvosečom, jer im je majka pobešla kod drugog čoveka. Dosadila joj je šuma i grubi drvoseča, pa je rešila da nađe nekog mlađeg i uspela je u tome....

Međutim, kako ovo nije bajka o njihovoj majci, tako ćemo se polako vratiti na kuću u kojoj su živeli Ivica i Marica sa tatom- drvosečom....

Tako su prolazile godine i otac više nije mogao sam da se brine oko dece, pa je rešio da potraži adekvatnu ženu i da tako ima višestrukih koristi.

Počeo je sa SMS četom i mislio je da će se tako najbolje upecati neka. Nije slutio da se na tom četetu upoznaju samo neke mlađe i dokone devojke, a da starijim i ozbiljnim ne pada na pamet da se bave takvim stvarima, jer većina njih i ne zna da kuca poruke....

I javile su mu se neke tinejdžerke kojima nije ni hteo da odgovori. Malo su bile starije od njegove ćerke Marice.

Prolazili su dani i nade je bilo sve manje, ali je drvoseče i dalje četovao i tražio ženu za sebe.

Jednoga dana, tačnije jedne noći, javila mu se žena koja je izrazila želju da se vidi sa njim. I on je bio beskrajno srećan zbog toga...

Sutradan su zakazali sastanak i on je zaspao, sanjajući njihov prvi susret.

Našli su se i on nije mogao da veruje. To je bila zgodna devojka, srednjih godina, slobodna a iza sebe nije imala ni jedan brak.....

Odmah su se dopali jedno drugom i počeli su otvoreno da pričaju o svojim životima....

Nije im trebalo mnogo vremena za to i rešili su da žive zajedno....

Decu nisu ni pitali. Ona je jednog dana došla kog njih, sa dva kofera i tako je počela jedna nova priča....

U početku je sve išli kako treba, deca su je prihvatila i ona njih, kao da im je rođena majka.

Drvoseča je vredno radio i dobro zarađivao sa drvima. Imao je i svoju malu firmu. To je bila mala kancelarija u sred šume, ali su mnogi čuli za nju i on je radio sa ljudima širom zemlje, pa su ponude pristizale i iz inostranstva...

Tako je drvoseča proširio svoj posao i počeo je da se bogati. Ubrzo je preuredio staru kancelariju i kupio novi auto. Neka besna kola, najnoviji model....

Imao je mladu ženu, novi auto, dobru zaradu, zdravu i pametnu decu i šta bi ste vi još poželeli....

Trošio je novac na svoju porodicu, kupovao im je šta god da su poželeli i išli su na daleka putovanja i provodili se.

Ali vi dobro znate da sve što je lepo ima kraj. I ovde je kraj.

Ne njihov nego moj.

Ja sam ovde završila sa bajkama u ovom izdanju.

Ne pada mi napamet da nastavljam sa bajkom i da filujem tužan kraj.

Pa da me posle bije maler.....

Ja sam završila i evo stavljam tačku.

Tačka. Sa velikim T.

13.juli 2006.god. (opet penali)

Ovo je značajan datum u Crnoj Gori i taj narod ga od davnina proslavlja kao jedan od svojih najvećih praznika. Dan ustanka i još mnogo čega....

A ja se danas zahvaljujem svim učesnicima na osamnaestom svetskom prvenstvu u fudbalu i to su, da krenemo redom:

NEMAČKA- domaćin, kome nemamo šta da zamerimo, već da mu se zahvalimo na dobrom gostoprimstvu, dobrim prenosima i da mu čestitamo na osvojenom trećem mestu. Da mu poželimo još puno uspešnih Poljaka u reprezentaciji, jer je davno prošlo vreme kada su Nemci Poljake slali u koncentracione logore. Sada ih krunišu i daju im počasna mesta kako bi se iskupili za nekadašnje zločine koje su počinili neki drugi Nemci koje ovi sada nisu poznavali i sa njima nisu ni u kakvom srodstvu.

KOSTARIKA- mada se pravilno piše Costa Rica, ali se ovi fudbaleri neće naljutiti zbog toga. Znam sigurno da neće jer teško da će ova knjiga dospeti do njih, pošto neće biti prevedena na njihov jezik. A sada malo geografije. Ova zemlja se nalazi u Srednjoj Americi i malo znamo o njoj. U nekim drugim knjigama piše da su im stanovnici katolici i da uglavnom govore španski jezik.

POLJSKA- ovo je jedna od šesnaest zemalja koja nije prošla dalje, ali ne zato što nisu imali dobre igrače, već zato što su najbolji Poljaci igrali za nemačku reprezentaciju, koja je bila baš u istoj grupi. Tako razočarani nisu mogli da se skoncentrišu na igru i nisu uspeali da se izbore za dalji plasman.

EKVADOR- zemlja Srednje Amerike, koja je uspela da savlada Poljake koji su bili demoralisani i tako sebe predstavila na najbolji mogući način i postala jedno od najprijetnijih iznenađenja na prvenstvu. U ovoj zemlji se govori španski i ide se u katoličke crkve.

ENGLESKA- zemlja Beckama i Runija, koji se nisu pokazali u najboljem svetlu i tako su oni u svojoj zemlji postali veliko razočerenje. Beckam je prvo oduševio svojim pogotkom iz slobodnog udarca, a zatim je i razočerao jer je bacio kapitensku traku. Prošli su dalje, ali se nisu plasirali dovoljno visoko koliko su ostrvljani to želeli. Više sreće u sledećem životu....

PARAGVAJ- to je zemlja koja se nalazi u Južnoj Americi i njeni stanovnici su, uglavnom, nepismeni. I oni su katolici i govore španski, ali ga slabo čitaju i pišu. Postigli su najbrži auto gol na svetskim prvenstvima- za manje od tri minuta- i to je bilo posle slobodnog udarca, u prvoj utakmici, kada je Beckam šutnuo loptu pravo na glavu kapitenu ove reprezentacije. Imali su i najbržu izmenu golmana, koji se povredio u osmom minutu, odmah nakon primanja gola, tj. auto gola.

TRINIDAD I TOBAGO- to je ona zemlja iz Srednje Amerike koja se sastoji od dva ostrva, jednog većeg i drugog manjeg, ali ovo manje ne pati da se otcepi. Oni su fizički otcepljeni, ali realno žive u jednoj zajednici. Imali su pametne i dobre fudbalere, ali nisu prošli dalje. U njoj žive katolici i protestanti i ne svađaju se niti vode ratove zbog te podeljenosti. Službeni jezik im je engleski, ali govore i španski i francuski, kada im dosadi.

ŠVEDSKA- zemlja sa Skandinavskog poluostrva, poznata po visokom standardu i još po nečemu, ne mogu da se setim. Prošli su dalje, posle prvog kruga, ali se kasnije nisu proslavili. Imaju dva igrača čija se prezimena završavaju sa «ić» i to su Ibrahimović i Lučić. Nisu nam baš bliski rođaci, ali daleko da su Šveđani.

ARGENTINA- zemlja gaučosa i dobrih fudbalera, ali pošto je prošlo vreme Maradone, foliranta, nisu ni imali prilike da se sretnu sa Italijanima, muljatorima, jer im se Nemačka, domaćin našla na tom putu. Prošli su dalje, ali su odmah imali peh sa Nemcima i to su muvatori- Italijani jedini zabeležili kamerom. Jedan nemački fudbaler je nokautirao argentinskog i tako je bio sprečen da igra na narednoj utakmici. Možda je njih Bog kaznio jer je pre tačno dvadeset godina njihov Maradona postigao rukom gol i tako postao najbolji rukometaš među fudbalerima, od kad postoji fudbal na planeti.

OBALA SLONOVAČE- takozvani «slončići», koji su čak i naše plave pobedili i ako su oni povelili sa 2:0, na kraju su ih Afrikanci stigli i prestigili, pa je konačan rezultat bio 3:2 za ove odve o kojima pričamo. Imaju Didiera Drogbu, a za ostale niko nikada nije čuo, niti će čuti. Ili sam nešto pomešala, ali nisu mi nešto poznati. Igraju kolo oko korner- zastavice kada daju gol. Ostalo je nebitno.

MI- SCG- ili naši plavi, ako vam je lakše. Mi smo bili najgori. Trdeset i drugi na svetu u ovoj godini, ako vam je tako lakše. To je zbog čuvenih, rekordnih 6:0 protiv Argentine, koju je Bog kasnije kaznio jer su digli nos. Naši su za mene i dalje najbolji, a vi i dalje gledajte ostale evropske i svetske lige, ako vam je tako lakše. I ne zaboravite da fudbal nije najvažnija stvar na svetu, ali daleko od toga da je sporedna.

HOLANDIJA- «nanulice» su malo bile bolje od nas i da smo u toj prvoj utakmici iglari nerešeno, kako bi bilo najpravednije, mi bi smo se daleko više borili i

bili bi smo barem trideseti ili eventualno dvadesetideveti. Holandezi su prošli dalje i odmah ispali, jer nisu umeli da muvaju kao neki drugi. Imaju simpatične fudbalere, mada ih uglavnom uvoze, skidajući ih sa nekih grana i tako kao polumajmune dresiraju i uče kako se igra fudbal. Imaju najlepšeg trenera. Marko Van Basten je nekada bio moj ljubimac, a na utakmici protiv nas, koja se igrala u zatvorenoj dvorani morao je da se briše mokrim sunderom, jer je zaboravio vlažne maramice u hotelskoj sobi. Ne stoje mu baš najbolje uske bele košulje jer nema razvijeni gornji deo.

MEXICO- to je država u Severnoj Americi i prve komšije su im pravi Ameri. Prošli su dalje, jer nisu imali jaku grupu, kao našu, koju su drugačije nazvali «grupa smrti», a posle su je zvali- «bruka od grupe». Tamo žive ljudi koji su poznati po šuširima koje zovu po imenu njihove zemlje, a poznajemo i puno njihovih glumaca, jer su kod nas još uvek njihove serije popularnije od naših i hrvatskih. Imali su jednog ludaka za trenera koji i nije Meksikanac, mada liči. Kažu da je iz Argentine, koja je ih je eliminisala u osmini finala i tako je trener morao da da ostavku. Niko ga tamo ne voli i svi su se molili da što pre ispadnu, samo njega da smene. Nosi kravate sa likovima iz crtanih filmova i poliva novinare vodom kada mu postave neko interesantno pitanje na konferenciji za štampu.

IRAN- oni su iz Azije, prve komšije Iračanima. To je ona zemlja koja je poznata po Sadamu Huseinu. Iranci su se dobro držali, ali ni oni nisu prošli dalje. Nisam zapamtila ni jednog njihovog igrača. Vera im je islam, a govore persijskim jezikom.

ANGOLA- oni su Afrikanci. Velika zemlja na ovom crnom kontinentu, ali im slabo ide fudbal. Govore portugalski i još poneke Bantu jezike. Imali su čak dva boda, tj. dve nerešene utakmice ali im se nije dalo- ama, baš ni malo.

PORTUGALIJA- imaju slatke fudbalere. Neke sam posebno pominjala i krivo mi je što nisu bili u finalu. Imali bi i oni neke fore. Valjda su ih pokupili od svojih komšija Španaca. Kada igraju južnjaci, onda je extra veselo. Imaju dobre fazine, padaju kao da ih neko streljao i ostalo. Ipak bih izdvojila malenog Kristijana Ronalda, koji malo vuče na Brazilce i naravno kapiten Luis Figa, kome sam pevala neke pesmice tokom prvenstva. Postigli su dobar rezultat; sve u svemu, osvojili su četvrto mesto, jer su u borbi za treće izgubili od domaćina. Govore istim jezik kao Brazilci- portugalskim, jer je Brazil bio njihova kolonija i ispada da ti tamo potčinjeni, ipak trebaju da uče od nekadašnjeg gospodara kako se igra fudbal, ili barem kako se pada.

ITALIJA- prvaci. Šta drugo reći. Toliko sam pričala o njima a i evo polovina me trenutno gleda, jer su mi okačeni na zid. Ceo zid je crno- beli, samo su pre pola godine zalutali Italijani. Kao slučajno. Svidele su mi se sličice, jer su ih slikali polugole, kao prave manekene i fotomodele. Nisam tada ni pomišljala da će biti svetski prvaci. Stvarno sam ih slučajno parkirala na svom zidu. Toliko sam pričala i pisala o njima da sada kao šlag na tortu možemo samo dodati: pizza, špageti...Milanezi, Bolonjezi, Karbonare i klot... sa kečapom i sirom ili bez kečapa sa pavlakom....i vina, njihova, poznata i Romeo i Julija iz Verone... Venecija, Firenca, Palermo, Sicilija, Modena, Mesina... Paolo Maldini, koji je rekorder po broju odigranih utakmica za reprezentaciju i ostalo društvo. Čekajte me, jer stižem u sledećem životu da vam budem trener. U ovom još uvek gajim nadu da ću trenirati naše....

GANA- i oni su prijatno iznenađanje iz Afrike. Ali njih trenira naš čovek. Srbin, nego šta.... Njega su sudije u poslednjoj utakmici oterale sa terena jer je posumnjao da delioci pravde navijaju za Brazil. Tako su se ugasile naše poslednje nade, pošto se naši plavi nisu plasirali dalje, a Ganjani jesu, mi smo bili uz njih zbog njihovih trenera. Nisam zapamtila imena fudbalera jer su mnogo crni i opasni a mnogi su mislili da će Gana dogurati daleko, tj. visoko.

USA- njima je fudbal na 25- om ili 35- om mestu. Imaju oni preče sportove, tako da se nisu mnogo potresli zbog lošeg plasmana. Nisu prošli dalje i boli ih uvo zbog toga. Mada mogu da se pohvale da su jedina reprezentacija koja je igrala sa svetskim prvakom, Italijom, a da nije izgubila, već je bilo nerešeno. Nisu im dali gol, već je jedan Italijan postigao autogol, a kada su im posle kao dali gol sudija im nije priznao. To je bilo baš u trenutku kada je Ceca na svom velikom koncertu na Ušću pošla da se presvuče. Ne znam ni do današnjeg dana da li to našto znači, ali znam da Ceca nešto «ne miriše» Amere...a inače je imala baš dobar koncert koji je išao u direktnom prenosu pa nisam ovu zanimljivu utakmicu mogla da pratim sa pažnjom jer sam gledala dva kanala istovremeno (zapravo simultano)...

ČEŠKA- šta da vam kažem- Milan Baroš. Nije Srbin ali bih ja rado pristala da mu dam... mislim na državljanstvo.... I Pavel Nedved, kome ni jedan medved nije rođak, je tu. Ali ipak Milan Baroš. Rekla sam vam već da je on rođen u kombinaciji škorpija/petao a ja sam baš nešto luda za tom kombinacijom. Ni oni nisu imali sreće da prođu dalje, ali i njima želimo više sreće na nekim drugim takmičenjima. Pozdrav za Baroša, najslađeg Čeha za koga sam čula u životu.

BRAZIL- šta reći? Bolje je ćutati. Ja sam nekako znala da neće biti prvaci jer bi više od polovine kladionica u svetu bankrotiralo. Nisam verovala u njih. Nekako su više popaljeni i mnogo su se primili na to da će biti prvaci. Imali su najbrojniju novinarsku ekipu, koja je dvadesetičetiri sata prenosila šta se dešava sa njihovim ljubimcima. Tamo je malo drugačije vreme- kada je kod nas dan- kod njih je noć, pa su mnogi buljili u ekrane i išli sanjivi na posao. Ili su uzimali godišnje odmore da prate fudbal. Možda bih i ja to uradila, da radim. Na svu sreću sam nezaposlena pa sam mogla da spavam kad mi se spavalo..... U svakom slučaju ne bih imala ništa protiv da upoznam brazilske fudbalere... a posebno zadovoljstvo bi mi bilo da reklamiram zubnu pastu sa Ronaldinjom... Na primer da mu ja perem zube u reklamama, pa posle on meni da pere zube i da se na kraju poljubimo dok nam iz ustiju curi pena od paste za zube. Taman bih mogla da od tog honorara živim do penzije.... koju ću naslediti od muža, ako se udam u pedesetipetoj...

HRVATSKA- ili u prevodu- braća Hrvati. I o njima sam pevala, da vas glava zaboli. Ako sam o nekom pričala, a da to nisu bili naši, onda su to ovi, odmah do nas. I oni su ispali u prvom krugu, mada su se protiv Brazila borili kao lavovi. Jedan njihov fudbaler će biti upamćen po tome da je na jednoj utakmici dobio tri žuta i jedan crveni karton.

AUSTRALIJA- ili »kenguri«. I oni će ući u istoriju jer su u utakmici protiv Japanaca za osam minuta postigli tri gola. Japan je vodio sa 1:0 do 84.minuta, a onda su Australijanci od 84. do 92.minuta postigli lepu seriju udaraca i zahvaljujući takvoj igri prošli dalje u drugi krug. Imaju fudbalere »s brda, s dola« ili bi neki rekli »s konca i

konopca». Nismo imali prilike da upoznamo čistokrvnog Australijanca, ako takav uopšte i postoji na kugli.... ovaj našoj....

JAPAN- Japanci k'o Japanci. Dolaze nam sa krajnjeg istoka azijskog kontinenta. Imaju vrlo interesantna prezimena, što bi prevedeno na naš jezik značilo kao neka psotka ili neki drugi vulgarni, ulično- klošarski izraz. Teško da sam i jednog zapamtila jer su mi se sva pomešala, tako da je to jedino što mi je ostalo u sećanju po pitanju ove reprezentacije. A, da. Pojedini su mnogo loše ofarbani. Mora da su im farbu uvalile komšije Kinezi. Oni uvek nešto uvale....

FRANCUSKA- to je ona reprezentacija, koja je igrala u finalu, izgubila, tj. bila druga i čiji je kapiten završio karijeru i izvinuo se svoj deci koja su videla kako udara protivničkog igrača, glavom u grudni koš. Zamolio ih je da to ne rade, a potom se oglasila i njegova majka, koja je imala operaciju pre te utamice i rekla je da onog što je njen sin udario treba kastrirati. To je zato što joj je njen sin rekao da je Italijan psotao nju i njenu ćerku a da ih uopšte ne poznaje. Ne verujem da su neke ribe, ali «žabice» su mafija i to je tako kada su veliki mečevi u pitanju, a Zidan je naseo na te fore. Bezveze je ispalo na kraju, ali je iskreno rečeno Francuska jedva prošla u drugi krug, jer su u grupi bili drugi, ispred prvih Švajcaraca.

ŠVAJCARCKA- to je ona zemlja u kojoj sam ja živela u predhodnom životu. Poznata je po dobrim kravama sa još boljim sisama. Iz tih sisa se muze mleko, a one se zovu vime. I posle se prave čokolade, tj. posle dabrovi na reklami prave čokoladu. Mada najpoznatija «Milka» nije iz ove zemlje, ali mi i dalje mislimo da su Švajcarci najbolji za tu vrstu slatkiša. Prave oni i precizne satove, pa su naučili da budu disciplinovani i tako su super prošli u drugi krug, ali posle toga nisu imali sreće na penalima... I to sam vam već pričala....

JUŽNA KOREJA- ona je u Aziji i tamo u njoj govore korejskim jezikom. Veruju u Budizam. Pobili su Togo u prvoj utakmici i posle toga su igrali nerešeno sa Francuzima.

TOGO- ovo je afrička država, a prve komšije su im Ganjani i Nigerijci. Izlaze na more i uglavnom se dele na plemena. Službeni jezik im je francuski. Pored Kostarike i nas su treća reprezentacija sa osvojenih nula bodova.

ŠPANIJA- poznata je po dobrim fudbalerima. Prošli su u drugi krug, ali su odmah izgubili od Francuske. Raul je naveća faca u ovoj zemlji kada je fudbal u pitanju.

UKRAJINA- prva asocijacija je Ševčenko. Ostli su takođe simpatični, samo su previše plavi. Prošli su dalje i pobedili Švajcarsku na penale. Dalje nisu mogli jer su im na put stali Italijani. Počeli su sa 4:0 izgubivši od Španije a onda su odmah u sladećoj pobedili sa 4:0. Eh, da smo i mi bili takve sreće....

TUNIS- to je za naše turiste najmodrenije letovalište. Rado idemo tamo. Nalazi se u Severnoj Africi. Svi tamo nešto jure a ne znaju da su im fudbaleri mnogo loši i ružni. U ovoj zemlji žive Arapi i Berberi. Vera im je islam.

SAUDIJSKA ARABIJA- zemlja na azijskom kontinentu. Imaju zelene dresove, kao trava. Ne znam kako je to dozvoljeno. U njoj žive Arapi, vera im je islam, a službeni jezik im je, koji drugi, nego arapski.

BIOGRAFIJA:

Zovem se Jelena Todosijević.

Rođena sam 28.09.1975. godine u Kragujevcu, u gradskoj bolnici, u 19 i 45h, tako da sam propustila crtati film, vremensku prognozu i najavu dnevnika. Čim sam se rodila, rekli su mi da je vreme za spavanje, jer je bila nedelja, a sutra je prvi radni dan.

U osnovnoj školi nisam bila najjača riba, jer sam išla ispred vremena, a istu sam završila 1990., baš kada je i komunizam izašao iz mode. Bila sam odlična svih 8 godina.

Završila sam srednju mašinsku školu- zanimanje mašinski tehničar. Prve dve godine sam bila odlična, a treću i četvrtu sam završila sa vrlo dobrim uspehom, oba puta je prosek bio iznad 4, falile su mi 2, 3 ocene, koje su mogle komotno da se poprave, ali nisam želela da se "uvlačim" za tako beznačajne stvari u životu. (Nisam se ni kasnije "uvlačila" za mnogo krupnije!)

Nikada nisam radila u struci. Baš šteta!

Godinu dana sam studirala fiziku (oktobar 1994.- septembar 1995.god.), na PMF-u u Kragujevcu i tamo mi još uvek stoje dokumentna, diploma srednje škole- nikako da odem da se ispišem.

Provela sam dve sezone na crnogorskom primorju, radeći sezonske poslove (pranje sudova u kuhinji, šankerica u picerijama i kazinima).

U svom gradu sam se bavila spotrom, trgovinom i marketingom.

Radila sam na lokalnoj televiziji kao voditeljka u emisijama o pčelarstvu i životinjama.

Osam godina sam bila instruktorka fitnesa, aerobika i bodi bildinga.

Nemam stalan posao. Trenutno izrađujem i tumačim natalne karte- proučavam astrologiju.

Hobi mi je pisanje.

Zapravo, pisanje mi je kao disanje!

Kontakt:

Jelena Todosijević

tel: +381638122690

e-mail: jtodosijevic1975@gmail.com

2010. Afrika

Šta je isto?

- suđenje
- najbolji fudbaleri kao i obično, naveće razočarenje
- svako svetsko prvenstvo liči jedno na drugo
- Argentina je opet u četvrt finalu izgubila od Nemačke
- Hrvati nisu učestvovali
- Brazilci su rano ispali
- Portugalci su rano ispali
- U finalu, po prvi put, od kad je sveta i veka, Holandija i Španija.
- Španci prvaci, a prvu utakmicu izgubili od Švajcarske.
- Naši pušili i pili pivo veče pred utakmicu sa Nemcima, pa ih sutradan pobedili pogotkom Milana Laneta Jovanovića, posle okruglo 37 godina.
- Naši nisu prošli dalje, ali su poslali poruku u svet da cigarete i alkohol ne škode zdravlju, već su odličan stimilans za pobedu!

Šta se promenilo?

- smršala sam 26kg
- ne jednam pačalinke, ne pijem pivo (uopšte ne konzumiram alkoholna pića), ne radim trbušnjake
- kupači kostimi mi tako dobro stoje, kao nikada u životu- imam ih ukupno 28
- više se ne sunčam u solarijum- samo ispred kuće, pod kajsijom
- i dalje sam plavuša
- i dalje nosim naočare za vid, samo što je u međuvremnu konstatovan astigmatizam na desnom oku (slepljena rožnjača, koja ne može, ni laserom da se ispravi), a i na levom je od pre tri godine cilindrično staklo- južni Mesečev čvor u biku u 12.kući!
- i dalje sanjam da postanem selektor fudbalske reprezentacije (još me nisu izabrali, jer sam mlada za tu funkciju, ali doći će i taj dan)
- neudata i dalje, bez dece
- zadovoljna više sobom nego okruženjem
- manje komunikativna, manje putujem
- najviše na svetu mrzim fiksni telefon
- na facebook-u preko 1.000 prijatelja (septembar 2010)
- maksimalno posvećena astrologiji i pisanju pesama
- obrade poznatih hitova, tj. pravljenje parodija od istih- poslastica
- volim samo muškarce- prednost fudbaleri
- žene poštujem, rado im pomažem u nevolji
- mnogo bolje raspolažem zarađenim novcem
- slušam radio i imam omiljenog voditelja
- posle fiksnog telefona, najviše na svetu mrzim televizor

-ne pratim kvizove kao pre, jer sam svesna da mi je IQ 132 i da dalje ne mogu, a ne bi ni valjalo za jednu tip-top plavušu- vuklo bi na kič
-mana: nosim farmerke i na -20 i na +40
-omiljena životinja: žaba

Od svega u crnoj Africi, crnjoj od najcrnjeg mraka, jedino što želim da zapamtim je veliki hit leta 2010., koji će se pamtit i duže nego golovi i žuti kartoni:

Pušenje!!!!!!

Marko P. i Danko L. u Africi stoje,
čekaju meč sa Nemcima i vuvuzule broje.
Marko pita: " Jesi l' Danko ikada do sada?",
Danko kaže: "Jesam, jesam s' jednom što je mlada!"
Puši, puši, pušimo bez filtera i s' filterom,
puši cela nacija i reprezentacija!
Jedni puše pred Antićem, a drugi se kriju,
malo puše u tajnosti i pivo popiju.
Puši, puši, pušimo....
Beli zubi, čista pluća, ništa važno nije,
al' dobra forma još su oni puni kondicije.
Puši, puši, pušimo....

Omiljena serija "Selo gori a baba se češlja" dobila je konkurenciju:

Baba gleda a češlja se deda

Teče život ko reka što teče,
čim svane već brže pada veče,
sve bi hteo a baš mi se ne da,
baba gleda a češlja se deda.

Sve mi ravno nigde uzvišenja,
stalo vreme ni ono se ne menja,
stoke nema prazni su obori,
deda puši a selo mu gori.

Dok Morava teče svakog dana,
ja se pitam šta će biti s' nama,
pecam ribu dok prolaze snaše,
baba ćuti a deda joj maše!!!

Moj najnoviji hit koji će mi biti "lična karta"!

Piletina

Četri propuštena poziva,
opet matori me proganja,
pustiću telefon da zvoni,
neka me progoni, progoni.

Noćas zvezde se sklanjaju,
Mesec nema mesečinu,
noćas mrkli je mrak,
malenom dajem znak, dajem znak, dajem znak.....

Al' zbog toga
ti za mene
sad ne strepi,
ti ne strepi,
što mi se za prste
piletina lepi,
piletina lepi,
piletina lepi.....

Sećanje na 1996., Danku i Mimu. Dankin hit leta 1996:

Stanica Podgorica

Leto je bilo sa puno Sunca,
čekala sam brod za Pržno,
streso je so sa svoje kose,
vozeći Porše za Pržno.

Leto je bilo sa puno Sunca,
jesenji dani sada tugu nose,
al' njega nema da kao onda
strese so sa svoje koseeeeeeeee...

I ja ne mogu, sve i da hoću
zaboraviti plavi Porše,
a on sada ide danju, noću
kroz Podgoricu, kroz Podgoricu.....

Pesma posvećena mom omiljenom radio voditelju!

I Tako Dalje.... (ITD-TDI)

Dodirni me i zamisli želju,
kao da sam zlatna ribica;
ova plavuša noćas
sve želje ispunjava!
Kada ponoć otkaže,
novi dan stari odgurne,
pocepaj sve bleške,
istrгни sve stranice!
Ja noćas nemam kočnice
u ovoj igri bez kajanja,
jedna vrata su zaključana,
a na svežnju hiljadu ključeva.
Pronađi onaj pravi,
imaš dovoljno vremena
i kada druga te preotme
iz mojih maštanja,
daću ti pravo da me imaš,
dok zadnje zrno
na pešćanom satu
stoji zaglavljeno,
jer te čeka samo zbog mene.
I vreme će stati,
a ti ne žuri,
imam strpljenja da te čekam
i u tri naredna života.
U nekom od narednih života,
igraćemo se u tom istom pesku
pešćanog sata,
u troje:
ti, ja i Laza Lazarević.

Ovo je bila kontraverzna kljuga o fudbalu i fudbalerima.
Cilj- da je čitaju i žene i muškarci sa podjednakim zadovoljstvom!
Za sve uzraste, ali ne baš za školsku lektiru!

P.S. U oktobru 2010. obavezno potražite na kioscima najnoviji broj časopisa
"Cveće u domu". Obećali su mi naslovnu stranu. Ja sa žapcem Dušanom!

I za kraj rešite anagram:
Puno vas pozdravlja **VOLEĆE TAJNI DOSIJE!**